

קריסטן אשלי

הצוואה

"קריסטן אשלי היא סופרת של רבי מכר רבים.
היא כותבת על נשים אמיתיות, שמוצאות את כוחן דווקא ולמול
האתגר הקשה מכולם – האהבה."
הוצאת א(ה)בות

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

1

המקום הכי בטוח בשבילי

”כי מעפר באת ואל עפר תשוב.”
פי התמלא רוק למשמע המילים, ועיניי – שהוסתרו מאחורי
משקפי שמש וכובע גדול ושחור – נעו מארון הקבורה שכוסה בוורדים
ארגמניים אל עבר הכומר שעמד לצד הארון.
רציתי לקום מהכיסא שלי, לתלוש מהאוויר את המילים המרחפות,
ולחנוק בהן את הכומר.
זו היתה תגובה לא שגרתית לגביי. אני לא כזאת.
אבל הוא דיבר על סבתא.
סבתא, סבתא שלי. סבתא שגופתה היתה מונחת בארון שלפניי.
נכון שהיא לא היתה צעירה. וידעתי שזה יבוא בהתחשב בעובדה
שהיתה בת תשעים ושלוש.
אבל זה לא אומר שרציתי שתלך. אף פעם לא רציתי שתלך.
למעט הנרי, היא היתה האדם היחיד שהיה לי. האדם היחיד בכל
העולם כולו.

כי מעפר באת ואל עפר תשוב.

סבתא לא היתה עפר.

סבתא שלי היתה הכול.

וכשעלתה בי המחשבה הזאת, הרגשתי את הדמעות עולות ולא

הצלחתי לעצור אותן. למרבה המזל, כשהציפו הכול וזלגו הן עשו זאת בדממה. מצד שני, הן זלגו תמיד בדממה. חלפו עשרות שנים מאז הפעם האחרונה שבה שחררתי ככה רגשות. ומאז, אף פעם לא נתתי לזה לקרות שוב.

חזרתי להביט בארון הקבורה והרגשתי את הרטיבות מזדחלת במורד לחיי אל מתחת למשקפי השמש. הרגשתי את הדמעות מטפטפות מהסנטר שלי, אבל לא שלחתי יד לעברן. לא רציתי שמישהו יבחין בדמעות, ולכן לא עשיתי ולו תנועה אחת שהיתה מושכת אליהן תשומת לב.

בעודי שקועה במחשבה הזאת הרגשתי בדבר־מה נוסף – תחושה מעקצצת משונה של מודעות שהזדחלה על עורי. הרמתי את עיניי שמאחורי משקפי השמש והנחתי להן לשוטט על הקהל שסביב הארון.

מבטי נעצר כשמשקפי השמש שלי נתקלו במשקפיו. וכשזה קרה, נשימתי נעתקה.

זה קרה משום שבמשך כל חיי ושיטוטיי – הארוכים – שהובילו אותי למחוזות מרוחקים מאוד, מעולם לא ראיתי גבר כמוהו. אף לא פעם אחת.

הוא לבש חליפה כחולה עם חולצה ועניבה באותו צבע. הבגדים ישבו עליו טוב, והלמו אותו עוד יותר מזה. ידעתי את זה מניסיוני לא רק כחובכת בגדים, אלא גם כמי שהסתובבה בעשרים ושתיים השנים האחרונות בשולי עולם האופנה.

בעין מנוסה הבחנתי שהחליפה שלו מתוצרת הוגו בוס, מה שהפתיע אותי קצת. בעיר הקטנה שבה התגוררה סבתא היו כמה אנשים עם כסף ונראה שהאיש הזה היה אחד מהם.

הדבר המפתיע היה ששום דבר בו, למעט החליפה, לא נראה הוגו בוס. והוא בהחלט לא נראה אמיד.

שערו השחור היה זרוע נגיעות של אפור־כסוף. השיער הסמיך היה מסופר בקפידה, אבל התספורת לא שידרה קריצה אופנתית אלא גישה של אדם שאינו רוצה להתעסק בשערו ומעדיף לחפוף ולהניח לו.

ולמרות זאת, זה נראה טוב.

היו לו קמטים על המצח וסביב פיו הנוקשה, שלמרות קשיחותו התהדר בשפתיים מלאות, כמעט תפוחות, במיוחד השפה התחתונה. הייתי בטוחה שמשקפי השמש שלו הסתירו מאחוריהם קמטים סביב עיניו.

מכל אלו הסקתי כי השמש אינה זרה לו.

וגם רגשות אינם זרים לו.

הוא היה גבוה, רחב וגדול מאוד. הסתובבתי עם כל מיני אנשים – נשים וגברים – בעלי נוכחות שמושכת תשומת לב וקשב. הנרי היה כזה, אבל לא האיש הזה. הנוכחות שלו לא משכה תשומת לב. היא תבעה תשומת לב.

מוזר, ועם זאת נכון ואף מעט מבהיל.

לא רק ממדיו הגדולים גרמו לכך, אלא גם משהו תוקפני בחזות שלו. אף פעם לא ראיתי שילוב כזה. גבות רחבות וחזקות. סנטר מסותת וקשוח. צוואר וגרון משורגי שרירים וורידים. עצמות לחייו חרצו קו שנמשך מסנטרו הרבוע אל פאות לחייו הכהות. ניכר שאפו היה פעם ישר אך נשבר ולא תוקן כהלכה, ובעליו בחר לשמור על הפגם – בחירה לא רעה בכלל לפי כל אמת מידה. לרוחב לחיו השמאלית נמתחה צלקת שבלטה על רקע תוויו המרשימים, והעניקה משמעות חדשה למושג חספוס.

הוא לא עמד קרוב אליי, אבל גם לא רחוק ממני; היום היה שטוף שמש, אבל מהמרחק שבו ניצב, ועם משקפי השמש שהפרידו בינינו, לא עלה בדעתי שהוא מסוגל להבחין בדמעותיי.

ובכל זאת, מהאופן שבו משקפיו ננעלו עליי לא היה לי ספק שהוא מתבונן בי ורואה אותי בוכה, שומר על פנים חתומים ומבט יציב. תשומת לבו נראתה לי מוזרה, כמו העובדה שבוודאי ראה שאני מסתכלת עליו, ובכל זאת לא הסיט את מבטו.

מוזר, ושוב – מעט מבהיל.

כדי לחזור לנשום עשיתי מאמץ והפניתי את מבטי לאיש הצעיר שעמד לצדו. הוא נראה כבן עשרים ולבש חליפה אפורה, חולצה תכולה ועניבה נאה. אם כי לא היה העתק מושלם של האיש הגבוה

שליצדו עם השיער השחור העבות, המבנה הרחב והתווים המרשימים, לא היה כל ספק שזהו בנו.

הסטתי את המבט מהאיש הצעיר והסתכלתי לצד השני, שם נתקלו עיני בצעירה כבת חמש-עשרה או שש-עשרה, בעלת שיער אדמוני ארוך ותווי פנים מעורנים ששידרו שעמום מוחלט. היא עמדה במרחק מה מהאיש, בזרועות שלובות. לא ידעתי מאיפה אני מכירה אותה, היא לא דמתה לו בכלל, ובכל זאת ידעתי שגם היא שלו.

מבטי שוטט מטה ואז ראיתי שלפני האיש עמד ילד בן שמונה או תשע. שוב אותו שיער כהה, מבנה גוף שיגדל להיות גבוה וחזק, גם הוא ללא ספק צאצא של האיש הזה. העובדה שהילד נשען על רגלי האיש שאחז באצבעותיו את כתפי הילד רק חיזקה את הרושם.

ניכר שהילד אינו מרגיש בנוח – בחנתי היטב את פניו בלי להסגיר את עצמי – פניו היו אדומים. הוא בכה ממש עכשיו או לפני זמן קצר.

הוא הכיר את סבתא.

מובן שכל הנוכחים בהלוויה של סבתא הכירו אותה, אבל הילד הזה כנראה הכיר אותה היטב.

סבתא ואני דיברנו באופן קבוע כמה פעמים בשבוע, והיא סיפרה לי בשיחותינו (בפירוט לא קטן) על אנשים שונים בעיר שלה. כיוון שבצעירותי גרתי בעיר תקופה מסוימת ובהמשך ביקרתי אותה לעתים תכופות לאורך השנים, הכרתי אישית רבים מהם. היא מעולם לא סיפרה לי על המשפחה הזאת.

הייתי זוכרת את המשפחה הזאת.

הפסקתי להביט באנשים וחזרתי להביט בארון הקבורה. לא רציתי לראות את האישה אשר ללא ספק היתה היכן שהוא לצד המשפחה הזאת.

לא הייתי צריכה לראות אותה כדי להכיר אותה.

ידעתי כי סביר שהיא אדמונית. זה היה הדבר היחיד שידעתי ב"סבירות" גבוהה. כל השאר לגביה היה לי ברור כשמש.

היא ודאי רזה באופן לא טבעי או בעלת קימורים מושכים –

בהתאם להעדפותיו של האיש. היא בטוח לא תיראה כמו אישה אחרי שלוש לידות בעשרים שנות זוגיות, שהזניחה את עצמה או את גופה בכל מובן או אופן. לא, לעולם לא. אילו היתה מזניחה משהו – בוודאי היתה מאבדת אותו. ללא ספק. עיניו היו משוטטות למחוזות אחרים והיא היתה מוחלפת. לכן היא תעשה כל שביכולתה לוודא שזה לא יקרה.

היא גם תיראה צעירה מגילה האמיתי. היא משקיעה בזה המון. אין שום ספק.

ובהתחשב בחליפה שלו ובמראה הילדים אין ספק שמדובר באישה בעלת סגנון, אישה מטופחת שלובשת בגדים יקרים, נועלת נעליים יקרות והולכת באופן קבוע למספרה (כלי שום אפור בשיער), תמיד עם מניקור ופדיקור מוקפדים, הכול אצלה נראה עשר.

האיש הזה לא יסכים לקבל פחות מזה. כל מבוקשו יינתן לו ואם לא – הוא פשוט יזרוק את מה שיש וימצא את מה שהוא מבקש. שכחתי ממנו כשהכומר הודה לכל מי שבא, בשמו ובשמי.

הייתי מתעצבנת על כך שדיבר בשמי אלמלא ידעתי שסבתא חיבבה אותו מאוד וגם הלכה בקביעות לכנסייה. וכשכבר היה לה קשה להגיע בעצמה, ידעתי שהכומר פלטרס סידר שמישהו יאסוף אותה מהבית, יסיע אותה לתפילות, ייקח אותה לארוחת בוקר בחוץ ויחזיר אותה הביתה. לפעמים, כשלא נמצא מי שיבצע את המשימה, או מפני שהיא עצמה אהבה לבצע אותה, היתה אשתו של הכומר פלטרס מסיעה אותה.

זה היה מעשה טוב. סבתא נזקקה ליציאות האלה. היא היתה אישה חברותית. אבל היא היתה גם עצמאית ועקשנית, ולא אהבה לבקש עזרה. אך אם הוצעה לה עזרה – היא לא היססה לקבל אותה. והיא קיבלה אותה ברצון מבני הזוג פלטרס.

הכומר פלטרס הנהן לעברי ואני קמתי על רגליי, והרגשתי את צריבת הדמעות שיבשו על פניי. ועדיין לא נגעתי בהם. אוכל לעשות זאת אחר כך, כשאהיה לבר. עכשיו היו לי הכובע ומשקפי השמש להסתתר מאחוריהם. ובהחלט אשתמש בהם.

חשתי באנשים שנעו סביבי כשעשיתי את דרכי אל הכומר פלטרס.

התקרבותי והושטתי לו את ידי. רק את ידי. הקפדתי לשמור על מרחק גופני כדי להבהיר את עמדותי.

אינני מהמחבקים, הנוגעים, מפגיני החיבה במגע פיזי. למעט כלפי סבתא.

הוא קלט אותי. הוא נטל את ידי וסגר את ידו באחיזה יציבה וחמימה סביב ידי ומלמל, "לידיה תחסר לנו, ג'וזפיין". הוא צדק.

היא אכן תחסר.

בלעתי והנהנתי בו־בזמן. "היא אכן תחסר. היה טקס יפה מאוד. תודה."

"על לא דבר, יקירה." ידו לחצה את ידי. "ואם את נשארת קצת בעיר, בואי בבקשה לבקר את רות ואותי בביתנו. נשמח לארח אותך לארוחת ערב."

"תודה על ההזמנה, כומר. אני אשקול ואודיע לך," עניתי בשקט והפעלתי לחץ בידי כדי לחלצה מידו. ידעתי שאין שום סיכוי שאבוא לארוחת ערב איתו ועם אשתו.

סבתא היתה חברותית.

אני לא.

הוא שחרר את ידי.

חייכתי אליו חיוך קטן והסתובבתי. רצייתי להגיע למכונית שלי ולחזור ל'בית לבנדר'. למזלי, סבתא השאירה הנחיות שהיא אינה מעוניינת במפגש בכייני אחרי ההלוויה שלה. פירוש הדבר שאוכל להתרחק מהמקום הזה ומהאנשים האלה בלי שאצטרך לשאת את נוכחותם של מנשני מתאבנים שיספרו לי את מה שאני כבר יודעת.

כמה נהדרת סבתא היתה וכמה עצוב שהלכה מאיתנו.

הבקשה הזו של סבתא נועדה מן הסתם בשבילי. היא ידעה ששני בניה לא יופיעו. אבי ודודי נעלמו זה מכבר מחייה ומחיי. ואילו היו מתייצבים (ותודה לאל שלא הגיעו), עצם המחשבה שהם היו מסתובבים בין אנשים – גם אם רק במפגש שאחרי ההלוויה – היה כשלעצמו מבהיל. שניהם כבר לא היו צעירים ולא ראיתי אף אחד מהם כבר

עשרות שנים, אבל ידעתי מעל לכל ספק שאם הם עדיין בין החיים – הם בוודאי לא השתנו.

הם לעולם לא ישתנו.

הם היו תפוחים שנשרו מהעץ ישר אל שורשיו. לא העץ של סבתא. זה של סבא שלי. והוא היה אכזרי כנחש, אנוכי ושתלטן, הכול במידה שלא הותירה ספק באשר לחוסר יציבותו הנפשית. ולמרבחה המזל, הוא מת מזמן.

וכך לא היתה שום סיבה למפגש חברתי, לא נותר איש מצד המשפחה של סבתא לשמוע כמה נהדרת היתה ואיזה אוכרן הוא מותה. כצפוי, בהתחשב במידת האהבה כלפי סבתא בעיר שהביאה רבים לבקש להביע השתתפות בצערי, לקח לי זמן מה להגיע למכונית. שמחתי שסבתא זכתה באהבה הזאת.

מה שלא אומר שנהניתי מה'מסע' אל המכונית. עם כל ההנאה מהפגנת ההערכה הרבה כלפי סבתא, שידעתי ממילא על קיומה, לא נזקקתי לתזכורות.

אמרתי לעצמי שזה עושה להם טוב לומר את המילים, ליצור קשר עין, לחשוב שהבעת רגשותיהם מקלה עליי ולו במעט. וסבתא היתה רוצה שאתן להם את זה. וכך עשיתי.

צלחתי את מסלול המכשולים אל מכוניתו כשבדרך נאלצתי לספוג שני חיבוקים בלבד, ובלי ליפול או למעור. אפילו פעם אחת. הנרי היה גאה. סבתא היתה מתאכזבת.

סבתא חשבה שהמעידות התכופות שלי נורא מצחיקות, אבל בכל פעם שצחקקה בעקבות מעידה שלי ידעתי שהיא צוחקת איתי, לא עליי. כבר מזמן ניסתה ללמד אותי שעלינו לקבל את מי שאנחנו, כולל – ואולי בעצם במיוחד – את הדברים שכינתה, "דברים מיוחדים, חמודה, אלו שאין לאף אחד חוץ ממך."

בעיני עצמי הייתי גמלונית. לפעמים התחלתי לשכוח מזה, אבל אם היה בסביבה משהו שאפשר היה למעור עליו או לרסק לרצפה, הוא תמיד היה נקלע בדרכי.

סבתא חשבה שזו תכונה חמודה.

לא פעם כשעשיתי את הדברים האלה, ראיתי גם את שפתו של הנרי רוטטת.

וככל שניסיתי לאמץ את עצתה של סבתא, זה היה מעצבן. עכשיו לא הצלחתי להגיע אל היעד בלי להשקיע באדמה את העקבים של נעלי המנולו שלי, וזה עצבן אותי.

לבסוף הגעתי למכונית השכורה שלי. הנתיבים המתפתלים של בית הקברות היו עמוסים במכוניות; מנועים נייערו לחיים, דלתות נפתחו ונטרקו, גלגלים סבבו ונעו קדימה.

ובתוך כל ההמולה הזאת שמעתי קול נערה יבבני-רוטן מפלח את האווירה הקודרת של בית העלמין בקריאה "אבא!"

הקריאה צרמה כל כך שעצרתי ליד דלת המכונית הפתוחה, והבטתי במורד השביל. במרחק שלוש או ארבע מכוניות, מהצד השני של השביל, חנה סנדר גדול בצבע בורדרו. הוא נראה חדש יחסית. זה היה סנדר בעל ארבע דלתות בקבינה, שנראה כמו מכונית סדאן גבוהה וארוכה עם ארגז פתוח. זו לא היתה מכונית מנקרת עיניים, ובכל זאת, באופן מסוים, כן. אולי מפני שנצצה בשמש, כאילו זה עתה נרצחה ועברה פוליש־וקס.

כל דלתותיה היו פתוחות, ולתוכה טיפסו האיש שהתבונן בי קודם לכן ושלוש ילדיו. הבן הבכור טיפס למושב שליד הנהג. הצעיר כבר ישב מאחור. והאיש עמד ליד דלת הנהג הפתוחה כשפניו אל הנערה שעמדה על השביל, ידיה על מותניה.

אין אישה.

מפתיע.

שמעתי מלמול לא ברור ואחריו עיוותה הנערה את פניה בהבעה לגמרי לא חנינית וצעקה, "לא אכפת לי!" וגם זה היה מפתיע, כי בהתחשב במקום ובנסיבות זו היתה התנהגות מעבר לחצופה.

הצצתי סביב וראיתי אחדים ממשותפי ההלוויה האחרים נמנעים בבירור ובמכוון מהתעכבות על הדו־שיח הזה.

כיוון שהאיש עמד בגבו אליי והנערה התמקדה באביה, לא טרחתי להסיט את מבטי. הם היו שרויים בלהט הוויכוח. הם לא יבחינו בי.

שמעתי נהמה נוספת ואז הנערה צעקה, "אמרת ש לא מזיז לי!"
 התגובה הצפויה, נהמה, לא נשמעה. התגובה היתה שאגה.
 "לעזאזל, אמבר! כנסי עכשיו למכונת!"

פניה התעוותה וראיתי את גופה מגיב בתנועת "אוף!" ואז היא זזה
 ונכנסה למושב האחורי.

האיש טרק את הדלת שלה וניגש אל שלו.

מיהרתי מיד להיכנס למכונת שלי. חשבתי לעצמי שמן הראוי
 שאדם בעל אמצעים וטעם טוב בכגדים יהיה גם בעל נימוסים, ויידע
 לא לצרוח בגסות על בתו בבית קברות בסיומו של טקס ההלוויה של
 אישה שמתה בגיל תשעים ושלוש.

ועם זאת, סבתא ודאי היתה בוכה מצחוק ממה שקרה עכשיו; היא
 גם היתה הולכת מיד אל אתר המריבה ומתערבת בנעשה.

בדומה ליחסה אל הגמלוניות שלי, היא ראתה תמיד את המשעשע
 בחולשותיהם של אחרים והצליחה לא לקומם איש נגדה כי היתה לה
 יכולת מופלאה להצביע על אותן חולשות ולהנחות אנשים לראות את
 הצד המשעשע בעצמם. סבתא מעולם לא לקחה שום דבר יותר מדיי
 ברכינות והיתה טובה מאוד בהנחלת הגישה הזו גם לאחרים.

היו לה די והותר מטענים רציניים בחיים מבעלה ומשני הבנים
 שנולדו להם, וכשהם יצאו מחייה היא הניחה את כל זה מאחוריה.

הדבר הרציני היחיד שחלחל לחייה הייתי אני. הדרך שבה גדלתי.
 מה זה עשה לי. למה זה הפך אותי.

וסבתא אפשרה לי להיות אני. היחידה בעצם שאפשרה זאת, למעט
 הנרי.

עד שהתנעתי את המכונת, שילבתי הילוך ובדקתי את המראות,
 הטנדר בצבע בורדו כבר חלף על פניי. לא הספקתי להציץ בתא
 הנוסעים. ולא הקדשתי מחשבה לעובדה שהאיש וילדיו לא ניגשו אליי
 להביע את השתתפותם בצערי.

מוטב כך לאור העובדה שכרור לי איזה מין אדם הוא, ואם לשפוט
 לפי התנהגותו והתנהגות בתו – אני לא רוצה לפגוש אותם לעולם.

ברגע שנעלמו הוקל לי באורח מוזר וידעתי שככל הנראה זה אכן
 לעולם לא יקרה.

"הייתי צריך לבוא איתך, הנרי מלמל באוזני בטלפון, ואני שאפתי עמוק ובהיתי בים מבעד לחלון.

"אני בסדר, הנרי, הבטחתי לך.

"אין מצב, את לא צריכה להיות שם לבר עכשיו."

"אני בסדר, הנרי, חזרתי ואמרתי. אתה חייב להיות שם. אתה

מצלם למגזין 'טיסימו' כל שנה."

"נכון, וזאת בדיוק הסיבה שבגללה אני צריך פאקינג פסק זמן."

נאנחתי, התיישבתי ליד החלון ולא הסרתי את עיני מהים.

השמש השוקעת צבעה את הרקיע בוורוד־אפרסק מעוטר בפלחים

של צהוב חמאתי וציצות סגלגלות.

התגעגעתי לשקיעות האלה בים.

ורק רצייתי שסבתא תהיה פה שוב איתי, שתשב לצדי.

"ברגע שאני מסיים עם זה אני טס אלייך," אמר הנרי אל השתיקה

שלי.

"תסיים את הצילומים האלה, הנרי. אתה חייב להיות ברומא."

"אני צריך להיות איתך."

עצמתי את עיניי וחסמתי את מראה השקיעה; פעמים רבות כל כך

לאורך עשרים ושלוש שנותי כעוזרת האישית של הנרי ג'ניו, צלם

אופנה נודע, במאי וידאו ורודף נשים נאה, שרמנטי, חסר מעצורים,

הרפתקן, חצוף ונועז, השתוקקתי שיתכוון למשהו אחר כשאמר לי את

המילים האלה.

לא שיעריך אותי כעוזרת האישית שלו.

לא שיחבב אותי, כי הוא חיבב.

לא מפני שכך נהגנו במהלך שני עשורים של היסטוריה משותפת,

ואיש לא הכיר אותו טוב יותר ממני וגם ההפך היה נכון (אם כי

הוא הכיר אותי פחות משהכרתי אותו, אבל זה מפני שאני בנויה כפי

שאני).

לא.

מסיבות אחרות.

עכשיו מאוחר מדיי.

ולא שהיה זמן שבו זה היה אפשרי. לזרועו (ובמיטתו) היו צמודות דוגמניות ושחקניות. וכבר מזמן הפסקתי לספור את כל המלצריות היפהפיות-להדהים, התיירות וכל השאר שלעברן שיגר את חיוכו העצל, ובתוך חמש-עשרה דקות הותיר אותי לבדי עם כוס הקפה או בדרכי לכמה שעות חופשיות בפארק, כי הוא חזר למלון לבלות את אותן שעות בצורה אחרת.

לא היה שום סיכוי בעולם שהנרי גניו יפנה אליי את עיניו היפות.

לא אז.

וראי לא עכשיו, כשאני בת ארבעים וחמש, הרבה מעבר לשיאי. גם אם הוא עצמו בן ארבעים ותשע. ועם זאת, שתי המאהבות האחרונות של הנרי היו בנות שלושים ותשע וארבעים ושתיים.

במחשבה שנייה, האמת היא שהמאהבות שלו התכגרו יחד איתו. לא היתה לו מישהי בת עשרים-וכמה מאז... טוב, מאז שהוא עצמו היה בן עשרים וכמה.

"ג'וזפיין?"

מצמצתי כדי להתנער מהחלומות בהקיץ וחזרתי לשיחה. "אפגוש אותך ברומא. או בפריז," אמרתי לו. "אני רק צריכה ללכת מחר לקריאה של הצוואה ולדאוג לדברים כאן ברגע שארע מה קורה. זה לא אמור לקחת יותר מדיי זמן."

לא היה לי מושג מדוע אמרתי את זה, למעט העובדה שתפקידי היה להפוך את חייו של הנרי לנטולי דאגה, וזה מה שחייתי ונשמתי כל כך הרבה זמן שאני כבר לא יודעת לעשות משהו אחר.

האמת היא שלסבתא היה בית מלא וגרוש חפצים. לא היה לי מושג מה אעשה עם כל זה.

אוכל בקלות לשכור את שירותיה של חברה לניהול עיזבונות שתטפל במכירה פומבית של הרכוש, ואני אפילו לא אצטרך להיות נוכחת. אני גם לא צריכה להיות נוכחת במכירת הנכס.

המחשבות עוררו בי כאב חד בבטן, ולכן הנחתי להן וחזרתי לשיחה עם הנרי.

"שבוע, מקסימום שבועיים," אמרתי.

"אם זה ייקח יותר משבוע אני מגיע," הוא השיב.

"הנרי –"

"לא, ג'וזפין. אני לא בטוח שאפשר להתעלם מהעובדה שאת מטפלת בי כבר עשרים ושלוש שנים. אז כמו שאני רואה את זה, פעם אחת – אחת בעשרים ושלוש שנים – אני יכול לעשות מה שאני יכול כדי לטפל בך."

"זה מתחשב מאוד," אמרתי בלחש.

השתררה שתיקה קצרה לפני שהוא לחש בחזרה, "ככה אני, דואג

לג'וזפין שלי."

זו אחת הסיבות שבגללה נשארתי לצדו לאורך כל השנים.

והיא היתה אחת מני רבות.

ראשית, העבודה שלי לא היתה קשה במיוחד. הנרי לא היה דיווה ממין זכר, גם אם כישרונו העניק לו את הרשות להתנהג ככה. הוא היה אדם די ענייני. לא התרוצצתי להביא בגדים מניקוי יבש (טוב, לפחות לא כל הזמן) או לחפש בית קפה שמכין לאטה מחלב לא מפוסטר. שנית, הוא שילם לי בעין יפה. יפה מאוד. ממש יפה, למען האמת. ולא הזכרתי את הבונוסים. והמתנות (אחת מהן היתה נעלי המנולו שנעלתי להלוויה, אחרת היתה צמיד-טניס – צמיד היהלומים שענדתי עכשיו על פרק ידי).

שלישית, נסענו המון בעולם, והוא מעולם לא אילץ אותי לשבת במחלקת תיירים בזמן שהוא היה במחלקה ראשונה. לא, אני ישבתי לצדו. תמיד. נוסף על כך, לא היה קשה להיות במקומות שבהם היינו. נכון שלא ממש נהניתי בפעם שהיא שנסענו לוונצואלה (או לקמבודיה או להאיטי או לקוסובו), אבל זה היה משום שבנסיעות האלה הוא לא עשה צילומי אופנה, אלא עסק בסוג שונה של צילומים, ולכן מקומות הלינה לא היו בדיוק מלון ריץ.

הנרי אהב הרפתקאות. אני סיפור אחר. אבל הייתי לצדו תמיד.

תמיד.

למעט עכשיו.

וסיבה אחרונה ואולי החשובה מכולן – הוא מסוגל להיות נחמד מאוד, והוא כזה לעתים קרובות.

"אני רוצה שתתקשרי כל יום," הוא דרש. "תני אות חיים. תודיעי לי שאת בסדר."

"אני לא יכולה להתקשר אליך כל יום כי אתה עסוק מדי," אמרתי לו את מה שידעתי, כי גם אם המגזין 'טיסימו' מינה לי מחליף זמני בשם דניאל, הכרתי את לוח הזמנים שלו כמו את כף ידי.

"מה דעתך שתתני לי להחליט בשביל מה אני עסוק מדי, מתוקה. ואני מקווה שאת כבר יודעת שאת לא אחד הדברים האלה, ולעולם גם לא תהיי."

שככה יהיה לי טוב.

כן.

נחמד כל כך.

"הנרי – פתחתי בלחישה.

"עכשיו, תעשי משהו טוב. למשל, תלכי לקנות בקבוק יין מעולה ותשתי אותו מול הטלוויזיה, תוך צפייה באיזו תוכנית מגוחכת מהסוג שאת בדרך כלל שונאת, כדי שאחר כך תוכלי לפרט לי את כל הסיבות למה את שונאת אותה. אל תשבי על כוס תה ותתעסקי בדברים ראויים וחשובים, כמו לשלוח לדניאל מיילים כדי לוודא שהוא עושה הכול כמו שצריך, או לקרוא את 'מלחמה ושלום' בפעם המיליון."

"יום אחד אסיים לקרוא את הספר הזה," מלמלתי הבטחה.

"אבל שהיום הזה לא יהיה היום," הוא השיב ואני חייכתי.

"בסדר. סגרנו על תוכנית ריאליטי ובקבוק יין טוב," מלמלתי.

"ילדה טובה," הוא מלמל בתשובה ויכולתי לשמוע את החיוך בקולו. "מחר אני רוצה לשמוע את כל הסיבות למה עקרות הבית הנואשות או מי שזה לא יהיה עולים לך על העצבים."

חייכתי שוב לפני ששאלתי, "אתה רוצה שארשום לי נקודות?"

"בהתחשב בעובדה שהם בטח יעצבנו אותך בכל כך הרבה אופנים שאפילו את תשכחי חלק אז כן, בהחלט."

"סגור."

"יפה." עדיין שמעתי את החיוך בקולו. "עכשיו לכי. יין. טלוויזיה. ועל הדרך תקני גם משהו טוב לאכול. ואני לא מתכוון לחריץ גבינת ברי מצוינת. אני מתכוון למשהו כמו דלי של עוף מטוגן."
עשיתי פרצוף נגעל וקיוויתי שלא ישמע אותו בקולי כששיקרתי, "תראה גם את זה כסגור."

"שקרנית," הוא מלמל ואני שוב חייכתי.

ואז אמרתי, "כדאי שאשחרר אותך."

"לעת עתה, מתוקה. אדבר איתך מחר."

"מחר, הנרי."

"תהיי רעה," הוא אמר בשקט.

"אני אנסה," עניתי ושנינו ידענו שגם זה שקר.

השתררה עוד שתיקה לפני שהוא לחש, "ראש זקוף, ג'וזפין. תמיד."

"הוא זקוף. הנרי. תמיד."

"אוקיי, חמודה. נדבר מחר."

"ביי, הנרי."

"ביי בינתיים, מותק."

ניתקתי והשלכתי את הטלפון על הכרית שלפניי.

והסתכלתי החוצה אל הים.

הפלחים הצהובים כחמאה נמוגו, הוורוד־אפרסק דהה, הגוון הסגלגל הלך והשתלט על הרקיע.

המראה היה מרהיב ביופיו ועורר בי חשק עז שהנרי אכן יהיה פה

איתי. הוא היה מצלם תצלומים משגעים של השקיעה הזו.

הייתי בחדר האור ב'בית לבנדר', הבית שסבתא ירשה מאמה ומאביה לאחר מותם, אירוע שהתרחש – תודה לאל – אחרי שהתגרשה מבעלה.

החדר היה ממוקם בראש הקומה החמישית של הבית, וגרם מדרגות לולייני הוביל אליו. זהו חדר עגול, מוקף מכל צדדיו בחלונות קמורים כך שניתן לראות ממנו הכול: את הים. את הסלעים המבצבצים והחופים של מפרץ מגֶ'לְנָה. את העיר הקטנה מגדלנה, בת מאות השנים. את הנופים שמעבר לה.

החדר הזה עם מושבי החלון סביב-סביב. עם שולחן הכתיבה הגדול במרכז, שעליו – כך ידעתי – סבתא כתבה את מכתביה אליי. שלידו היא לפעמים ענתה לשיחות טלפון ממני או צלצלה אליי. שעליו רשמה המחאות לתשלום חשבונות. וכתבה מתכונים. שלידו פתחה את המכתבים שכתבתי לה ומן הסתם גם קראה אותם.

החדר שבו ניצבה ספה בצורת חצי ירח שהיא מצאה וקנתה כי היתה "פשוט מושלמת מכדי לוותר עליה, חמודה."

והיא אכן היתה כזאת. הספה היתה מושלמת. נדרשו שבעה אנשים, מנוף ומי יודע כמה כסף כדי להעלות אותה לכאן דרך חלון. אבל סבתא ראתה את זה קורה.

היא אהבה את החדר הזה.

אני אהבתי את החדר הזה.

וישבתי בדיוק במקום הזה לפני שנים, אחרי שהחלמתי מספיק כדי להסתובב קצת, אחרי שהיא הצילה אותי מאבי. ישבתי בדיוק כאן גם אחרי שהתקשרתי אליה ואמרתי לה שאני חייבת להימלט, אני פשוט חייבת להימלט, והיא הטיסה אותי לכאן.

כאן. הבית.

כאן הנחתי את אבי מאחוריי.

כאן הנחתי את עולמי מאחוריי.

כאן הייתי כשחברה שעברה לניו יורק צלצלה אליי, חברה שעברה לשם כדי לעשות משהו בעולם האופנה (כל דבר, לא היה לה אכפת מה, והיא הצליחה ועבדה אז כסוג של משרתת למעצב-דיווה שהיה כוכב לרגע וחשב שהוא מינימום אלוהים, ורק לאחרונה פוטר ממשרתו כמעצב בגדים לחנויות כלבו זולות במיוחד).

חברה שסיפרה לי שהנרי גניו מחפש עוזרת, וגם ידעה שאני מתה על בגדים, מעריכה את התצלומים שלו, והיא יכלה לדבר עם מישהו שיכול היה לדבר עם מישהו שיוכל אולי לסדר לי פגישה איתו.

וכאן גם עניתי לשיחת הטלפון הבאה ממנה שבה התברר לי שהיא סידרה לי פגישה איתו.

כאן הסתיימו חיי פעמיים... וכאן גם החלו מחדש... פעמיים.

הריח של סבתא עדיין עמד כאן באוויר אם כי חלפו שנים מאז הצליחה לעלות הנה בפעם האחרונה.
 היא היתה בכל מקום ב'בית לבנדר'.
 אבל יותר מכול היא נכחה כאן.
 ועכשיו היא איננה עוד.
 ועם המחשבה הזאת זה קרה.
 ידעתי שזה יקרה. שמחתי שזה לא קרה ליד הקבר שלה בנוכחות אחרים.
 זה קרה כאן, במקום הכי בטוח בשבילי, כשסבתא נמצאת בכל מקום סביבי.
 לראשונה זה שני עשורים הנחתי לרגשות לשטוף אותי ובכיתי בקול רם, בדמעות נוראיות שהרעידו את כל גופי, ובמקום לשחרר ממני את הכאב עוררו כאב בכל סנטימטר מגופי.
 לא יצאתי לקנות יין.
 ודאי שלא הלכתי לקנות דלי עוף מטוגן (לא שבכלל התכוונתי).
 ולא צפיתי בטלוויזיה בעקרות בית נואשות כלשהן.
 נרדמתי במושב החלון, כשפניי עדיין רטובים מדמעות וסבתא בכל מקום סביבי.
 במקום הכי בטוח בשבילי.

רכושי היקר ביותר

"אה, ג'וזפיין מָאלון. אני טרי בגינסקי."
 קמתי ממקומי בחדר ההמתנה ולחצתי את ידה המושטת של טרי
 בגינסקי, ששערה היה משוך לאחור בקוקו מתוח, קצת ילדותי.
 הקוקו שאליו שמתי לב עורר בי הרהורים על אודות הנשים הרבות
 שמסתובבות בעולם עם תווי פנים עזים או עדינים דיים כדי לאפשר
 להן את התסרוקת הזו בכל גיל.
 טרי בגינסקי פשוט לא היתה אחת מהן.
 זו היתה מחשבה לא נחמדה. אך זו היתה האמת, והחזקתי את עצמי
 לא להסביר לה את זה, ועל הדרך גם לתת לה כמה עצות לשימוש
 נכון יותר וכבד פחות במייקאפ, וגם לקניית חליפה שלא תזעק לכל
 עבר כוח! אלא תשרד נשיות, שאם בוחרים אותה נכון – מקרינה
 הרבה יותר עוצמה.
 ואז כבר לא חשבתי על כלום, רציתי רק שתשחרר לי את היד כי
 הלחיצה שלה היתה עזה ומכאיבה מאוד.
 למזלי, היא שחררה את ידי רגע אחרי שאחזה בה בלפיתה העזה
 כצבת. היא המשיכה לדבר ודבריה בלבלו אותי.
 "מר ספִיר מאחר, וזה לא מפתיע. אבל בואי תיכנסי למשרד שלי
 ואני אדאג שמישהו יביא לך קפה."

בסיום דבריה הסתובבה והחלה ללכת בלי שאפשרה לי להוציא מילה.

לא היתה לי ברירה אלא ללכת בעקבותיה. בזמן שצעדנו אמרתי אל גבה, "איפה מר וויבר?" ארנולד וויבר היה עורך הדין של סבתי. הכרתי אותו. הוא היה איש נחמד. אשתו היתה אישה נחמדה. בהזדמנויות שבהן באתי הנה לחג המולד, הלכנו תמיד למסיבת החג שלהם. פירושו של דבר שהתארחתי במספר לא קטן של מסיבות חג מולד אצל בני הזוג וויבר, ולכן ידעתי שארני ואלייזה וויבר הם אנשים נחמדים, שסבתא שלי חיבבה אותם מאוד ובעיניי היו מקסימים.

"אה, מצטערת," היא זרקה מעבר לכתפה, נכנסה לחדר שדלתו היתה פתוחה ואני אחריה. "ארני בחופשה ללא תשלום," הכריזה, עצרה והסתובבה אליי. "אשתו חולה. סרטן. זה לא נראה טוב." הנחתי להלם הידיעה שאליזבט וויבר מאירת הפנים חולה בסרטן ומצבה "לא נראה טוב" לחלחל בי. ההרגשה היתה מאוד לא נעימה, אבל מיס בגינסקי לא הבחינה בכך.

היא סימנה לעבר כיסא שניצב לפני שולחן עצום ממדים, שהיה חלק ממערכת ריהוט הרבה יותר מדיי גדולה וגרנדיוזית למשרד הקטן שלה. היא גם המשיכה לדבר.

"אשלח מישהו שיביא לך קפה. אבל כיוון שמר ספיר מאחר ואני די עסוקה, אנצל את ההזדמנות – אם לא אכפת לך – לדבר עם אחדים מעמיתיי על כמה נושאים חשובים שעלינו לדון בהם." דווקא היה לי אכפת.

הפגישה שלנו נקבעה לשמונה וחצי. הגעתי ב־8:25. היא הגיעה לקבל את פניי בחדר ההמתנה ב־8:39. היא עצמה איחרה, בלי שום קשר למר ספיר הבלתי מוכר. עכשיו היא עמדה להשאיר אותי לבד ולא היה לי שום דבר לעשות למשך פרק הזמן הלא־נודע שבו תיעדר.

וחוץ מזה, עדיין לא ידעתי מיהו אותו מר ספיר. "אני מצטערת, אני מבולבלת," אמרתי כשהיא צעדה אל הדלת. היא עצרה, התבוננה בי וזקרה את גבותיה בניסיון כושל להסתיר את מורת רוחה. "מיהו מר ספיר?"

היא הטתה בחדות את ראשה והשיבה, "הוא האדם הנוסף שמוזכר בצוואה של סבתך."

בהיתי בה, יודעת שהבלבול ניכר על פניי בעיקר מפני שלא עשיתי כל מאמץ להסתירו.

"תכף אשוב," היא אמרה, לא הוסיפה שום מידע מבהיר ונעלמה מעבר לדלת.

עמדתי שם, בוהה בדלת.

והרהרתי במידע המועט שמסרה לי.

חשבתי על כך שסבתי היתה מוכרת היטב ואהובה מאוד. לא הייתי מופתעת אילו תריסר אנשים היו מוזמנים לקריאת צוואתה. לא הייתי מופתעת גם לשמוע שהורישה סכומי כסף ומזכרות למחצית מתושבי העיר.

מה שהפתיע אותי היה שהאדם היחיד הנוסף שאמור היה להגיע הוא מישוהו שאת שמו לא שמעתי מימי.

כיוון שלא היה את מי לשאול שאלות נוספות, ניגשתי אל הכיסא שאליו סימנה, הסרתי את התיק מכתפי והתיישבתי כשהתיק מונח לידי.

כעבור דקות אחדות הופיעה אישה צעירה ושאלה על העדפות הקפה שלי. כשיצאה, שלחתי לדניאל מייל תזכורת מהטלפון שלי, שיקפיד לטעון את האיפוד של הנרי לפני שיעלו לטיסה לרומא למחרת היום. זה היה נחוץ כי הנרי אהב להקשיב למוזיקה במהלך טיסות, בעיקר בטיסות ארוכות – והטיסה מלוס אנג'לס לרומא בהחלט היתה ארוכה. האישה הצעירה הביאה את הקפה שלי. כשמיס בגינסקי חזרה כבר סיימתי את מחצית הספל, השעה כבר היתה תשע, אני ישבתי באפס מעשה במשך עשרים דקות וכבר רתחתי.

"הוא עדיין לא כאן?" שאלה בלי הקדמות כשנכנסה למשרד וסקרה את החדר ברוגז בלתי מסוה.

"מיס בגינסקי –" פתחתי בדיוק כשהצעירה שהביאה את הקפה הופיעה בדלת.

"טרי, מר ספיר התקשר. הוא אמר שהתעכב אבל הוא חמש דקות מהמשרד," הכריזה.

"זה אומר שהוא במרחק עשרים דקות מכאן," מלמלה טרי בגינסקי בזעם משונה והושיטה יד לטלפון. "תודה מישל," קראה והביטה דרכי. "כיוון שיש לי עוד קצת זמן, אני מקווה שלא אכפת לך אם אעשה טלפון."

למען האמת, היה לי – שוב – אכפת, ואף פתחתי את הפה להגיד את זה, אבל היא כבר הספיקה ללחוץ על אחד המקשים, פעולה שמילאה את האוויר בסדרת צלילים. ובטרם הספקתי להשמיע קול היא חטפה את האפרכסת, הצמידה אותה לאוזנה וסובבה מעט את הכיסא הגדול והמרשים שלה, כך שצדה היה מופנה אליי. הרגשתי את הפה שלי ננעל, הסבתי את עיניי לרגליי והתחלתי להקיש בבהונותיי.

מראה נעליי הרגיע אותי במקצת.

הנעליים יפהפיות.

האמת, יש לי רק נעליים יפהפיות. לא היה לי זוג אחד של סניקרס או כפכפי אצבע, והתפללתי לאלוהים שלעולם לא יהיו לי. תיקים ונעליים היו התשוקה שלי.

אם לדייק, לבוש באופן כללי הוא התשוקה שלי.

אך הפעם לא מצאתי נחמה במראה הבגדים שבחרתי ללבוש, כי לא באמת ראתי אותם, אם כי לבשתי שוב שחור. בחרתי בבגדים שלבשתי כי הם נראו לי הולמים את האירוע. חצאית עיפרון שחורה שישבה עליי כמו כפפה עד הברכיים. המכפלת היתה נמוכה יותר, באמצע השוק, והחצאית עטפה את ירכי ואת רגליי, ורק בזכות השסע בחלקה האחורי הצלחתי ללכת. החולצה היתה גם היא שחורה, עשויה משי. מלפנים היא נראתה כחולצה פשוטה (אך בעלת צווארון גבוה נהדר, שחבק את הלסת, עם סרט בד תואם, נהדר לא פחות, שקשרתי בצוואר). מאחור, לעומת זאת, היה חלק פתוח בגב החולצה, שחשף את העור בין השכמות. שאר הגב היה מכוסה. וגם החולצה ישבה עליי בול. שילוב הבגדים כולו (למעט העובדה שהבגדים ישבו עליי פרפקט, הפשטות, איכות הבדים המעולה והפתח שהוא מאחור) היה די חסר

ייחוד. אלגנטי (לדעתי), אבל לא מיוחד.

נעליי לעומת זאת, היו מיוחדות מאוד.

נעלי לכה בצבע אפור־יונה, עם רצועה בעקב, חרטום מחודד ועקבי סטילטו דקיקים כעפרונות בגובה עשרה סנטימטר. החרטומים נצבעו בלכה שחורה, העקבים והסוליה – בוורוד פוקסיה. הן היו אלוהיות.

שערי היה משוך לאחור כתמיד, בפקעת שיניון רפויה ואלגנטית. היום ניפחתי אותה מעט כדי להוסיף לה קצת נפח, אבל היא היתה מונחת מלאה וחלקה לאורך בסיס הגולגולת שלי. האיפור שלי היה נפלא כתמיד.

בדרך כלל אני לא נוהגת להקדיש זמן למחשבות האלה, כי כפי שסבתא לימדה אותי, הן חסרות טעם (שלא לדבר על כך שלא הפגיננו חמלה או נדיבות). אבל באותו רגע, בעודי מתבוננת בטרי בגינסקי, עם התנהגותה היהירה שהצטרפה לתסרוקת, לאיפור המגוזם ולבגדים שלבשה, שבוודאי נקנו באיזו רשת – דבר שאין בו כל פסול כשלעצמו, אלא שהיא קנתה אותם בחנות הלא נכונה – אז באותו רגע הרשיתי לעצמי להרגיש מרוצה מעצמי. זחוחה.

סבתא היתה מתאכזבת, אבל לא יכולתי להימנע מלהודות שהמחשבות האלה שיפרו את הרגשתי. היא מלמלה אל הטלפון.

רכנתי קדימה ולגמתי מהקפה. ובדיוק כשהנחתי את הספל על התחתית שהיתה מונחת על שולחנה של מיס בגינסקי שמעתי מאחוריי, "מר ספיר הגיע." נראה שלמרות רמזיה של מיס בגינסקי הוא לא שיקר. לא חלפו עשרים דקות. חלפו חמש.

הסתכלתי אחורה וראיתי את הצעירה עומדת שם. שנייה אחר כך הגב שלי הזדקף מרוב הלם כשלחדר נכנס האישי שבהה בי בהלוויה.

היום הוא לבש בלייזר שחור בגזרה מעולה, חולצה שחורה מחויטת, ג'ינס כחולים ומגפיים שחורים.

לבושו היה רשמי הרבה פחות מהחליפה שלבש יום קודם לכן, אבל באורח מוזר הוא הלם אותו יותר. הרבה יותר.

עיניו נחתו עליי.

שפתיי (שנתחמו במומחיות בעיפרון, נצבעו ונמשחו בגלוס, אם כי חלק מהן היה עכשיו על ספל הקפה שלי) נפערו, והבטן התכווצה לי בפלונטר גדול.

"יש לי כאן איזה עניין," אמרה מיס בגינסקי לטלפון. "זה לא ייקח הרבה זמן. אני אחזור אליך בהמשך."

היא דיברה ואני התעלמתי ממנה כיוון שהייתי מרותקת אל האיש שנכנס למשרד. התבוננתי בו גם כשעצר במרחק מטרים ספורים מהכיסאות. אמנם התחוור לי שהמשרד אינו גדול, אך גם לו היינו באמפיטיאטרון היתה נוכחותו הגברית המהממת ממלאת את החלל כולו.

"סוף-סוף אנחנו יכולים להתחיל," הכריזה מיס בגינסקי. "מיס מאלון, את מכירה את ג'ייק ספיר?"

קמתי באיטיות ממקומי, הסתובבתי אליו והתחלתי להקיף את הכיסא לעברו ביד מושטת, אילמת מעוצמת נוכחותו העזה.

ראיתי אותו מרים את אחת מכפות ידיו הגדולות בזמן שפסעתי לעברו וחשבתי לעצמי שאמנם אינני קטנת ממדים, אבל ידו בוודאי תבלע את כף ידי כשיאחז בה.

משהו במחשבה הזאת גרם לי לתחושה מוזרה בעור, כאילו היה לי לא נוח בו או שהוא נזקק לתשומת לב מרגיעה.

ובדיוק באותו רגע נתפס חרטום הנעל שלי באחת מלולאות המרבד השעיר שכיסה (מסיבה לא ברורה כלשהי) את השטיח המשרדי שהשתרע מקיר לקיר, ואני מערתי.

זה קרה לעתים קרובות. זה עצבן אותי והרגיז אותי, ולא משנה עד כמה סבתא חשבה שזו תכונה חמודה והנרי חשב שזה משעשע.

אבל לא יכולתי להקדיש לכל זה מחשבה באותו רגע. בזמן שעפתי קדימה, הרגשתי איך יד אחת שלי נתפסת באחיזה יציבה בעודי מרימה את השנייה, להגן על עצמי לקראת נחיתה.

למזלי – או שלא – מר ספיר נע במהירות בזמן שאחז ביד שתפס. לכן במקום לנחות על הרצפה, או לבצע סדרת מעידות על השטיח, התרסקתי עליו.

במובן הכי פיזי של המונח.

הרקה שלי התנגשה בעצם הבריה שלו, המצח נחבט בלסתו, והכתף שלי התרסקה לתוך זרועו.

ידו שאחזה בידי משכה אותה מעלה והצמידה אותה אל חזהו, בעוד ידו השנייה הקיפה את מותני ומשכה אותי מעלה עד שהיינו צמודים בנוחות זה לזה, כשהמצח שלי צמוד לצווארו. מקרוב ראיתי שצווארו שרירי יותר וגרונו מגויד יותר מכפי שנראה מרחוק.

הייתי מסוחררת, הטיתי את ראשי לאחור וראיתי שהוא הטה את ראשו מטה.

אתמול היה מגולח למשעי.

הבוקר הוא לא התגלח ולסתו היתה מכוסה בזיפים שחורים-כסופים.

גם המראה הזה הלם אותו.

מאוד.

עיניי פגשו את עיניו, והבחנתי מיד בשלושה דברים.

ראשית – היו לו עיניים אפורות יוצאות דופן. לא הצלחתי להגדיר מה מיוחד בהן, למעט העובדה שהיו מושכות במידה מטרידה. היה לו גם ריח טוב. שאפתי כבר מגוון של בשמי גברים, אבל אף לא אחד מהם היה בעל ניחוח מפתה כזה. הריח היה, כמו כל שאר הדברים בגבר הזה, גברי בטירוף. הוא תקף את חושיי והקשה עליי לנשום.

ודבר אחרון, גופו היה גדול ומרשים הרבה יותר מכפי שנראה ממרחק.

והוא היה מוצק מאוד.

"את בסדר?" הרעים קולו העמוק. שמעתי אותו והרגשתי אותו, ומצמצתי.

ואז נזכרתי להיראות מזועזעת וגם לשמור מרחק.

משכתי את עצמי כדי להשתחרר, ולרגע קצר הרגשתי אותו מהדק את אחיזתו סביבי וכידי לפני שהרפה ממותני. התרחקתי ממנו מעט, כמטר בערך אך לא יותר, כי הוא עדיין אחז בידי.

"את יציבה?" הוא שאל.

"כן," אמרתי בשקט. "אני מתנצלת," המשכתי למלמל, והפעלתי לחץ בידי לאותות לו לשחררה.

הוא לא שחרר.

"אין בעיה," הוא מלמל, שפתיו רוטטות בשעשוע. "את ג'וזי, אני מביין."

הזדקפתי, כי איש לא כינה אותי ג'וזי.

אף אחד, למעט סבתא.

"כן, ג'וזפין מאלון." הדגשתי את שמי המלא. "הנכדה של לידיה."

ההערה זיכתה אותי בעוד רטט שפתיים ובתגובה, "אני יודע. שמעתי עלייך הרבה, ג'וזי."

לא הייתי בטוחה שזה דבר חיובי.

"עכשיו כשאתה כאן, נוכל אולי להתחיל. יש לי יום עמוס, והאיחור הזה כבר שיבש לי את לוח הזמנים בחצי שעה," התערבה טרי בגינסקי בחילופי הדברים בינינו בטון קצר, כאילו העובדה שמר ספיר ואני הקדשנו רגע לכרכת שלום הדרית מעמידה במבחן את סבלנותה. ברור שהוא איחר, גם אם צלצל להודיע על כך (אם כי גם זה באיחור). הוא היה הסיבה לעיכוב.

לכן לא ברור לי מה אחז בי כשהאישה הזאת אמרה מה שאמרה. אולי הייתי נבוכה מההתרסקות על האיש הזה. אולי זו העובדה שקברתי את סבתי האהובה יום קודם לכן, עניין ממש לא מלבב. אולי זה קרה כי לא ישנתי טוב אחרי הבכי הגדול של הלילה הקודם. ואולי זה קרה כי הגברת הזו היתה מאוד לא מנומסת כלפיי מרגע שהגעתי למשרדה. והגעתי לפגישה שתואמה מראש כדי לשמוע את צוואתה של סבתי האהובה. דבר שלא ששתי לעשות כי זו היתה תזכורת נוספת במבול של תזכורות לכך שסבתא עזבה את העולם, שאני עומדת להתגעגע אליה, שמחכים לי חיים שלמים של געגוע אליה – ומיס בגינסקי היתה צריכה להיות רגישה לכך.

כך או כך, זה פשוט אחז בי.

ולכן משכתי את ידי ומר ספיר שחרר אותה, פניתי למיס בגינסקי ואמרתי, "אין לי מושג מדוע את באיחור בשל העובדה שהגעתי באיחור

לפגוש אותי בחדר ההמתנה. שלא לדבר על כך שהאיחור של מר ספיר לא מנע ממך להמשיך בעבודה שלך, גם אם כל אותו זמן הנכדה של לקוחה ותיקה של המשרד ישבה והמתינה ואיש אפילו לא הציע לה מגזין לקרוא כדי להעביר את זמנה.”

התקדמתי בזהירות אל הכיסא והתכופפתי לקחת את תיק הלכה שלי – בצבע ורוד פוקסיה – שהנחתי בצדו. ובעודי מתיישבת בתנועה מוקפדת המשכתי בדבריי.

”כיוון שמדובר באירוע שאינו משמח, לא אדבר בשמו של מר ספיר כי אני לא מכירה אותו.” שילבתי את רגליי והבטתי בה. ”אני אשמח מאוד לסיים את העניין הבלתי נעים הזה. אז כן, אני אודה לך מאוד אם נוכל סוף-סוף להגיע לעצם העניין שלשמו התכנסנו.” היא חשקה שפתיים. המראה לא הלם אותה, אבל גם שום דבר אחר במראה שלה לא הלם אותה, ולא כל כך משום שלא ידעה לסדר את שערה או להתאפר כהלכה, אלא משום שהיא היתה אישה באמת לא נעימה.

לא הסתכלתי על מר ספיר.

הנחתי את התיק שלי בחיקי והמתנתי.

הרגשתי את מר ספיר מתיישב בכיסא לידי בעוד מיס בגינסקי מתמקמת מאחורי השולחן ומכריזה, ”אז בלי עיכובים נוספים.”

”בהחלט מתאים לי לאור העובדה שאני כאן כבר חצי שעה,” השבתי.

היא זרקה לעברי מבט מתעב.

בקור רוח החזרתי לה מבט דומה.

שמעתי את מר ספיר משחרר נהמה משונה (אם כי לא חסרת חן, כמה מדאיג), שנשמעה כתערובת של שעשוע והפתעה.

התעלמתי ממנו וננעלתי על עיניה של טרי בגינסקי.

היא הסיטה את מבטה ראשונה והחלה לשחק בניירות על שולחנה,

ואז אמרה, ”בואו נתקדם.”

הגעתי למסקנה שהבהרתי את עצמי ולכן שתקתי הפעם.

היא הפכה כמה דפים והקישה בהם על שולחנה, ומבטה נע ממני

אל מר ספיר וממנו אל ערימת הדפים.

"גברת מאלון ערכה מסמך משפטי מחייב, המפרט את רצונותיה כאשר לנכסיה ולרכושה במקרה מותה. ואולם היא כתבה מכתב שביקשה לקרוא במעמד זה במקום המסמך המשפטי," פתחה מיס בגינסקי. "הוא מבהיר את רצונותיה בצורה מתומצתת יותר." לא אמרתי דבר.

גם מר ספיר לא דיבר.

"לכן, בהתאם לבקשתה של גברת מאלון, אקרא את דבריה," היא המשיכה.

נשמתי עמוק כהכנה לשמיעת מילותיה של סבתא.

מיס בגינסקי החלה מיד לקרוא.

"אני, לידה ג'וזפין מאלון, מורישה בדעה צלולה לחלוטין ובמצב גופני מפוקפק להכעיס את כל רכושי עלי אדמות לנכדתי ג'וזפין דיאנה מאלון. רכוש זה כולל את 'בית לבנדר' על מבניו החיצוניים וכל תכולתו, והקרקע שעליו הם בנויים. זה כולל גם את כל הכספים בחשבון העובר־ושב שלי ובחשבונות החיסכון, וכן כספים שמופקדים ב'בנק מגדלנה לחיסכון'. כמו כן כלולה בכך תכולת הכספת שמספרה שש-שלוש-שלוש, שנמצאת גם היא ב'בנק מגדלנה לחיסכון', שמפתח לה נמצא במגירת השולחן שלי בחדר האור ב'בית לבנדר'. ולבסוף, רכוש זה כולל גם את הכספים המושקעים בתיקי ההשקעות המנוהלים בשבילי בידי היועצים ב'בנק מגדלנה לחיסכון'."

בעודי מקשיבה חשבתני על 'בית לבנדר' והשטח שעליו הוא בנוי – שמונה דונמים ממש על המצוק, ממש על החוף, על כל תכולתו הרבה, גודלו העצום ומיקומו, שוודאי הופכים אותו לשווה לא מעט כסף. סבתא מעולם לא חיה בצמצום אך גם לא נהגה בפזרנות.

אף פעם לא דיברנו על כסף – נדמה שהיא מעולם לא נזקקה לו ואף פעם לא הוציאה יותר מדיי, ומשום כך לא היתה סיבה לדון בכך. לכן הנחתי שכשאדבר עם היועצים ב'בנק מגדלנה לחיסכון', אגלה שאחזקותיה של סבתא אולי לא היו מצומצמות אך גם לא היו עצומות.

כך או כך, זה לא הזיז לי.

לא משנה מה יש בבנק, זה לא סבתא.

בזמן שהקשבתי תהיתי גם מדוע מר ספיר כאן אם היא הורישת לי את כל רכושה.

"אני מורישת לה הכול," המשיכה מיס בגינסקי, "למעט מאה וחמישים אלף דולר. סכום זה יועבר למר ג'יימס מרקהם ספיר על מנת שיופקד בקרנות של חמישים אלף דולר כל אחת, על שמות קונור מרקהם ספיר, אמבר ג'ולין ספיר ואיתן ג'יימס ספיר."

טוב, זה מסביר את העניין.

והיה בכך גם רמז לעובדה שהיקף הנכסים של סבתא היה כנראה גדול הרבה יותר משחשבתי.

"אלוהים אדירים," מלמל מר ספיר לתוך מחשבותיי ומבטי החליק לעברו.

הוא בהה בניירות שבידי מיס בגינסקי, וניכר שגם הוא הופתע מהיקף הנכסים של סבתא וגם מנדיבותה.

מופתע ונרגש. הבעת פניו היתה בפירוש של תדהמה.

והיתה בה גם רכות.

שלא לדבר על כך שהיה משהו מושך מאוד ברכות הזו שעטפה את תווי פניו הקשוחים.

המחשבה גרמה לי שוב לנשום עמוק.

"ג'ייק," המשיכה מיס בגינסקי ואני שבתי להביט בה ותהיתי מדוע היא אומרת את שמו. "אני סומכת עליך שתשקיע את הכסף בתבונה, ומשוכנעת שכך יהיה. אבל אסור שהילדים ייגעו בכסף הזה עד שיגיעו לגיל עשרים ואחת. וזאת בתנאי שיתמידו בלימודים באוניברסיטה עד לאותו זמן. אם הם לא ילמדו באוניברסיטה, אני מעדיפה שלא יקבלו את הכסף עד שיגיעו לגיל עשרים וחמש. לשנינו ברור כי מוטב כך, במיוחד לאור חיבתה הגדולה של אמבר לרכישת מוצרי קוסמטיקה ונעלי פלטפורמה."

נשמע שיש לי משהו במשותף עם אמבר הלא מוכרת.

נשמע גם שהאיש לצדי היה מוכר היטב לסבתא, שכינתה אותו

"ג'ייק."

כששמעתי את זה ואת הסכום שסבתא העניקה למי שידעתי כי הם שלושת הצעירים שראיתי בהלוויה אתמול עם מר ספיר, הרגשתי שוב

שזה מוזר – ואפילו מטריד – שלא שמעתי מעולם על מר ג'יימס מרקהם ספיר או על אחד מילדיו.

"לסיום," המשיכה מים בגינסקי, "אני מורישה את רכושי היקר ביותר, אַתְּ היקר לי מכול עלי אדמות והוא נכדתי ג'וזפין דיאנה מאלון, לג'יימס מרקהם ספיר."

למשמע הדברים, שלא התכוננתי להם כלל – וגם אילו הייתי מוכנה להם, הדבר לא היה מעלה או מוריד – השתנקתי. כי זה פשוט היה מטורף.

ג'יימס מרקהם ספיר שחרר נהמה ומלמל משועשע, "מה זה, לעזאזל?"

טרי בגינסקי אפילו לא הרימה את עיניה. היא המשיכה לקרוא. "ג'ייק, ג'וזי שלי די גמלונית ואני לא מתכוונת רק במובן של שתי רגליים שמאליות, אם כי גם זה נכון לגביה. בעיניי זה מקסים, אני מקווה שזה יהיה מקסים גם בעיניך. היא גם מאורגנת ומסודרת להחריד ולכן אני מקווה שתצליח ללמד אותה איזה כיף זה להיות מפעם לפעם בלגניסט. נוסף על כך, היא לא יודעת ליהנות ואני משוכנעת," מים בגינסקי הדגישה באורח משונה את המילה לפני שהמשיכה, "שתצליח ללמד אותה לעשות את זה, ושתעשה את זה טוב. אבל מתחת לכל זה היא הנשמה הכי טובה שתפגוש אי פעם, בעלת המגע הרך ביותר שתחווה, ואם תמצא את הדרך להוציא את זה ממנה – תגלה גם שהיא מקרינה סביבה את האור המתוק ביותר שיאיר עליך. אני סומכת עליך, ג'ייק שלי, שבהיעדרי תדאג לה היטב. ואני בטוחה שכך תעשה."

מצמצתי במהירות.

מים בגינסקי עמדה לסיים.

"אלו משאלותיי ואני מורה על ביצוען. והיזהרו: אם הוראותיי לא יתמלאו – אדע על כך והדבר יכעיס אותי מאוד. אני יודעת ששניכם לא רוצים להכעיס אותי. ועכשיו, לכו תהיו מאושרים, ג'וזי שלי וג'ייק שלי. זו בקשתי האחרונה והחשובה מכול. אנא עשו כמיטב יכולתכם כדי למלא את בקשתי זו."

טרי בגינסקי הפסיקה לקרוא והביטה בנו.

"לידי הורישה לי אותך בצוואה שלה?"

הדברים נאמרו לצדי ונשמעו לא פחות רועמים או משועשעים. למען האמת, הם נאמרו בנהמה ובשעשוע ממש גדולים, ובתגובה סובבתי אליו באיטיות את ראשי, מתנשמת ומתנשפת. כן, הוא היה משועשע. ידעתי, כי הוא חייך חיוך רחב שחשף שיניים ישראליות וחזקות שהבהיקו בלובנן על רקע הזיפים הכהים. שוב נהיה לי פלונטר בבטן.

"ברור שהורשת בן אדם אינה מחייבת מבחינה חוקית," התערכה מיס בגינסקי, ואני העברתי בהקלה את מבטי ממר ספיר אליה. "אבל ההעניקה הזאת מצוינת גם במסמך המשפטי," היא המשיכה, "ובלי קשר לכך שזה לא מחייב, כל השאר – כן מחייב." היא הרימה תיקייה חומה בגודל סטנדרטי והחליקה אותה לעברי על השולחן.

"העתקים של צוואתה הרשמית של גברת מאלון," היא המשיכה והצביעה על התיקייה. "בתיקייה הזאת נמצא גם המכתב שקראתי, מידע על שטרי בעלות וכן הלאה בנוגע לרכוש. ואם תחליטי לא להצטרף אלינו כאן במגדלנה, יש בתיקייה גם פרטי קשר למשרד בשם 'סטון בע'מ', שפנה בעבר לגברת מאלון בהצעה לרכישת 'בית לבנדר'." מה היא אמרה?

מישהו פנה לסבתא בהצעה לקנות את 'בית לבנדר'?
גם את זה סבתא לא סיפרה לי!

"התיקייה שלך," הכריזה בעודה נועצת בי מבט, קמה על רגליה ורכנה לפנים בזרועות שעונות על שולחנה. "טוב, אם אין שאלות נוספות..." ובכך אותה בגסות מוסווית – אך־בקושי שנפסיק לכזבו את זמנה ונלך.

היו לי כמובן מיליון שאלות, אך לא השמעתי אף אחת כי לא זאת מספיק מהר.

"הנייר אינו מחייב חוקית אבל קשר דם כן," הכריז מר ספיר, וכשהסתכלתי לעברו ראיתי שהוא פונה לטרי בגינסקי.

"סליחה?" שאלה מיס בגינסקי.

"מילים שמודפסות על דף אולי אינן מחייבות חוקית." מבטו נחת

עליי וקולו העמיק לסיום, "אבל קשר דם כן מחייב."

הרגשתי את החזה שלי עולה ויורד בדהרה בשעה שמבטו לא הרפה ממני ומשמעות דבריו הכתה בי.

"לא ייתכן שאתה חושב שתוכל להיות הבעלים של אישה, ג'ייק, חתכה בביטול מיס בגינסקי."

"להיות הבעלים שלה – לא, קבע מר ספיר ועיניו עדיין קדחו בי. "לעשות בדיוק מה שלידה רצתה שאעשה איתה – זה כן." אלוהים אדירים.

זה נשמע ממש משכנע.

משכנע מאוד.

הנשימה שלי נהפכה מאומצת עוד יותר. החלטתי להתעלם מהממד המשכנע ולהתרכז במשהו אחר.

"סבתא היתה... היא היתה..." חיפשתי את המילה, ומצאתי. "מגוננת. היא הגנה עליי."

"אני מבין את זה, לאור העובדה שהיא הורישת לי אותך בצוואה שלה כדי להמשיך במשימה, הוא השיב ואני שוב הזדקפתי.

"אני בהחלט מסוגלת לדאוג לעצמי, הודעתי לו.

משהו השתנה בתווי פניו במהירות כה רבה שלא הצלחתי להבין את המשמעות לפני שלחש, "לא ממה שאני שומע."

עיניי התרחבו למשמע דבריו.

"מה סבתא סיפרה לך?" שאלתי בחדות.

"עם כל הכבוד, אפשר אולי לבקש שתמשיכו את השיחה במקום אחר?" ביקשה מיס בגינסקי. "באמת יש לי עניינים נוספים לטפל בהם היום."

חשבתי שזה רעיון מצוין. לא להמשיך בשיחה. מבחינתי היא בהחלט מוצתה. רציתי פשוט להרחיק את עצמי משם.

לכן זינקתי ממקומי והרגשתי שגם מר ספיר קם. אבל לא צפיתי את ידו מתקרבת אליי בתנועת מגן, למנוע מעידה אפשרית.

ראיתי אותה.

ואז הבזקתי אליו מבט. "אני מיומנת בקימה מכיסא, מר ספיר, זרקתי."

"אני רק נזהר, הוא מלמל בעודו בוחן אותי בחיוך מאוזן לאוזן."

חיכוך וגם קולו היו, אמנם, כובשים, אך שניהם עצבנו אותי. לא חלקתי את רגשותיי.

חזרתי להביט במיס בגינסקי. "יש משהו שאני צריכה לעשות כדי להעביר למר ספיר את הסכומים שסבתי ביקשה להפקיד בקרנות לילדיו?" שאלתי בתקווה שהתשובה תהיה שלילית, כי התכוונתי להשאיר את המשרד הזה ואת מר ספיר מאחוריי ולא לראותם יותר לעולם.

טרי בגינסקי הנידה בראשה. "לא. גברת מאלון כבר עשתה את כל הסידורים האלה. המשרד יטפל בהעברת הכספים הזו." היא העבירה את מבטה אל מר ספיר והזהירה, "וג'ייק, תצטרך להצהיר על המתנה הזו למס הכנסה."

"מה את אומרת?" הוא שאל, ועלה בדעתי שככל הנראה יש ביניהם היכרות קודמת והם לא ממש מחבבים זה את זה. או לפחות, מיס בגינסקי לא מחבבת במיוחד את מר ספיר. זה לא ענייני.

הימלטות עניינה אותי. זה וטיפול בעיזבונה של סבתא ולהגיע לרומא (או פריז) בהקדם האפשרי.

כדי לטפל ללא דיחוי בכל אלו הידקתי את התיק לכתפי, הושטתי יד, לקחתי את התיקיה החומה ואמרתי, "בהנחה שהכול סגור, אני מודה לך על הזמן שהקדשת לי והולכת." הבטתי במר ספיר. "על אף שסבתא מעולם לא הזכירה אותך, ברור שהיא העריכה מאוד אותך ואת ילדיך."

הוא לא אפשר לי לסיים. הוא קטע אותי כדי לומר (עדיין בחיוך רחב ובטון כמעט מתגרה – אני חייבת לציין), "כן, ג'וזי. היא העריכה אותנו מאוד."

"טוב, אז בהתחשב בכך היה לי לעונג להכיר אותך." נפניתי מעליו ושלחתי מבט נוקב אחרון במיס בגינסקי וסיימתי, "אני אשאיר את שניכם לטפל בעניינים שלכם. יום טוב."

ואחרי מילות הפרידה האלה הקפדתי להניח בזירות ובזריות רגל אחת אחרי השנייה ויצאתי מהחדר.

מר ספיר קרא אחריי, "חכי רגע, ג'וזי."

ממש לא "חיכיתי רגע". המשכתי ללכת. בזריזות.
 קולו התקרב אליי במסדרון והוא אמר, "היי, את. חכי שנייה."
 המשכתי ללכת ודיברתי אל חלל הדר ההמתנה שאליו בדיוק
 נכנסתי. "אני לא רוצה להיראות גסת רוח או משהו, אבל יש לי
 עניינים לסדר ובמהירות, כי חשוב שאגיע לרומא."
 "רומא?" הוא שאל כשידי כבר היתה על הדלת.
 לכסנתי אליו מבט. "רומא", הכרזתי, הדפתי את הדלת ויצאתי,
 ממחרת למכונית השכורה שלי.
 הוא לא קרא לי שוב, אבל ידעתי שלא נפטרתי ממנו. והדבר
 התחוויר לגמרי כשתפס בזרועי בדיוק כשהגעתי למכונית.
 "ג'וזי, תני לי שנייה", הוא אמר בשקט.
 שוב הרמתי אליו את עיניי. "אין בעיה מר ספיר, אבל שוב – וכלי
 להיחשד בחוסר נימוס – יש לי רק שנייה."
 "ג'ייק", הוא השיב.
 "סליחה?" אמרתי.
 "השם הוא ג'ייק", הוא אמר.
 "בסדר", השבתי ודחקתי בו, "רצית שנייה?"
 הוא לא הסיר את ידו מזרועי בזמן שענינו סרקו את פניי ובחנו
 אותם.
 ואז הבנתי מה הייחוד בעיניו.
 במשרד הן היו אפורות, אפור צלול ובהיר.
 בחוץ, באור השמש, הן היו כחולות, כחול-קרח צלול.
 יוצא מן הכלל, מעניין וגם מרשים.
 פיצוץ!
 "מר ספיר..." דחקתי בו שוב והרגשתי את אצבעותיו מתחפרות
 עמוק יותר בזרועי בזמן שמשך אותי טיפה לעברו.
 "ג'ייק", הוא מלמל.
 "אתה מחזיק בי כי אתה רוצה שאפנה אליך בשמך הפרטי?"
 ביקשתי לדעת.
 עיניו הייחודיות, המעניינות והמרשימות, התמקדו בשלי. "ככה את
 מדברת תמיד?" הוא ענה בשאלה.

"איך – ככה?"

"כלום," הוא מלמל ושפתיו שוב רטטו. ואז סימן בראשו לעבר הבניין שיצאנו ממנו והזכיר לי, "משהו גדול קרה שם."
 "בהחלט," הסכמתי והקפדתי בכוונה להישמע אטומה. "ואם אתה מוראג מכך שיהיו לי השגות על המתנות שסבתי העניקה לילדים שלך, אתה יכול להירגע. אני יודעת שסבתא היתה צלולה לגמרי עד סוף חייה, ולכן אם היא רצתה שהכסף הזה יוענק לילדיך, כך יהיה."

"זה היה מעשה מקסים שלידי עשתה," הוא ענה. "אבל לא על זה אני מדבר. אני מדבר על המתנה האחרת שהיא העניקה לי."
 "שהיא?" שאלתי, עדיין אטומה.

"ג'וזי." שמי רטט בטון הריבור המשועשע שלו, וזה עצבן אותי כי זה נשמע חגיגי כל כך. "היא נתנה לי אותך."
 התעלמתי מדבריו, מהפרפרים בבטן ומהנשימה המואצת, והודעת לי, "אף אחד לא קורא לי ג'וזי."
 "לידי קראה לך כך," הוא חלק עליי.
 אה, כן.

סבתא בהחלט דיברה איתו עליי.
 זה לא מצא חן בעיניי.
 "בסדר, אז אף אחד למעט סבתא לא קורא לי ג'וזי," אמרתי.
 "ועכשיו אני."

נשמתי עמוק וזה הזכיר לי שידו עדיין אוחזת בזרועי וביקשתי, "אתה מוכן לשחרר אותי?"

שפתיו התעוותו בניסיון כושל להסתיר את השעשוע שלו לפני שהשיב, "אני אשחרר אותך, אבל רק אם תבטיחי לא לברוח."
 "את זה אני יכולה להבטיח," אמרתי לו.

"יפה," הוא מלמל, הרפה מזרועי אבל לא התרחק אפילו סנטימטר.

החלטתי שגם אני לא אזוז כדי לא לשרר לו מסר שגוי. היה לי חשוב מאוד לתקשר בצורה ברורה לגמרי עם ג'יימס מרקהם ספיר בזמן הקצר שעוד נותר לנו לקיים תקשורת כלשהי בינינו.

"אנחנו חייבים לצאת לארוחה ערב," הוא הכריז.
 הבטתי בתיק שלי שאותו פתחתי כדי לשלוף את משקפי השמש שלי, כי כל אישה יודעת שאסור לצאת לשמש בלי שני דברים: הראשון – קרם לחות בעל מקדם הגנה טוב מתחת למייקאפ; והשני – זוג משקפי שמש מעולים כדי שלא ייווצרו לה קמטוטים מצמצום העיניים בשמש.

הרכבתי את משקפי השמש ואמרתי, "לצערי, ארוחת ערב לא באה בחשבון."
 "למה?"

החלקתי את משקפי השמש במורד האף ולכסנתי אליו שוב מבט.
 "למה?"

"ג'וזי, אני קולט שאת מנסה להעמיד פנים שהחרא הזה שם במשרד לא קרה, אבל מה לעשות – זה קרה. רק אומר."
 נאנחתי והסכמתי, "כן, זה קרה."
 "נכון, אז הערב אנחנו יוצאים לארוחה."
 "לא, אנחנו לא."

הוא הטה את ראשו ופתח את הפה לומר משהו, אבל השגתי אותו.

"תקשיב, מר ספיר –"

"ג'ייק," הוא קטע בקולו העמוק וחסר הסבלנות.
 "כמובן," מיהרתי להמשיך, "כפי שהסברתי במשרדה של מיס בגינסקי, סבתא היתה מגוננת מאוד ביחסה אליי. היינו גם קרובות מאוד. אהבתי אותה אהבת נפש והיא אהבה אותי באותה מידה בחזרה. אבל במערכות יחסים כמו שלנו קורה לא אחת שמי שנמצא במעמד כמו שהיה לסבתא נשאר תקוע בזמן שבו זה היה נחוץ, ואולי לא שם לב שזה כבר לא נחוץ באותו אופן או באותה דרך. ממה שהיא כתבה במכתב ברור שזה מה שקרה לסבתא."

הבעת פניו חזרה להיות קשוחה ואף קרה כשהכריז, "אז את אומרת שלא היית זקוקה ללידי."

"לא," לחשתי ודבריו עשו לי בלגן כואב הרבה יותר בבטן. הכאב השתקף בקולי והבריח את הצינה מהבעת פניו, שהתחלפה בחמימות

שהיתה מרתקת לא פחות. המשכתי לדבר. "הייתי זקוקה לסבתא שלי. אני עדיין זקוקה לסבתא שלי. פשוט לא במובן הזה." "היא חלקה עלייך," הוא ענה בשקט, וקולו שיקף את חמימות הבעתו.

"היא טעתה."

"ג'וזי –"

"ג'וזפינ", קטעתי אותו בהדגשה.

"שיהיה," הוא השיב בקוצר רוח. "הכרתי את לידי במשך שבע שנים. זה אומר שהמכתב שהרגע שמענו נכתב מתישהו במהלך אותן שבע שנים. ניחוש שלי – לא מזמן. וזה אומר שככה היא הרגישה לגבייך ובחרה לכלול את זה בין בקשותיה האחרונות, וכל זה היה לאחרונה. את באמת מתכוונת להתעלם מזה?" "כן," עניתי מיד והבעתו שוב השתנתה וכך גם עיניו וכל הווייתו.

פשוט לא יכולתי לשים את האצבע על איך הוא השתנה. עד שלחש, "אָל". כל גופי קפא.

"אל תעשי את זה ג'וזי," הוא המשיך. "היא רצתה אותי בשבילך." לא יכול להיות שהוא רציני.

"אתה אומר ש-?" דחקתי את המילים מבעד לשפתיים קפוצות. "לא." הוא הניד בראשו. "מה שאני אומר הוא שאנחנו יכולים לכל הפחות להכיר זה את זה. להעניק לה מעט ממה שביקשה. שנינו חייבים לה את הכבוד הזה, ואני לא מכיר אותך מעבר לסיפורים שלה על אודותייך ועשרים הדקות האחרונות שביליתי איתך, אבל אני קולט שאת יודעת שאנחנו חייבים את זה."

מעט ממה שביקשה.

מה היא ביקשה, בדיוק?

סבתא הכירה את האיש הזה שבע שנים. היא העניקה לילדיו סכומי כסף גדולים. והיא העניקה לו אותי.

ולמרות זאת, היא לא הזכירה אותו אפילו פעם אחת באוזניי. לא הבנתי את זה.

מה שכן התחלתי להבין ככל שהבוקר המוזר שלי התקדם, שכל זה גרם לי הרגשה בהחלט לא נעימה.

"ארוחת ערב," הוא דחק בי בלחש. "רק ארוחת ערב. את חושבת שאני איזה בן זונה, זה העניין. אבל אני לא אתנהג כמו בן זונה כלפי הילדה של לירי, כי האישה הזאת היתה חשובה לי, לילדים שלי, וזה פשוט לא יקרה. אם תמשיכי להרגיש ככה לגביי – אז נסגור עניין. אבל תני לזה הזדמנות, ארוחת ערב לפחות."

אני יכולה לתת לזה סיכוי בארוחת ערב. האמת שאני יכולה פשוט להגיד לו שאתן לזה סיכוי בארוחת ערב, כי ברור שהוא לא ירפה עד שאכנע.

ואז לא אלך לארוחת הערב. העיר לא גדולה, אבל 'בית לבנדר' לא נמצא באמצע הרחוב הראשי. בזמן הקצר שאהיה במקום אוכל להימנע ממפגש איתו.

ואז איעלם.
ולכן החלטתי שזה בדיוק מה שאעשה.
"בסדר, ארוחת ערב," שיקרתי.
שפתיו התעקלו כלפי מעלה. "מעולה."
"איפה אתה מציע שניפגש?" שאלתי, ושפתיו צנחו מטה אך גבותיו הזדקרו.

"שניפגש?" הוא שאל.
"שניפגש."

"ג'וזי, גבר שלוקח אישה לארוחת ערב אוסף אותה מביתה ומחזיר אותה לשם," הוא אמר בטון מצווה שהטריד אותי.

זה הטריד אותי – כי גם אם אינני יוצאת לדייטים ומעולם גם לא יצאתי באמת לדייטים, כיליתי הרבה שעות בחברת לא מעט נשים שכן יצאו לדייטים.

זה לא מצא חן בעיניי, כי אילו הייתי יוצאת לדייטים לא הייתי סובלת גבר שהיה אומר לי שיפגוש אותי היכן שהוא. גבר שלא היה מסוגל להתנהג באבירות כלשהי – כלומר, לעשות את המאמץ לבוא לאסוף אותי ולהחזיר אותי בשלום הביתה – לא היה שווה את הזמן שלי.

והטריד אותי לגלות שג'יימס מרקהם ספיר מסכים איתי. "אני לא בטוחה איך היום שלי יתפתח," אמרתי לו את האמת. "יש כמה דברים שאני צריכה לעשות בשביל המעסיק שלי." זאת לא היתה אמת. "שלא לדבר על עוד כמה דברים בקשר לסבתא." וכאן חזרתי לאמת. "אני מעדיפה להיות חופשייה לטפל בכל זה בלי שאצטרך לחזור ל'בית לבנדר' בשעה מסוימת כדי לפגוש אותך. וכיוון שסביר שבין כה וכה אהיה בעיר וגם שנחזור העירה לאכול, אני יכולה פשוט לפגוש אותך במקום שבו נאכל."

הוא שוב הביט בי כאילו הוא בוחן אותי.

"אז איפה ומתי ניפגש?" שאלתי כשהמשיך לסקור אותי בלי לומר מילה.

זה נמשך עוד זמן מה, ובדיוק כשהתכוונתי לומר משהו הוא דיבר סוף-סוף.

"ה'לובסטר מרקט', שש וחצי."

שש וחצי.

זה לא מצא חן בעיניי. אני אף פעם לא אוכלת ארוחת ערב לפני שבע וחצי. אני בן אדם של לילה. אני בדרך כלל שוכבת לישון רק אחרי חצות.

אם אוכל ארוחת ערב בשעה מוקדמת כל כך, אזדקק לנשנוש לפני השינה וזה יהיה מעצבן כי אני לא אנשנש כלום. לא מפני שהיה רק מעט מאוד אוכל בבית של סבתא, אלא מפני שאני אף פעם לא מנשנשת. אף פעם.

למרבה המזל, אני לא באמת מתכוונת לפגוש אותו אז לא תהיה בעיה.

"ניפגש שם," הכרזתי. "שש וחצי."

"מצוין."

"טוב."

הוא לא זז.

בדיוק כשעמדתי להגיד לו שאני מעוניינת שיזוז הוא זז. הוא פסע לאחור מטר ועצר, נועל את מבטו שהיה עכשיו כחול במשקפי השמש שלי.

ואז אמר בשקט, "משמח מאוד לפגוש אותך סוף-סוף, ג'וזי." הוא התכוון לכל מילה.

והעובדה שהתכוון לכך, טון הדיבור שלו והמבט המשכנע בעיניו, שוב עוררו בי אותו עקצוץ בעור. בכל הגוף. תחושה שעוררה בי דחף לעשות משהו, לומר משהו. אלא שלא ידעתי מה.

לא ידעתי מה לומר.

לכן הטיתי את הראש.

"ה'מרקט', נתראה שם," הוא מלמל.

"כן," עניתי.

"ביי בינתיים, ג'וזי."

"שלום."

הוא הניף את ידו בנפנוף נמוך והתרחק.

התבוננתי בו וחשבתי לעצמי שכל צורת ההליכה חסרת המאמץ של הגבר הענק הזה מרשימה ביותר.

אבל פתאום התחלתי לחשוב שזה מקסים כל כך, שיכולתי להסתכל עליו מתנועע עוד ועוד. דקות. שעות.

נצח.

ובצל המחשבה המערערת הזאת הבטן שלי שוב ברכרה, ולכן מיהרתי – לפני שאקיא – ללחוץ על השלט של המכונית כדי לפתוח אותה, להגיע לבנק להסדיר שם את העניינים ובכך לסיים את שהותי במגדלנה.

לעולמי עד.

מה שיקרב אותי לדבר שממנו פחדתי יותר מהכול.

הפרידה הסופית שלי מסבתא.

גברת ספיר הרביעית

ישבתי במרפסת המסעדה 'בְּרִיז פּוֹיִנט' בעיירה הסמוכה למגדלנה, ולגמתי ליקר שֶׁמְבוֹ. זו מסעדה מצוינת שממוקמת – כמו 'בית לבנדר' – בקצה מצוק, והנופים הנשקפים ממנה הם עוצרי נשימה ביום וגם בלילה – כמו עכשיו.

בשמים הצלולים, זרועי הכוכבים ראיתי את אלומת האור המסתובבת של המגדלור במגדלנה.

אילו הייתי משאירה את כל האורות דולקים בחדר האור ב'בית לבנדר' הייתי יכולה לראות גם אותו.

ידעתי את זה, כי סבתא ואני ביקרנו פעמים רבות ב'ברז פוינט'. ניסינו פעם וגילינו שזה עובד.

סבתא ואני הלכנו ל'ברז פוינט' הרבה פעמים. מהימים שהייתי ילדה קטנה שבאה לבקר אותה בקיץ ועד לקיץ האחרון שבו אני לקחתי אותה. היינו מתלבשות יפה ובאות הנה לאכול את מרק קרם הלוֹבסטר הנהדר שלהם, את קציצות הסרטנים השמימיות ואת הגרסה האלגנטית שלהם לקינוח האוריאאו הענק.

את כל המנות האלה אכלתי בערב הזה בזמן ששקעתי בזיכרונות על סבתא. אולי לא נהניתי מהן כמו שנהניתי כשהיא עצמה השתתפה בארוחה, אבל בכל זאת נהניתי.

הייתי שם גם משום שהמקום לא היה קרוב בשום צורה ל'לובסטר מרקט' שבו אמור היה להיות ג'יימס ספיר. הנחתי שלפניי לפחות שבוע של התחמקות ממנו, והעדפתי להתחיל בכך מוקדם מאשר מאוחר. נשמתי עמוק והידקתי סביבי את הצעיף הרך, שנועד להגן עליי מפני צינת הערב של ראשית חודש ספטמבר במיין. וחשבתי שהיום הזה התחיל בסדרת הפתעות ונמשך באותה רוח.

אחת ציפתה לי ב'בנק מגדלנה לחיסכון', שם שוחחתי עם המנהל וגיליתי שטעיתי בנוגע לנכסיה של סבתא. בחשבון העובר ושב היו לה מעל ארבעה-עשר אלף דולר. היו לה קצת יותר מעשרים ושבעה אלף דולר בפיקדונות קצרי מועד.

אבל היו לה גם למעלה מחמש מאות אלף דולר בחשבונות חיסכון. ואם לא די בהפתעה הזו היה לה גם תיק השקעות בשווי חמישה מיליון דולר.

מנהל הבנק גם שיתף אותי במידע על הערכת שמאי שנעשתה לאחרונה ל'בית לבנדר', ולפיה שווי הנכס עמד על שבעה מיליון דולר.

שבעה.

מיליון.

דולר!

המיקום של הבית היה מעולה. היו בו חמישה חדרי שינה והוא היה מקסים, אבל – שבעה מיליון דולר?

שמחתי שלא עצרתי ב'בית לבנדר' לקחת את המפתח לכספת שלה. הידיעה שסבתא היתה שווה כמעט שלושה-עשר מיליון דולר היתה די והותר בשבילי ליום אחד.

כשחזרתי מהבנק התקשרתי להנרי, כמו שהבטחתי. סיפרתי לו על טרי בגינסקי החצופה. סיפרתי לו גם על הכספים שגיליתי בחשבונותיה של סבתא ועל הערכת השווי של 'בית לבנדר' (הוא שרק בתדהמה בתגובה).

לא סיפרתי לו כמובן שסבתא שלי הורישה אותי לגבר לא מוכר,

שרירי להפליא ודי (טוב, מאוד) חתיך, אבא לשלושה ילדים. וגם לא סיפרתי לו על המתנות שסבתא העניקה לילדיו.

אחכה עם המידע עד שנהיה ביחד ברומא (כך קיוויתי) או בפריז (נשבעתי שעד אז בטח), וכל זה כבר יהיה מאחוריי.

"ג'וזפין שלי מלאה בכסף," העיר הנרי כשסיימתי לתאר את היום המפתיע שעבר עליי, והוא לא טעה.

אני אכן כזאת. עם הכסף של סבתא בנוסף לכסף שלי, אני בהחלט מלאה בכסף.

כיוון ששכרי היה גבוה ומשום שהרכיבתי בנסיעות והייתי עסוקה כל כך בחייו של הנרי, לא טרחתי מעולם לרכוש בית משלי וההוצאה הזו נחסכה ממני. ובפרקי הזמן הקצרים ששהינו במקום אחד הייתי מתגוררת בבית הקטן הנפרד – בקתת הבריכה – בחצר ביתו של הנרי בלוס אנג'לס. הנרי שילם את כל הוצאות נסיעות שלנו. וכך, כיוון שהיו לי מעט מאוד הוצאות משלי, הצלחתי לחסוך הרבה כסף במהלך עשרים ושלוש השנים האחרונות.

הרבה מאוד.

סכום כה גדול שרבים היו יכולים לצאת לפנסיה ולחיות ממנו.

תוסיפו את הכסף של סבתא, ואני יכולה להפסיק לעבוד ולהעביר את ימיי בין בתי קפה ושאר פינוקים.

מה שכמובן ישעמם אותי עד מוות, ולכן המחשבה חלפה במוחי לשנייה אחת בלבד לפני שהתפוגגה.

ובכל זאת, נדהמתי ממה שגיליתי באותו יום על מצבה הכספי של סבתא. היא התגרשה מסבי לפני שנולדתי, והוא מת לפני שהספקתי להכיר אותו באמת.

היא כמובן שיתפה אותי בסיפורים עליו כשהתבגרתי ויכולתי כבר להתמודד איתם; סיפורים שסיפרה כדי להסביר את התנהגותו של אבי ולמה נדמה היה שגם אני נכשלת בבחירת גברים בחיי.

לא כדי לתרץ. כדי להסביר. "כי להבין נפש אחרת, חמודה, יכול לעזור להרגיע את הנפש."

זה לא הרגיע את הנפש שלי, אבל קיוויתי שאת שלה כן.

ממה שהבנתי, כדי לנתק את כל הקשרים עם סבי סבתא עזבה אותי בלי שלקחה איתה דבר.

היא גם עבדה עד שהגיעה לגיל שבעים ושמונה. היא היתה פקידת קבלה במרפאה. היא אהבה מאוד את עבודתה והם אהבו אותה. והיא היתה כה חדה ונמרצת, שלא היתה לה שום בעיה להמשיך לעבוד עוד הרבה אחרי גיל הפרישה הרשמי. היא הפסיקה לעבוד רק כדי שיהיה לה יותר זמן להקדיש לבישול, סריגה, משחקי ברידג' עם החבר'ה שלה, וחיתוט מתמיד בענייני אנשים אחרים.

אבל נראה שגם להוריה, שהיו בעליו של בית מדהים על המים, היה כסף רב להוריש לבתם, כי לא היתה שום דרך בעולם שבה יכלה להרוויח סכום כזה של כסף מעבודה כפקידת קבלה במרפאה.

בהיתי בלילה החשוך, וכל המידע הזה עורר בי אי־שקט. ולא כי סבתא שלי היתה עשירה ואני לא ידעתי מזה. שמחתי שחייה היו נוחים, אבל את זה ידעתי. מעולם לא ניסתה לרמוז לי שפני הדברים שונים.

ועם זאת, נראה שהיו הרבה דברים שלא ידעתי על סבתא שלי, ואני חשבתי שהכרתי אותה היטב.

אבל זה לא היה הכול.

ולא הצלחתי לשים את האצבע על מה זה כן.
"אפשר להצטרף?"

סובבתי את הראש וראיתי לידי גבר שראיתי קודם בתוך המסעדה. לפני שיצאתי עם כוסית הליקר שלי למרפסת אכלתי בתוך המסעדה. האיש, לבוש בחליפה לא רעה, סעד בשולחן סמוך עם שלושה גברים נוספים, ארוחה שללא ספק היתה ארוחת עסקים.

הוא לא נראה רע. אלא שלרוע מזלו, הבוס שלי הנרי גניו הוא גבר נאה מאוד ובדיוק היום פגשתי את ג'יימס ספיר, שהוא חתיך הורס, ולכן האיש הזה ממש לא היה באותה ליגה.

אבל זו לא היתה הסיבה שבגללה לא רציתי שיצטרף אליי. באופן כללי העדפתי להיות לבד עוד מילדות. היו לי חברים, כולם חברים טובים, אבל הם היו מעטים.

למען האמת, שני האנשים היחידים שאיתם באמת ביליתי זמן רב וחלקתי איתם דברים עמוקים היו הנרי וסבתא.

גם לא היה לי מצב רוח לחברה. כל מיני דברים העסיקו את מחשבותיי. רציתי להתרכז בהם ולא להתאמץ לקשור שיחה בטלה שכל מטרתה להעביר את הזמן עם אדם זר.

ודבר אחרון – ממש לא היה לי מצב רוח לסקס, והיה ברור שהוא פונה אליי כי הוא מעוניין בי.

כשהתעורר בי הצורך לא היתה לי שום בעיה לקחת מאהב – בצורה הכי עניינית; גבר שהיה מושך בעיניי, שהתאים לי, הייתי נכנסת איתו למיטה. לפעמים המפגש היה חוזר על עצמו או שהיינו מחליפים פרטים, ובהזדמנות הבאה שהגעתי לאזור הייתי מחפשת אותו.

אבל בדרך כלל דאגתי לעצמי. בדרך כלל זה היה לא רק יעיל יותר, אלא גם מהנה יותר.

וזה משום שהיה לי קשה עם אינטימיות, וגם אם האקט עצמו היה די כיף, רק לעתים נדירות נתקלתי בגבר שהיה ממש טוב בזה; וכשהו קרה, הוא בדרך כלל כבר היה תפוס כשחזרתי שוב לאזור.

העפתי מבט באיש הזה ומיד ידעתי שהוא לא באמת טוב בזה. הוא הפגין ביטחון מספיק על מנת להתחיל איתי, אך משהו בהתנהגותו הזכיר לי את טרי בגינסקי. מין יהירות כזאת, שתהפוך בלי ספק לאנוכיות במיטה, וזה בטח לא יהיה כיף גדול.

הבעיה היתה שבגלל היהירות הזו ידעתי שהוא מסוג האנשים שקשה מאוד לדחות אותם, מאלו שמשוכנעים שיוכלו לסובב הכול לטובתם במילים.

ואחרי מה שעבר עליי בימים האחרונים, פשוט לא היה לי כוח להסביר לו שהוא לא יקבל את מה שהיה בטוח שיקבל. לכן שיקרתי.

"לי לא אכפת שתצטרף אליי, אבל יש גבר בחיי שכן יהיה לו אכפת."

"אה," השיב בחיוך קליל. "והגבר הזה יתנגד שאקנה לך עוד כוסית ליקר?"

בחנתי אותו באור הרומנטי הקלוש של הפנסים התלויים בשולי

המרפסת, ותהיתי איך הוא מסוגל לשאול שאלה שכבר השבתי עליה.

"אכן, כן," אמרתי והעמדתי פנים – בצורה כושלת בבירור ובמתכוון – שאני מאוכזבת.

נראה שהכישלון לא היה מספיק ברור, כי מה ששמע בקולי בכל זאת גרם לו למשוך כיסא גן ולהתיישב לצדי.

"אילו הייתי הגבר הזה, גם אני בטח הייתי מתנגד," אמר לאחר שהתיישב.

בחרתי לשתוק.

הוא בחר אחרת והנמיך את קולו כשהמשיך לדבר.

"מצד שני, אילו הייתי במקומו, הייתי מתנגד עוד יותר שתסעדי לבד."

הוא ראה אותי במסעדה. זה לא הפתיע אותי, כי גם אני ראיתי אותו שם.

"הוא עסוק הערב והתעורר בי חשק למרק לובסטר," עניתי.

טעות. קלטתי אותה ברגע שהגיתי את המילה "חשק" ועיניו נתלו בשפתיי. הוא שב להביט בעיניי והכריז, "אם הייתי במקומו, ולך היה

חשק למשהו, לא חשוב מה, הייתי דואג לספק אותו."

נאבקתי עם עצמי לא לגלגל עיניים או לעוות שפתיים והתרחקתי ממנו בכיסאי.

"האמת היא שג'ייק יודע שאני מסוגלת להשיג יפה מאוד בעצמי כל דבר שאני רוצה."

"ג'ייק?"

"ג'ייק ספיר."

עוד טעות שידעתי שעשיתי עוד לפני שהוא נשען לאחור בכיסאו, עיניו התרחבו ופיו התעקל בהבעת זלזול.

ידעתי כי מגדלנה היא אולי העיירה הסמוכה, אבל היא קטנטונת ולכן יש להרחיק ממנה לצורך מטרות שונות. לכן גם כל מי שמתגורר

באזור לאורך זמן מוכר בכל הסביבה.

אבל היה לי יום יוצא דופן שלא כולו היה נעים. המפגש הזה בלי ספק היה לא נעים. היום הקודם היה היום הכי לא נעים בחיי, מלבד

זה שהיה יומיים קודם לכן – היום שבו נודע לי על מותה של סבתא. לא הייתי עצמי.

אבל התגובה שלו היתה מוזרה.

"את יוצאת עם ג'ייק ספיר?" הוא שאל.

לא עניתי. נזפתי בעצמי בראש על שנהגתי בטיפשות.

"את?" הוא לחץ.

המשכתי לשמור על שתיקה.

הוא בהה בי לפני ששאל, "היית רקדנית אצלו?"

איזו שאלה משונה.

משונה ומטרידה.

ופוגענית.

לכן השבתי קצרות, "ברור שלא."

הוא המשיך לבהות בי והעיר בגסות, "חתיכה על רמה, ג'ייק למד

סוף-סוף להשתדרג."

ההערה הזאת לא היתה מוזרה על אף היותה מטרידה ופוגענית

מאוד.

ולכן כשעניתי עשיתי זאת שוב בטון קצר. "סליחה?"

"מותק, אם את מתכוונת להיות גברת ספיר הרביעית, תרשי לי

רק לומר לך שהוא אולי עושה הון ממועדון החשפנות שלו – הון

שיאפשר לך להמשיך לאכול מרק לובסטר – אבל למקרה שאיש לא

הזהיר אותך, אני אזהיר: הוא מחליף נשים כמו גרביים, ואת תמצאי

את עצמך בחוץ עוד לפני שיגיע מועד החלפת הטנדר שלו, דבר שהוא

עושה אחת לשנתיים."

גברת ג'ייק ספיר הרביעית?

אלוהים ישמור.

ומועדון חשפנות?

שאני אמרת!

בלי קשר לזעזוע שהמידע גרם לי, האיש הזה היה מתועב ולכן

יריתי בחזרה, "נראה שאתה יודע הרבה דברים על ג'ייק."

"אני חי כאן כל חיי, ככה שקצת קשה לא לדעת בערך הכול על

המשאית."

את המילה האחרונה, המבלבלת כשלעצמה, הגה בלעג בלתי מוסתר וקם ממקומו.

"תעשי לי טובה ואל תגלי לג'ייק שניסיתי לקנות לך משקה. בהתחשב במה שאת, בהחלט ייתכן שהוא יחליט לשמור אותך לעצמו, ואין לי שום רצון לגלות איך המשאית יגיב אם ידע שהצעתיו".
כן.

מתועב ביותר.

"אם כך גלה לי את שמך לפני שאתה הולך, שנבדוק את זה."
לרגע המשיך לנעוץ בי עיניים, ואז הניד את ראשו ופסע חזרה אל תוך המסעדה.

התבוננתי בו מתרחק, לגמרי לא מרוצה מכך שהמפגש העכיר עוד יותר את שלוותי.

ולמקרה שהוא יישאר במסעדה כדי לנסות להתחיל עם עוד מישהי, חזרתי לבהות בנוף וללגום מהמשקה שלי כאילו דבר לא קרה, ולשדר בכך שהמפגש הלא נעים לא הזיז לי בכלל. זאת במקום לעשות את מה שרצייתי באמת לעשות – לקום וללכת, לנסוע ישר חזרה ל'בית לבנדר'.

מה לעשות שכל זה אכן קרה.

הפניתי עיניים לנוף ושפתיים לטעמו העמוק של הליקר.
אבל המחשבות נדרו לשלוש נשותיו הקודמות של ג'ייק ספיר, למועדון חשפנות ולשאלה מה עומד מאחורי 'המשאית'.

רגע לפני שפקחתי את עיניי כבר הרגשתי את מגע קרני השמש על עפעפי. הסתובבתי במיטת הברזל הגדולה, על המזרן הגבוה והנוח, בין הסדינים הפרחוניים, שלל הכריות הרכות ושמיכת הפוך.

הסתכלתי אל מרחבי הים המנצנץ והשמים הבהירים, שנשקפו מבעד לחלון עם זגוגית המעוינים בצדו השני של החדר.

אחר כך הסתכלתי בשעון המעורר שלידי המיטה.

שבע ושלושים.

מוקדם בשבילי, אבל בעצם הייתי עדיין בשעון לוס אנג'לס.

וכמו תמיד, ולא משנה באיזו שעה התעוררתי, הייתי זקוקה לקפה.

הסרתי מעליי את השמיכה, הורדתי את רגליי לצד המיטה ונעמדתי.

כותונת הלילה הוורודה-בהירה שלי נפלה עם התנועה וכיסתה את ישבני.

מכפלת הכותונת, שהגיעה עד החלק העליון של ירכי, היתה מעוטרת בפס בד ברוחב עשרה סנטימטרים של קפלים ורודים-בהירים, תחומים למעלה ולמטה בסרט תחרה בצבע קרם. הכתפיות היו דיקות, וגוף הכותונת היה גזור ישר בחלקו העליון, חשף רק מעט מהחריץ בין השדיים, אבל היה מעוטרי בפס קפלים נוסף ברוחב שני סנטימטרים וחצי.

זו היתה לגמרי כותונת 'בנות', ועם זאת פתיינית אך לא בוטה ולא וולגרית, ומסיבה זו בדיוק קניתי אותה.

היא גם היתה נוחה מאוד.

יתרון.

ניגשתי לכורסה הגדולה עם הריפוד הפרחוני שבפינה ולקחתי את החלוק שלי, סאטן בצבע קרם. לא טרחתי לקשור את החגורה. הייתי לבד בבית ולכן לא היה שום צורך בכך. ובכל זאת: על אף שהייתי לבדי הרגשתי לא בנוח להסתובב בבית בכותונת לילה קצרה בלבד לגופי.

בצאתי מהחדר לקחתי גומייה ואספתי ברישול את שערי לאחור בזמן שירדתי במדרגות את שתי הקומות.

לא שמתי לב לשום דבר סביבי.

בדרך כלל בזמן ששהיתי ב'בית לבנדר' נהגתי לבלוע בעיניי ולרשום בזיכרוני כל סנטימטר, כל מראה וכל ניחוח ומגע, כדי לשמור אותם קרוב ללבי עד לביקורי הבא.

הפעם לא עשיתי זאת, ולא מפני שטרם התעוררתי לגמרי.

הגעתי למטבח ושם במיוחד לא התעכבתי על שום דבר.

מפני שלמעט חדר האור, המטבח היה החדר שבו סבתא בילתה הכי הרבה זמן. זה היה מטבח משגע והיא היתה בשלנית נהדרת. לא יכולתי

למנות את כל הניחוחות המגרים שהרחתי במטבח הזה, את מגוון הטעמים הנפלאים שטעמתי במאכלים שסבתא הכינה בחדר הזה.

סבתא בישלה לי במטבח הזה.

היא גם לימדה אותי לכשל בו.

וכמו כל זיכרון שהיא היתה חלק ממנו, ידעתי עוד לפני מותה

שאנצור אותו בין הזיכרונות היקרים לי מכול.

הושטתי אצבע ללחוף על המתג של מכונת הקפה וראיתי שהיא

כבר דולקת.

נעצתי מבט בקנקן.

ניתן היה לתכנת את המכשיר מראש, אבל אני לא תיכנתי אותו כי

לא ידעתי איך, וכדי לגלות איך היה עליי לחפש ברחבי המטבח את

חוברת ההוראות – דבר שלא התכוונתי לעשות. האמת היא שהכפתור

הקטן עם הנורית הקטנה של התכנות כלל לא דלק.

במקום ללחוץ על מתג ההפעלה קירבתי את ידי לקנקן

הנירוסטה.

הוא היה חם.

“מה לעז –?” התחלתי להגיד, אבל סיימתי בזעקה חנוקה בעודי

מסתובבת לעבר קול עמוק שבקע מאחוריי.

“אני לא ממש אוהב שמברזים לי.”

נעצרתי במקום ובהיתי בג'יימס ספיר, שישב ליד שולחן העץ

החבוט של סבתא, בגומחת המטבח הקטנה, מואר כולו בקרני השמש

שחדרו מבעד לזגוגיות החלונות שהקיפו את הגומחה. על השולחן

לפניו ניצב ספל קפה.

“מה, מה, מה אתה עושה כאן?” גמגמתי.

רק הפה שלו זו. ולא השיב לשאלתי.

“זה סיפור מהתחת לשכנע את אמבר לעשות בייביסיטר לאחיה.

קודם כול, היא גובה סכום אסטרונומי, עשרים פאקינג דולר לשעה.

וכיוון שכבר היו לה תוכניות עם חברות שלה לאתמול בערב שהיא

היתה צריכה לשנות, היא עוד העלתה את המחיר. היא מנהלת משא

ומתן קשוח. גם העלתה את התעריף לשעה, גם הוציאה ממני אישור

לעוד שעה בחוף בשבת, והשד יודע לאן תוביל עוד שעה של אמבר

בחוץ בשבת. זה יכול להיות כל דבר, החל מתא מעצר וכלה בסיבוב ב'בייביז אר אס' בעוד כמה חודשים."

היה ברור שהוא כאן כי הוא כועס על כך שלא הגעתי אמש לארוחת הערב, ולכן במקום לחזור על השאלה שאלתי אחרת.
"איך נכנסת?"

הוא תחב את ידו בכיס הג'ינס והוציא אותה. על אצבעו המורה הארוכה היה תלוי מחזיק מפתחות דק ועליו מפתח. הוא החזיר את היד לכיסו ואז שב ושלף אותה והניח שוב את המפתח על השולחן.
"טיפלתי בלידי והיא לעתים טיפלה באיתן אחרי הלימודים. לי ולכל הילדים יש מפתחות."
"אני, אה... טוב, אצטרך לבקש שתחזירו לי את כולם," אמרתי לו.

"את פאקינג רצינית?" הוא שאל וגבותיו הכהות התרוממו.
"ובכן – כן," וראיתי את הגבות הכהות מצטופפות.
"אלוהים אדירים, ג'וזי, את הברזת לי."
"ברור לי שאתה יכול להבין את זה ככה, אבל כיוון שמלכתחילה בכלל לא רציתי לאכול איתך ארוחת ערב אני רואה את זה אחרת."
"שיט," הוא מלמל.
"ובאמת," המשכתי בצורה מטופשת, "צורת הדיבור שלך היא די –"

"שלא תעזי להגיד משהו על הדיבור המחורבן שלי," הוא חתך אותי בעצבים. "ואל תעמדי לי כמו פרינססה באמצע המטבח המזוין של לידי ותאכילי אותי בחרא שלך," הוא ציווה עליי ואני מצמצתי.
"ואז הזדקפתי. "סליחה?"
"את עומדת במטבח של לידי כשאת יודעת מה היא רצתה בשבילך, והדבר הזה הוא אני."
בתנועה חדה הצביע על עצמו באגודלו להרגשת דבריו, ואז המשיך.

"את עשית ממני צחוק אתמול ואילצת את הבת שלי לשנות תוכניות שהיא ציפתה להן. אילצת אותי לשבת לכד על התחת שלי, לחכות לך במסעדה במשך ארבעים דקות מזדיינות. למעט מאוד אנשים יש

ארבעים דקות לבזבז בחיים – ואני לא אחד מהם. את זאת שלא מגיעה ואת מאכילה אותי את החרא הזה?"

לרוע המזל, התחלתי להרגיש ממש לא בנוח. בעיקר משום שהוא צדק. בתו שינתה את התוכניות שלה (אם כי לא יכולתי לדעת אם זה באמת היה נחוץ או לא). והוא נאלץ להתמקח איתה על כך. שלא לדבר על כך שנאלץ להתפשר לשם כך על מחיר שלא באמת נראה לו, ולפי מה שתיאר – מסיבה טובה. ובזמן שאני התענגתי על מרק לובסטר מוקרם (טוב, קצת קורם, ועדיין) הוא ישב לברו והמתין לי ואני לא הגעתי.

אילו זה היה קורה לי הייתי מתעצבנת נורא.
ואני עשיתי לו את זה.

הסתכלתי בעיניו הזועמות מצדו השני של המטבח ועשיתי את מה שהייתי צריכה לעשות.
התנצלתי.

"זה היה מאוד לא מנומס מצדי," אמרתי בשקט. "אין לי שום תירוץ. הייתי צריכה להסביר בצורה חדר־משמעית יותר את עמדתי בעניין ארוחת הערב בלי לבזבז את הזמן שלך או לערב את בני המשפחה שלך."

"בדיוק ככה," הוא השיב.

"טוב, אני מתנצלת."

"ומן הראוי שכך," הוא ירה חזרה.

סגרתי את הפה.

הוא לא.

"אז, בייב, לאן אנחנו מתקדמים מכאן?"

בייב?

איש מעולם לא כינה אותי "בייב", והטון הכעוס שבו עשה את זה בכלל לא מצא חן בעיניי.

התעלמתי ושמרתי על מיקוד.

"מכאן, מר ספיר אנחנו מתקדמים –"

עצרתי כי עד כה הוא ישב במקומו כמעט בלי לזוז, אבל כשקראתי לו מר ספיר הוא קם.

וכשקם, נוכחותו מילאה את המטבח כולו, וזה לא דבר של מה בכך בהתחשב בגודלו העצום של המטבח של סבתא.

"ג'וזי, קוראים לי ג'ייק," הוא פתח ואמר באיטיות.
"בסדר," לחשתי.

"ולא הייתי צריך לשאול אותך לאן אנחנו מתקדמים מכאן, כי אני לא שם זין לאן את חושבת שאנחנו מתקדמים."
על זה לא הגבתי.

"את מכירה אותה. את יודעת שהתרגיל שלך אתמול היה מרגיז אותה."

שנאתי את זה כי הוא צדק. היה ברור שסבתא אהבה מאוד את האיש הזה ושהיתה כועסת אילו היתה יודעת מה עשיתי.
לכן הודיתי, "כן."

"כמו שאמרתי, את מכירה אותה. היא אמרה דברים ברורים במכתב שלה אתמול. האישה היתה מלאה אהבה והיא העניקה אותה בנדיבות. אבל האדם שהיא אהבה יותר מכול על כדור הארץ הדפוק הזה, שהיה יקר לה מכול, זו את. ולאור היחס הזה של לידי כלפיך אין שום סיכוי בעולם שהיא כיוונה אותך אליי כדי לדפוק אותך."
ושוב יצאתי טיפשה.

כי שאלתי, "היא ידעה שאתה הבעלים של מועדון חשפנות?"

עוצמת נוכחותו גברה והתחממה עד שהרגשתי אותה פיזית על כשרי, צורבת בְּרִיאוּתִי.

נסוגתי צעד לאחור, אבל רק אחד כי נתקלתי בדלפק.
קולי רטט בזעם כשאמר, "כן ג'וזי, אין ספק שהיא ידעה, בהתחשב בעובדה שהיא הלוותה לי את הכסף לקנות אותו."
מצמצתי. "באמת?"

"מה שאת שומעת. החזרתי לה את הכסף, אבל היא נתנה לי אותו כדי שאוכל להמשיך ולהחזיק במכון הכושר שלי ולהמשיך לפרנס את הילדים שלי ולאפשר לי בפעם הראשונה בחיים הזדמנות לתת להם חיים טובים."

קולי נסק כששאלתי, "באמצעות הפעלת מועדון חשפנות?"

עיניו הצטמצמו מולי. "תגידי, הראית פעם ללידי את אורך המקל של המטאטא שתקוע לך בתחת?!"

נרננו!

לא, אין לתאר!

"מר ספיר, פרשתי את זרועותיי לצדדים בתנועה חדה ויריתי

לעברו, "אתה הבעלים של מועדון חשפנות."

ברגע שסיימתי הוא רכן לפניו ושג, "ג'ייק!"

כל התנהגותו, כל המעמד הזה בכלל על הבוקר הרתיחו אותי בצורה כל כך לא אופיינית לי (למען האמת, אני לא בטוחה שזה קרה לי אי פעם בכלל) שאיבדתי שליטה, רכנתי גם אני לעברו ושגתי ביטוי שבחיים לא השתמשתי בו ככה – "מה שתגידי!" נשענתי שוב לאחור והמשכתי לנעוץ בו את עיניי. "העסק שלך משעבד נשים."

"מה, לעזאזל?" הוא ירק.

"לשעבד. לדכא. לנצל נשים במצוקה שיעשו מעשים משפילים

תמורת כסף."

"בייב, כשאני צריך רקדנית אני מפרסם מודעה בעיתון. אני לא

יוצא לרחוב, חוטף בחורות, מזריק להן בכוח סמים ומכריח אותן לעלות על הבמה."

"אתה יודע למה אני מתכוונת, ירקתי לעברו.

"באמת?" הוא שאל והניף את זרועותיו לצדדים. "אני יודע? אז

שאני אמות. אני אידיוט מושלם, ובחיים לא הייתי חושב ככה, כי הבחורה הכי פחות מוכשרת אצלי עושה חמש מאות דולר בערב חלש. זה בטח נורא לבנות שלי, כשהן נועלות בסוף העבודה נעליים שעולות שבע מאות דולר וצועדות למכוניות הקורבט שלהן."

חמש מאות דולר?

בערב חלש?

הייתי המומה. זה לא מעט כסף.

הוא המשיך לדבר.

"הבחורות שלי לא טיפשות. גבר חושב עם הזין שלו ומשתמש

בכסף שלו, וכל מה שהן צריכות לעשות זה לרקוד סביבו ולקחת ממנו את הכסף. הן מאכילות את הילדים שלהן, יש להן בתים מרוהטים

יפה, מכוניות טובות והן גרות בשכונות טובות, מפקידות כסף לפנסיה בקופות גמל ויוצאות לחופשות באיי בהאמה. אני לא בטוח שזה דיכוי, ואני די בטוח שהן לא רואות את זה ככה. אבל אם את רוצה להיות צרת אופקים – לא תפקידי להראות לך את האור.”

פתחתי את הפה להגיד משהו, אבל הוא לא סיים את דבריו.

”וגוף של אישה הוא דבר יפהפה כשהיא עומדת, יושבת, שוכבת ובטח כשהיא רוקדת. הן יודעות את זה, הן מנצלות את זה, ואין בזה שום דבר פאקינג פסול. אבל העובדה שאת מזלזלת ומתנשאת על כל העניין אומרת די הרבה עלייך.”

מאוד לא רציתי להודות בכך, אבל הוא לא טעה. גוף של אישה הוא אכן יפהפה.

ואף פעם לא חשבתי על ריקוד אקזוטי במונחים כאלו.

בשלב זה החלטתי לא להודות בכך אלא לעבור לנושא אחר.

לכן שאלתי, ”לא מוזר בעיניך שאתה מכיר אותי, אבל אני לא יודעת כמעט כלום עלייך?”

”לא.”

”למה לא?” ביקשתי לדעת.

”לא יודע, הוא ענה בציניות. ”אולי זה קשור לעובדה שאת בת-אלף מתנשאת ושיפוטית שהיתה מגיבה כמו שהגבת לפני רגע אילו היא היתה מספרת לך עליי.”

לטשתי בו עיניים, לא ממש מאושרת מדבריו או מהנימה הצינית. ”כן, אולי אתה צודק, בהחלט יכול להיות שהייתי מביעה טיפונת ביקורת אם היא היתה מספרת לי שהיא מלווה כסף לגבר שהיה נשוי שלוש פעמים כדי שיקנה מועדון חשפנות.”

הוא שילב את זרועותיו והבעת פניו הקשיחה. ”עשית עליי תחקיר?”

”לא. גבר שלא היה ממש ג'נטלמן ניסה להתחיל איתי אתמול בערב ב'בריו פוינט', וכיוון שעברו עליי כמה ימים קשים ולא היה לי כוח להתמודד איתו עשיתי את הטעות וטענתי שאתה המאהב שלי כדי שיעזוב אותי במנוחה. והוא בתגובה שיתף אותי במידע לא מועט עלייך, ובצורה מאוד לא מפרגנת. החלק הטוב בעניין היה שהטריק

עבר. הוא עזב אותי לנפשי. החלק הרע בסיפור הוא שגילה לי הרבה דברים עליך לפני שהלך."

לחץ נוסף הצטבר בחדר, ואני נשענתי עמוק יותר אל תוך הדלפק עוד לפני שהוא שאל, "איזה שמוק התחיל איתך אתמול בערב?" "זאת לא הנקודה," אמרתי.

"אז מה הנקודה, ג'וזי?" הוא שאל ולא אפשר לי לענות. "את משתמשת בשטויות האלה כדי להגיד שאת מכירה אותי, אבל את לא. את חושבת שקלטת אותי כשאינן לך מושג מזוין. את רוצה שאני אעוף לך מהפרצוף בזמן שסבתא שלך רצתה שאהיה חלק מחייך. זאת הנקודה?"

"אני לא יודעת מה הנקודה," השבתי. "אולי הייתי יודעת מהי אם לא היית פורץ אליי הביתה ומתחיל לגעור בי בערך מהרגע שהתעוררתי, עוד לפני ששתיתי את הקפה הראשון שלי."

"לגעור בך?" הוא חזר.

"להוכיח אותי," הסברתי.

הבעתו התקשחה עוד יותר והסקתי ממנה שהוא לא מביין גם את ההסבר. "לנזוף בי," אמרתי בקוצר רוח.

"את יודעת, בייב, בדרך כלל זה חמוד. וזה ממש חמוד כשאת אומרת את זה לבושה בכותונת הלילה הזאת," הוא אמר והחווה בזרועו מעלה־מטה, מצביע על מה שלבשתי.

שכחתי שזה מה שאני לובשת, ועוד בחלוק פתוח, ומיד הידקתי את שוליו בתנועה עוטפת סביבי.

"כל הזבל המתנשא הזה שאת פולטת," הוא המשיך להסביר את כוונתו ב"חמוד". "מה שלא חמוד זאת ההסתתרות שלך מאחורי החרא הזה כדי להגן על עצמך שלא תצטרכי לחיות את החיים."

הרגשתי את עיניי מתרחבות ואת לבי מתכווץ.

"אתה לא מכיר אותי. אתה לא יכול להגיד דברים כאלו," לחשתי.

והוא לא אמר.

למעט מה שסבתא סיפרה לו עליי.

האם זה מה שסבתא חשבה עליי?

"בייב, אני לא צריך להכיר אותך כדי לזהות את הקטע הדפוק שלך. אבל רק שתדעי, אני כאמת מכיר אותך. את זאת שאין לה מושג לגביי."

ובמילים אלו הוא פנה לעבר הדלת, התקדם אליה ויצא. הוא נעלם משרה הראייה שלי ובתוך רגעים ספורים שמעתי את דלת הכניסה לבית נטרקת.

במשך זמן מה עוד המשכתי לבהות בנקודה שבה עמד, לפני שהצלחתי להזיז את רגליי.

והן זזו לחדר המגורים, שם ניצבו תמונות על המדף שמעל האח. עשרות תמונות ממוסגרות בכל הגדלים.

סרקתי אותן בעיניי ומצאתי את מה שכבר ידעתי שנמצא שם.

תצלומים של אבי ושל דודי כשהיו תינוקות וילדים צעירים, אף תמונה אחרי גיל תשע, כי כמו שסבתא הסבירה, "אז הם התקלקלו, מתוקה שלי, ואני לא צריכה שום תזכורות לכך."

תצלומים שלי מילדות עד בגרות. תצלומים של סבא־רבא וסבתא־רבא שלי, תצלומים של דודתי ג'וליה שנדרסה למוות במרכז העיירה כשהיתה בת אחת־עשרה.

הלכתי מחדר המגורים לסלון, חדר האירוח הרשמי שבחזית הבית.

שני שולחנות ארוכים וצרים ניצבו בו מאחורי שתי ספות שעמדו זו מול זו. על שניהם הונחו עוד תצלומים, ממוסגרים כולם במסגרות כסף. מרבית התצלומים היו ישנים, בשחור־לבן. סבתא שלי. דודה ג'וליה. סבתא וסבא־רבא שלי. אחיהם וכניהם. וגם תצלומים ישנים עוד יותר, של בני משפחה שמתו מזמן והתגוררו ב'בית לבנדר'. ושלי.

התצלום הגדול מכולם צולם בידי הנרי בתצוגה של דולצ'יה וגבאנה לפני שנים. אני מצולמת בפרופיל, יושבת לצד מסלול התצוגה במרפקים שעונים על ברכיי, סנטרי שעון על כפות ידיי ועיניי מופנות מעלה בהבעה מוקסמת.

אני מתה על התמונה הזאת. הנרי נתן אותה לסבתא בחג המולד אחרי שצולמה. וסבתא הציבה אותה שם ומעולם לא הזיזה אותה.

לכן כשנכנסים הביתה, אם מפנים את הראש שמאלה, זו התמונה שרואים.

התמונה שלי.

לבי הלם בחזקה. יצאתי מהסלון אל המסדרון והמשכתי אל תוך הבית. מה שהיה שם ניסה לחדור אל תוך ההכרה שלי אבל אני נלחמתי, גוררת רגליים ובכל זאת מתקדמת הלאה.

חדר העבודה.

סבתא הפכה אותו לחדר השינה שלה כשכבר התקשתה לעלות במדרגות.

לא נכנסתי לחדר מאז שחזרתי הביתה.

לא רציתי להיכנס אליו עכשיו.

אבל נכנסתי, ומרגע שפתחתי את הדלת שב אוכדנה והכה בי, צורב בבשרי מחדש למראה כל מה שהיה שייך לה, כשריח הבושם שלה עלה באפי.

בלעתי והתקרבותי למיטה.

המצעים היו סתורים. האחות שנכנסה לוודא שהיא קמה, התרחצה, התלבשה ואכלה מצאה אותה במיטה. משם לקחו אותה.

איננה.

מאז איש לא סידר את המיטה.

היא מתה במיטה הזאת, בין הסדינים האלה. זה המקום האחרון שבו נשמה.

ואז היא חמקה ונמוגה.

מבטי נע מהמיטה לשידה שלצדה.

עוד תצלום במסגרת כסופה. אני וסבתא. תמונה שצולמה בקיץ שבו השארתי את חיי מאחור ובאתי אליה. בתצלום אנחנו מחויך לבית, בין שיחי הלבנדר שפרחו. היא יושבת באחד מכיסאות הנצרים שלה, אני רכונה אליה, זרועותיי כרוכות סביבה, לחיי צמודה ללחיה ושתינו מִישירות מבט מחייך למצלמה שאחזה אחת מחברותיה.

עצמתי את עיניי ונפנית מהתמונה; נשמתי עמוק והרגשתי את האוויר ממלא את ריאותיי.

פקחתי את עיניי והבטתי בשידה מעברה השני של המיטה.

התמונה ניצבה שם.

ניגשתי אליה באיטיות, הנחתי את ידי על המסגרת הגדולה וקירבתי אליי את התמונה כדי לבחון אותה מקרוב.

בתמונה נראה ג'ייק ספיר, מוקף בילדיו, כולם מוקפים בשיחי לבנדר ומאחוריהם הים.

התמונה צולמה מחוץ לבית.

בתו ניצבה לצדו, גופה צמוד לשלו, זרועותיה כרוכות סביב מותניו, לחיה צמודה לחזהו, מבטה למצלמה ושפתיה מחייכות.

בנו הבכור ניצב מצדו השני כשזרועו של ג'ייק כרוכה סביב כתפו. היה לי ברור שהוא מחבק את מותני אביו, כי הם עמדו צמודים מאוד זה לזה. גם האיש הצעיר חיך.

ולפני הנערה עמד בנו הצעיר של ג'ייק, נשען לאחור אל גופה. וגם הוא חיך למצלמה.

וגם ג'ייק.

הסתובבתי והתיישבתי על המיטה, בוהה בתצלום.

כולם היו צעירים יותר בתצלום. לא בהרבה, חלפו אולי רק שנים בודדות, אבל אצל ילדים שנים בודדות עושות הבדל גדול.

והיא החזיקה אותם קרוב אליה. ליד מיטתה.

ולמרות זאת היא מעולם לא סיפרה לי עליהם. ובשבע השנים האחרונות נכנסתי כמה פעמים לחדר הזה ומעולם לא ראיתי את התמונה הזאת.

ובכל זאת היא כאן והיא הקפידה שיהיו קרובים אליה.

קרובים אליה עד יום מותה.

לכולם היו מפתחות לביתה.

היא העניקה להם סכומי כסף גדולים.

היא העניקה אותי לאיש הזה.

"סבתא, למה לא סיפרת לי עליו?" לחשתי לתמונה ואחר כך הרמתי את עיניי.

הפניתי את מבטי לחלון בצדו השני של החדר, שמבעד לו נשקפו שיחי הלבנדר הגבוהים ומאחוריהם הים.

"מה סיפרת לו עליו?" שאלתי את החלון.

השמש נצנצה על פני הים, ופרחי הלבנדר נעו בעדינות ברוח הקלה.

טלטלתי את ראשי.

"מה רצית שיעשה בי?"

שיחי הלבנדר, הים, החדר – כולם נותרו חסרי מענה.

רק כאן

חניתי בשביל הגישה המתעקל בחזית 'בית לבנדר', פתחתי את דלת המכוננית ויצאתי, טרקתי את הדלת מאחוריי וניגשתי לתא המטען, שם הנחתי את המצרכים שקניתי.

לא אשאר זמן רב במגדלנה, אבל זמן מה בכל זאת אשהה כאן. בחיים שהיו לי הרחק מכאן נהגתי לאכול את מרבית הארוחות שלי במסעדות ובמסיבות, ורק לעתים רחוקות הזדמן לי לבשל. אחרי שג'ייק ספיר הלך ולא מצאתי תשובות לשאלות שהציקו לי, החלטתי שאם אני כבר כאן – אנצל זאת לטובה.

כלומר, אפנק את עצמי ואבשל.

משום כך עשיתי את ההכנות הדרושות והלכתי לסופרמרקט בעיר.

בדיוק כשאחזתי שקית חומה גרושה במצרכים בכל יד, הגיע רכב שטח במעלה השביל. בחנתי את הפורד אסקלייד מבעד למשקפי השמש שלי, ובמיוחד את הנהג.

מעולם לא ראיתי אותו.

התבוננתי בו מתקרב, וביני לביני הגעתי למסקנה שאני ממש לא צריכה את זה עכשיו.

עמדו בפניי כמה משימות, הראשונה ביניהן להכניס את המצרכים הביתה. לטפל באורחים לא קרואים אף פעם לא נחשבה בעיניי משימה דוחקת, שהרי זו גסות רוח להופיע בלי הודעה מראש. ייתכן שהוא רק רוצה להביע תנחומים. במקרה כזה יכול היה להתקשר, כפי שעשו עשרות אנשים מאז מותה של סבתא. הוא לא צריך היה להגיע לבית.

ודאי לא לאור העובדה שלא היה לי מושג מי הוא. עיניו, שהסתתרו מאחורי משקפי שמש, לא משו ממני בעת שיצא ממכוניתו. ראיתי שהוא גבר גבוה, רזה ולבוש היטב, במכנסיים תפורים היטב מאיכות מעולה בצבע כחול כהה, וחולצת כפתורים איכותית לא פחות בצבע תכלת. בלי עניבה.

שערו החום כהה היה מסופר היטב. ובמבט אחד ידעתי שמשקפי השמש עלו חמש מאות דולר. "אפשר לעזור לך עם אלו?" הוא קרא לעברי כשהיה במרחק כעשרה מטר ממני.

"אני לא רוצה להישמע לא מנומסת", השבתי, "אבל אני לא מכירה אותך אז אצטרך לסרב."

הוא הנהן, עצר במרחק ארבעה מטרים ממני והציע, "בואי נתקן את המצב. שמי בוסטון סטון."

נראה שהבעת פניי הסגירה את תגובתי לשמו המגוחך (אבן בוסטון?!), כי הוא שיגר אליי חיוך בהחלט סימפטי.

"אמי טענה שהיתה תחת השפעת סמים אחרי הלידה", הוא הסביר את שמו ולכן היה ברור שהוא חזר על ההסבר פעמים רבות בחייו. די מתבקש עם שם כזה.

הנהנתי ושאלתי, "במה אוכל לעזור לך, מר סטון?" ראשו נטה רק מעט הצדה לפני שהשיב תשובה שכללה – שוב, באורח מוזר – את הצגת שמו. "שמי בוסטון סטון. מנכ"ל 'סטון בע"מ'."

לא אמרתי דבר.

"אני מבין שטרי סיפרה לך עליי?" שאל.

"טרי?" השבתי בשאלה.

"טרי בגינסקי. עורכת הדין במשרד 'וויבר' ושולר' שקראה אתמול את הצוואה של סבתך."

הרגשתי את גופי מתקשח והדופק פועם בי בעוצמה לא נעימה. 'סטון בע"מ'. עם כל מה שקרה, שכחתי. הדבר הנוסף שסבתא לא סיפרה לי. האיש הזה רצה לקנות את 'בית לבנדר'.

"כן," אמרתי. "מיס בגינסקי הזכירה אותך." "כיוון שאת עסוקה," הוא השיב והחוזה לעבר השקיות שבידיי, "לא אעכב אותך ורק אשאל אם תרצי לאכול איתי מחר צהריים כדי לדרון בתוכניות שלך לגבי 'בית לבנדר'." שוב הדופק ההולם, נעים עוד פחות. בוסטון סטון מ'סטון בע"מ'. איש מאחורי חברה.

לא משפחה עם ילדים, שהאישה קוטפת מפרחי הלבנדר כדי לקשט בהם את חדר המגורים ואת שולחן המטבח, הילדים משחקים פריסבי סביב הסככה בחצר האחורית בין עלי כותרת של פרחי ויסטריה מתעופפים באוויר, והבעל שידוע לתקן את הסתימה בכיור ולתחזק את הבית ביד אוהבת... לנצח.

טעם חמוץ עמד בפי כשעניתי במאמץ, "מר סטון, אני לא רוצה להיות לא מנומסת, אבל כמו שאתה רואה – אני עסוקה. וכפי שידוע לך, סבתא שלי מתה רק לפני חמישה ימים. הרבה עניינים מעסיקים אותי עכשיו, אבל לאכול צהריים עם מישהו כדי לדרון בתוכניות שלי לגבי 'בית לבנדר' אינו אחד מהם."

"כמובן, אני מתנצל. עוד מוקדם מדי," הוא מלמל.

"בהחלט," הסכמתי.

"אם כך אני חוזר על הצעתי לארוחת צהריים, אבל רק כדי לספק לך חווית ארוחה משובחת ואולי להסיח את דעתך מהאובדן שזה עתה חווית."

בחנתי אותו בזמן שעיכלתי את דבריו.

ועיכלתי אותם שוב.

אלוהים אדירים, הרגע פגשתי את האיש בשביל הגישה לבית של סבתא שלי והוא מציע לי לצאת לדייט.

אמנם הוא היה נאה מאוד והעלה את ההצעה ברהיטות ובנימה מתחשבת ומלאת כבוד, ובכל זאת – התקשיתי להאמין למשמע אוזניי.

”מר סטון –”

”מיס מאלון – ארוחת צהריים בלבד, אף מילה על עסקים, רק להרחיק אותך מעט מהזיכרונות ומכל מה שמעסיק אותך. אני מכיר מקום שמכין מנות מדהימות של צדפות. אם את אוהבת פירות ים אשמח לקחת אותך לשם.”

הוא היה די חביב, שלא לדבר על כך שאני אוהבת צדפות וגם את כל שאר הסוגים של פירות ים.

”ההצעה נדיבה, מר סטון, אמרתי בשקט. ”אבל אני חוששת שמאמציך לא יעלו יפה. יש לי הרבה חומר למחשבה ועוד הרבה יותר דברים לעשות.”

הוא הנהן, הניף יד ומיד שמט אותה. ”ברור. אבל אם תשני את דעתך, בין הניירות שטרי נתנה לך יש גם מספר טלפון ישיר אליי. אזמין מקום אם רק תתקשרי.”

”אם אשנה את דעתי – מאוד לא סביר – אתקשר.”
קולו החלקלק ירד עוד אוקטבה ונהיה חלקלק עוד יותר כשאמר, ”אני משתתף בצערך, ג'וזפין. לידה היתה אהובה מאוד מסיבות רבות.

אז רק שתדעי, אני מבין את גודל האובדן.”
הרגשתי את גרוני מתכווץ ולכן הסתפקתי בהנהון.

”אני מקווה שתתקשרי, סיים, עדיין בקול נמוך וחלקלק.
”אחשוב על זה. שיהיה לך יום נעים מר סטון.”

משקפי השמש שלו ננעצו עוד רגע בשלי לפני שהסתובב ופסע לעבר רכב השטח שלו.

התבוננתי בו נכנס וטורק את הדלת. אחר כך ניגשתי אל הבית.
אחרי שנכנסתי סגרתי את הדלת בבעיטה ועצרתי במקום.
כי זה הכה בי.

הכול.

כל מה שראיתי.

כל מה שחווייתי.

ויותר מכול, כל מה שהרגשתי.

קרני האור שניקבו את הצללים, רסיסי האבק שהעניקו לאוויר
הילה של קסם.

שפע הרהיטים הגדולים שמילאו את החדרים הגדולים שמעבר
למבואה. כולם ישנים, מפוארים ונוחים.

והיה גם שלל חפצי הנוי, חלקם ודאי נטולי ערך כספי, אחרים ודאי
בעלי ערך כספי עצום, וכולם יקרי ערך. העץ המבהיק של השולחנות
העתיקים. ההדפסים הממוסגרים שתלויים על הקירות כבר עשרות
שנים, חלקם אולי יותר ממאה.

בעיני רוחי ראיתי את השטח שסביב הבית. ארמת הסלעים האפורה
שעל קו החוף. החוף הסלעי עם המזח העמוק. שיחי הלבנדר העבותים
שחבקו את הבית הגבוה ורחב הידיים מכל עבריו. המדשאות הירוקות
הגזומות. הסככה המכוסה בפרחי ויסטריה, ובתוכה רהיטי נצרים
הפונים כולם אל הים. החממה המלבנית המובילה לפטיו המרוצף
אריחי מוזאיקה, שפונה גם הוא אל הים. גן הירק הקטן, המוקף גדר
לכנה נמוכה.

משפחתי גרה בבית הזה למעלה ממאה וחמישים שנה. סבתי גדלה
כאן. כאן איבדה את אחותה. לכאן ברחו אחרי שבעלה ניצל אותה
והתעלל בה. היא עזרה לי לברוח לכאן אחרי שבנה ניצל אותי והתעלל
בי.

זה המקום היחיד שבו הייתי אי פעם באמת מאושרת.

רק כאן.

רק כאן.

ועם המחשבה הזו התקדמתי ברחבי הבית, חסרת תחושה, עד
שהגעתי למטבח ובו שמטתי את השקיות על משטח העבודה מעץ,
הסטתי את משקפי השמש על ראשי ובחנתי את מרחבי המטבח
העצומים.

התנור מתוצרת 'אגה' שנשאר חם תמיד והפיק אוכל שמימי. רצפת
העץ. הכיור הכפרי העמוק. שפע ארונות המטבח העליונים, הצבועים

בגוון שמנת עם חזיתות הזכוכית. הדלתות המגולפות של הארונות התחתונים. החממה הצמודה למטבח שעל אדני חלונותיה גדלו צמחי תבלין בעציצים על מדפים. משטח העבודה הענק מעץ, שהשתרע לכל אורכו של האי במרכז המטבח – משטח מחורץ ומעוות, שסימני השימוש הרב שנעשה בו היו טבועים בו.

הסרתי את התיק מכתפי והנחתי אותו לצד השקיות. אחר כך יצאתי שוב אל המכונית, הוצאתי מתא המטען את השקית האחרונה וחזרתי איתה פנימה.

שמתי את המצרכים במקומם והתחושה שבה אליי.

לגמרי.

הרגשתי שהמוח שלי עולה באש.

אי-השקט שמילא אותי התפוגג.

אבל הרגשתי לא טוב.

משהו היה לא בסדר.

לא, הכול היה לא בסדר.

מצד שני, אין 'בסדר' בעולם שבו לידיה ג'וזפין מאלון לא קיימת.

והכרתי רק דרך אחת לתקן את הדברים.

קיפלתי את השקיות, הנחתי אותן במזווה וניגשתי לטלפון.

לידו שמרה סבתא את פנקס הטלפונים שלה.

פתחתי אותו ורפדפתי בין הדפים עד שהגעתי לאות 'מ'. היו שם

עמודים שלמים של האות 'מ' וביניהם נתחבו עוד דפים עם שמות.

אבל אני לא הייתי שם.

עברתי ל-'ג'.

מוחי הצטנן כשראיתי את השם כתוב בכתב ידה המסולסל.

ג'וזי.

היא לא כתבה לאורך השורות. היא שרבטה על הדף איך שהתחשק

לה, ולמראה כתב ידה התעקלו שפתיי מעלה ומשהו דגדג בזוויות

עיניי.

מספר הטלפון הנייד שלי היה רשום על הדף ומעליו כמה מספרים

מחוקים, מספרים שהחלפתי לאורך עשרות השנים. מספר(י) הטלפון

של הנרי. הכתובת של הנרי בלוס אנג'לס ולידו, באותיות גדולות ומסולסלות ההערה בקתת הבריכה – והמידע המועט הזה מילא את כל הדף.

נשמתי עמוק כדי להירגע ועצמתי את עיניי.

פקחתי אותן ורפדפתי עד קרוב לסופו של הפנקס. מצאתי את המספר והרמתי את אפרכסת הטלפון הישן שעל הקיר. הוא היה ישן כל כך שהיה לו חוט ארוך ומפותל. ארוך כל כך – ידעתי – שאפשר להמשיך לדבר בטלפון ולהגיע איתו לכיור ולמשטח העבודה, אבל לא לתנור. ידעתי את זה, כי ראיתי את סבתא מדברת בטלפון בזמן שהסתובבה ברחבי המטבח.

הקשתי את המספר שמצאתי בפנקס של סבתא וקירבתי את האפרכסת לאוזן.

אחרי שלושה צלצולים שמעתי גבר עונה, "הלו?"

"מר וויבר?"

"כן."

"מדברת ג'וזפין מאלון."

אחרי הפסקה קצרה הוא אמר, "ג'וזפין. יקירתי. כמה טוב לשמוע אותך."

בלעתי ואמרתי בשקט, "וטוב לדבר איתך, מר וויבר. ואני מתקשרת כי מיס בגינסקי סיפרה לי על אשתך."

עוד הפסקה לפני שהמשיך, "כן, כמובן. הייתי צריך להתקשר בעצמי להסביר. זו הסיבה שלא היינו בהלוויה."

"מובן לחלוטין, מלמלתי והמשכתי, "אבל התקשרתי לומר שהצטערתי לשמוע את החדשות."

"כן, יקירתי, זה אכן מצער, הוא הסכים באהדה בלי לגרום לי להרגיש מטומטמת.

המשכתי על אף חוסר הטקט.

"האם אשתך במצב מספיק טוב לקבל אורחים?" שאלתי בשקט.

שוב השתררה שתיקה קצרה מצדו לפני שהשיב כמעט בלחש, "אני חושב שזה ישמח אותה, ג'וזפין. היא שמחה לראות אותך תמיד."

אבל הזמן הכי טוב שלה הוא בבוקר. תוכלי לבוא מחר, נגיד בעשר בערך?"

לא רציתי להגיע לבית הזוג וויבר מחר בעשר בערך. לא רציתי לבקר אישה טובת-לב המתייסרת במחלה קשה או לבלות זמן עם איש טוב לב שכנראה נידון לצפות באשתו גוססת. אבל סבתא היתה הולכת.

ואני אשנא את עצמי אם לא אבקר מחר בסביבות עשר את בני הזוג וויבר כשאני יודעת את מה שאני יודעת על מצבה של אלייזה וויבר, ולא אמצא דרך לומר לה שאני חושבת שהיא אישה טובה אשר נגעה בחיי, ועד כמה אני מעריכה אותה על כך.

"אני אוכל... כן. בהחלט, הסכמתי.

"אסור להביא לה פרחים או –"

"אביא רק את עצמי, הבטחתי לו.

"אלייזה תשמח לקראתך, וגם אני."

"יופי, השבתי. אראה את שניכם מחר."

"להתראות מחר, ג'וזפין."

"תשמור על עצמך, מר וויבר."

"גם את, יקירתי. להתראות."

נפרדתי ממנו והנחתי את אפרכסת הטלפון במקומה. חזרתי לדפדף בפנקס של סבתא עד שמצאתי את המספר שחיפשתי. הרמתי את הטלפון והקשתי את המספרים.

אחרי חמישה צלצולים שמעתי, "הגעתם לבית משפחת פלטשר.

איננו יכולים לענות כעת, אבל תשאירו הודעה בכקשה."

המתנתי לצפצוף ואמרתי, "הכומר פלטשר? כאן ג'וזפין מאלון. נראה שאני נשאר עוד זמן מה במגדלנה ו... טוב, אתה הזכרת ארוחת ערב. אשמח לאכול איתך ועם הגברת פלטשר. אשמח גם שתבואו ל'בית לבנדר' ואני אבשל וכך אביע את הערכתי על כל מה שעשיתם בשביל סבתא. בכל זמן שיתאים לכם, אשמח לשמוע מכם. תוכלו להתקשר אליי למספר בבית או לנייד שלי."

השארתי את המספר שלי, אמרתי שלום וניתקתי.

אחר כך נשמתי עוד נשימה עמוקה ורפדפתי לאות "ס".

להפתעתי, השם לא הופיע.
ואז עלה בדעתי היכן הוא, ודפדפתי חזרה ל-"ג".
הוא הופיע דף אחד אחריי. ג'ייק ומספר טלפון.
בהיתי במספר הטלפון רגעים אחדים לפני שקיבלתי החלטה.
ניגשתי למשטח העבודה כדי להוציא את הטלפון הנייד שלי מהתיק,
חזרתי לפנקס הטלפונים והכנסתי את המספר הרשום בו לנייד
שלי.

אבל לא חייגתי.
את מה שצריך היה לומר ולעשות, צריך היה לומר ולעשות פנים
אל פנים.

לכן ניגשתי אל המגירה שבה החזיקה סבתא את ספר הטלפונים.
דפדפתי בין הדפים האחרונים, אלו שהודפסו על דפים צהובים
דקים, בלי לדעת בדיוק מה אני מחפשת.

ואז מצאתי את מה שחיפשתי.
מספר אחד הופיע תחת הכותרת באות שמנה: רקדניות אקזוטיות.
בידי היו מספר טלפון וכתובת.
תלשתי את הדף מהספר, החזרתי אותו למגירה, קיפלתי את הדף
ותחבתי אותו לכיס האחורי של מכנסי הג'ינס שלי.
ואז הלכתי אל המדרגות הלולייניות כדי לעלות לחדר האור על
מנת למצוא את המפתח לכספת של סבתא.

ישבתי במגרש החנייה החשוך ובהיתי בבניין.
לא היו בו חלונות, אבל מגרש החנייה היה מואר היטב.
וכמעט מלא לגמרי.

השלט בחזית הכריז על שם המקום: 'הקרקס'. להפתעתי, הוא היה
מעוצב בטעם, שחור עם אותיות כחולות בכתב יד. שום אורות ניאון
או פנסים מהבהבים ורק שלט אחד בחזית הבניין, אפילו לא על כן
גדול שבולט לרחוב.

הבניין עמד לבדו באמצע שום-מקום, וצמוד לו היה מגרש חנייה
גדול. בין אריחי הריצוף לא בצבצו שום עשבים שוטים, וצבעו של

הבניין – שחור עם גימור אפור – נראה טרי, נקי ועשוי בקפידה. שום גרפיטי או סימונים אחרים.

דלת הכניסה היתה מרופדת, מצופה עור שחור בדוגמת מעוינים. בכניסה עמד גבר גדול, לבוש במכנסיים שחורים ומעיל רוח כחול. ותחת פינות הגג הוצמדו מצלמות רבות. הן, יחד עם התאורה, יצרו תחושת ביטחון בחוץ.

יצאתי מהמכונית, סגרתי את הדלת, לחצתי על השלט ושמעתי את הביפ. תהיתי אם הייתי צריכה להחליף בגדים. מעולם לא ביקרתי במועדון חשפנות. לא היה לי מושג מה לובשים למקום כזה.

החלטתי להישאר בבגדים שלבשתי לסופרמרקט ואח"כ גם בהמשך היום, בזמן שהסרתי את המצעים מהמיטה של סבתא, עשיתי כביסה, פרקתי את המזוודה שלי ושלחתי מיילים מהטלפון לדניאל עם שלל תזכורות כיצד לדאוג לענייניו של הנרי.

לבשתי ג'ינס בגזרת בוט־קאט בצבע כחול כהה, חולצה אופנתית בצבע סגול חציל עם מחשוף נשפך ונעלי סירה על עקבים, צבועות בלכה כחולה, של מנולו בלניק. לפני שיצאתי מהבית רק חידשתי את האיפור והתזתי עליי מחדש קצת בושם, לבשתי ז'קט עור איטלקי מחויט וכך הגעתי לכתובת ברף מספר הטלפונים. בשלב זה אצטרך להסתדר ככה.

חציתי את מגרש החנייה אל עבר הדלת. כשהתקרבותי, הבחנתי שלאיש ליד הכניסה יש אוזנייה מחוברת לחוט מסולסל.

הוא פנה לעברי, הרכיז את סנטרו, מלמל "גברתי", זו הצדה ופתח בפניי את הדלת.

הוא לא נראה מופתע מכך שאישה נכנסת למקום, מה שהפתיע אותי לא פחות מנימוסיו הטובים.

חייכתי אליו חיוך קטן, נכנסתי ועצרתי, בין היתר כדי לאפשר לעיניי להתרגל לחשכה. ולאוזניי להתרגל לעוצמת המוזיקה. אבל בעיקר כי הייתי המומה.

כמו הסביבה שבחוץ, גם בפנים המקום היה נקי ומתוחזק היטב, אפילו יותר.

במרכז ניצבה במה מעוגלת ועליה רקדו חמש נשים. על הבמה התנשאו עמודים כסופים בוהקים, מעוטרים בחריצים ספירליים. שני מסלולים הובילו מהבמה אל הקיר האחורי ולאורכו, וגם לאורכם ניצבו מוטות ריקוד עם רקדניות.

לא במפתיע, הן לא לבשו דבר למעט תחתוני חוטיני.

הדבר המפתיע היה שכולן היו נאות ומושכות, ולכולן היה גוף יפה וחטוב; הן נעלו מגוון נעליים וסנדלים מעניינים ודי אופנתיים (כולם עם עקבים גבוהים מאוד), ולכולן – למעט אחת – היה גם שיער יפה מאוד (ליוצאת הדופן היה שיער צבוע בגוון אדום בוטה שלא הלם בכלל את גון עורה).

הפתעה נוספת היתה תאי הישיבה שהקיפו את הבמה ומסלולי ההופעה עם ספסלי ישיבה בעלי ריפוד שחור נאה בחצאי עיגולים, שחבקו שולחנות עגולים שעליהם הוצבו משקאות. רחוק יותר מהבמה ומהמסלולים מילאו את החלל שולחנות וכיסאות מסוגננים, מסודרים בתאי ישיבה בעלי ריפוד עור כחול, עם שולחנות גדולים יותר במרכזם. הם ניצבו לאורך הקירות הריקים מבמה.

בר מעוצב בטוב טעם ניצב שם, עם מראות בחלקו האחורי ופנסים שמוקמו בחוכמה והטילו אור כחלחל על הבקבוקים ועל הכוסות הנקיות – חלקן נאות עד מאוד – שסודרו על מדפי זכוכית. סביב הבר ניצבו שרפרפי־בר גבוהים מעור כחול ובעלי משענות גב. הם גם נראו נוחים.

ההפתעה האחרונה היתה מספרם הגדול של הנוכחים. המועדון היה ממוקם בין מגדלנה לבין העיירה שמצפון לה, המרוחקת ממנה עשרים וארבעה קילומטר. כיוון שזה היה המועדון היחיד מסוגו שהופיע במדריך, יש לשער כי היה הכתובת היחידה בסביבה למי שחיפש בידור מהסוג הזה. לכן אולי בעצם לא הייתי צריכה להיות מופתעת מהמספר הגדול של הלקוחות.

אבל זה בכל זאת הפתיע, כי עד כמה שיכולתי להתרשם המקום לא היה מלא בגברים דוחים, מוזנחים ושטופי זימה במעילים גדולים עם ידיים בכיסים.

לאמיתו של דבר, לא מעט מהאורחים בכלל לא התעניינו

ברקדניות ונראו כמי שהגיעו הנה ליהנות רק מהמשקאות. ובשלושה מתאי הישיבה בקרבת הבמה ישבו חבורות של נשים, כולן עונדות לראשיהן כתרים שונים ומשונים, ואחת אף התהדרה בצעיף נוצות מאיכות מפוקפקת בצבע ורוד עז. גם היא ענדה כתר לראשה, אבל בשונה מהאחרות הזדקרו מהכתר שלה נוצות ועיטוריו אייתו את המילה "רווקה".

כמה מוזר.

ניגשתי אל הבר והתמקמתי על שרפרף פנוי בצד הקרוב לקיר. הנחתי את התיק שלי על הבר וחיכיתי שהברמן, צעיר די חתיך בחולצת כפתורים בצבע כחול עמוק ומכנסיים שחורים, ייגש אליי. הוא התקרב בחיוך קליל שחשף שיניים צחורות ושאל, "מה בשבילך?"

"קוקטייל שירלי טמפל," הזמנתי. הוא מצמץ. התעלמתי מתגובתו והמשכתי, "ואני מבקשת, אם אפשר, שמישהו יודיע למר ספיר שאני כאן. אתה יכול לומר לו שזו ג'וזפין מאלון."

הוא בהה כי לרגע לפני ששאל, "את רוצה שירלי טמפל?"
 "כן בבקשה," אישרתי. "ולהודיע למר ספיר שאני כאן, אם לא אכפת לך."

הוא סקר אותי לרגע נוסף לפני שהנהן והתרחק. ראיתי אותו לוקח כוס ועושה דברים עם קרח, בקבוקים וברז סודה. ראיתי אותו גם יוצר קשר עין עם גבר מגודל שהסתובב בקהל, לבוש בחולצה כחולה ובמכנסיים שחורים דומים.

האיש ניגש אל הבר. הברמן רכן לעברו, אמר משהו והחווה בראשו לעברי. האיש הגדול מעברו השני של דלפק הבר הציץ לעברי, הנהן והתרחק, בזמן ששלח את ידו לכיס האחורי במכנסיו ושלף משם טלפון. הבחור הגיש לי את המשקה. הודיתי לו ושילמתי, והוא התרחק לאזור שהיה מופרד משאר הבר בשני מוטות כסופים מעוקלים.

רק אז הבחנתי במלצרית שהגישה באזור ההוא, ושמתי לב שגם היא היתה לבושה בטוב טעם. לא ראיתי את חלקה התחתון, אבל ראיתי שעל פלג גופה העליון לבשה טופ שחור חושף כתפיים וחובק חמוקיים, שאמנם חשף רמז מחרץ השדיים אבל בשום אופן לא היה

חושפני. לצווארה היה קשור סרט קטיפה שחור, וככל שהצלחתי לראות בתאורה העמומה היה האיפור שלה מצויץ וגם שערה היה נאה למדי.

לגמתי מהמשקה שלי וסקרתי את הקהל כדי לראות את שאר המלצריות – כולן לבשו אותו טופ חושף כתפיים עם סרט קטיפה קשור לצווארון, ואת המראה השלימה חצאית צמודה ודי קצרה אך לא וולגרית, שצבעה כחול כהה. הגרבוניס היו שחורים שקופים, הנעליים – נעלי סירה שחורות עם פלטפורמה – יפות מאוד.

בחנתי את המלצריות, הרקדניות וגם את הגברים בחולצות הכחולות ובמכנסיים השחורים. אף לא אחד מהם היה רזה, חיזור, שקוע-לחיים או בעל עיניים מזוגגות, ואף אחד מהם לא נראה מדוכדך בשום צורה.

כולם נראו כמי שפשוט באו לעבודה, והמלצריות שסבבו בין השולחנות ותאי הישיבה אף חייכו לעבר הלקוחות חיוכים שנראו לעתים קרובות אמיתיים לגמרי.

כן. מתוך התבוננות סביב בעסק של ג'ייק ספיר, הבנתי שעשיתי בדיוק את מה שהוא אמר. הייתי שיפוטית.

החמיצות שוב עלתה בפי.

הרחקתי אותה בלגימת משקה.

כעבור חמש דקות פסע לעברי האיש הגדול שהברמן דיבר איתו. הוא עצר קרוב אליי, רכן לעברי ואמר, "מר ספיר אינו פנוי, מיס מאלון. אני יכול למסור לו הודעה?"

לא הופתעתי לשמוע שהוא לא פנוי. גם אני לא הייתי מתפנה לאדם שהיה מתנהג אליי כפי שאני התנהגתי כלפיו.

טלטלתי את ראשי והגברתי את קולי כדי להישמע מעל המוזיקה ואמרתי, "לא, אבל תודה לך." הוא הנהן והתרחק.

לגמתי את המשקה שלי, התבוננתי בנעשה במועדון החשפנות האנץ ושקלתי את הדילמה שעמדה בפניי. אני צריכה להתנצל (שוב).

ואני צריכה לקבל תשובות.

נאנחתי וידעתי שאין לי ברירה כי ג'ייק ספיר לא הותיר לי ברירה ולא יכולתי להאשים אותו. גם אני לא הייתי מותירה לי ברירה. הכנסתי יד לתיק שהיה מונח על הבר, שלפתי את הטלפון הנייד שלי, מצאתי את המספר שלו ונגעתי במסך כדי להתקשר. שמתי אצבע באוזן השנייה והקשבתי לטלפון מצלצל חמש פעמים לפני שקולו הרועם ציווה, "ספיר. תשאירו הודעה."

אחרי הביפ אמרתי לטלפון, "מר ספיר, אה... ג'ייק, מדברת ג'וזפין מאלון. אני מתקשרת כי הייתי רוצה מאוד להתנצל בפניך על ההתנהגות שלי הבוקר ועל הדברים שאמרתי. אני גם מבקשת הזדמנות לדון ב... טוב, אה... דברים אחרים. יש לך זכות מלאה לכעוס עליי, כי ההתנהגות שלי היתה מחפירה. אבל אודה לך מאוד אם תיתן לי את ההזדמנות ל... אה... לתקן את המעוות." עצרתי כי לא ידעתי איך לסיים את דבריי ואז המשכתי, "מקווה לשמוע ממך. שמור על עצמך."

ניתקתי, החזרתי את הטלפון לתיק והרמתי שוב את כוס המשקה. לגמתי את המשקה עד תומו וחשבתי לעצמי שהייתי שמחה אילו היתה לי הזדמנות לדבר עם האדמונית על הבחירה שלה בצבע שיער. אם היא נעולה לגמרי על גוון אדום, אדמדם-חום עמוק יתאים לה הרבה יותר.

היתה גם בלונדית אחת שטיפול קרטין ישדרג אותה פלאים. השיער שלה היה יפה, אבל היה המון ממנו והוא היה ארוך, וניכר שהיא מייבשת אותו בעצמה בפן. ניכר – לא כי היא עשתה עבודה גרועה אלא פשוט כי זה לא היה מלוטש כפי שזה יכול היה להיות. בטח לוקח לה שעות לייבש כמות כזו של שיער. בהתחשב באופן שבו היא משתמשת בשיערה בעת הריקוד, אם הוא יהיה מוחלק ומרוכך הוא יעשה הרבה מאוד רושם ואולי גם יגדיל את היקף הטיפים שלה, שגם ככה נראו – לפי הבליטות שבצבצו מהחוטני שלה – נאים מאוד.

ייתכן שיש לה מכונית קורבט, וברור לגמרי שהיא אחת הרקדניות הטובות. אבל כל אחד שמח להזדמנות להרוויח עוד כסף.

הנחתי באנחה את הכוס על הבר וחיכיתי עד שלכדתי את מבטו של הברמן כדי לחייך לעברו חיוך של תודה.

הוא החזיר חיוך והחווה אליי בסנטרו. חיטטתי בתיקי, הוצאתי את הארנק ושלפתי שטר של חמישה דולר שהנחתי תחת הכוס. אחר כך החלקתי מהשרפרף הגבוה ויצאתי מהמועדון.
בצאתי איחל לי האיש ליד הדלת "ערב טוב".

השבתי ב"ערב טוב" בחזרה, ומיד מעדתי כשראיתי את ג'ייק ספיר נשען בירכיים מחוטבות, עטויות ג'ינס, על דלת הנהג במכונית שלי, זרועותיו נתונות בז'קט עור חום ושלובות על חזהו הרחב, שחולצה לבנה כיסתה אותו.

כשמעדתי, הוא בדיוק נעץ את מבטו בכפות רגליו ופניו אבדו בצללים. למרבה המזל, הצלחתי להתייזב בלי להתרסק לגמרי על המדרכה, אבל בלבי קיללתי שוב את הגמלוניות האיומה שלי.
התקדמתי לעברו בלי דרמה נוספת (תודה לאל) ועצרתי כשלושה מטרים ממנו.

כשהפנה אליי את מבטו האדיש אמרתי, "היי, ג'ייק."
"היא סוף-סוף משתמשת בשם הפרטי שלי", הוא מלמל בתגובה.

הידקתי שפתיים, לא בטוחה מה משמעות דבריו.

"קיבלתי את ההודעה שלך, בייב", הוא אמר.

זה לא לקח הרבה זמן.

"טוב", עניתי בשקט.

"הזזת את התחת שלך למועדון ציצים כדי לראות אותי", הוא העיר.

"אה... כן", הסכמתי עם המוכן מאליו לאור העובדה שעמדנו מחוץ

לבר הציצים האמור.

"העליתי את הרמה שם בפנים, ג'וזי", הוא המשיך ואני מצמצתי.

"ראית אותי?"

"יש לי מצלמות בכל מקום, בפנים ובחוץ", הוא הכריז והחווה

בתנועה חדה לעבר הבניין.

"כמוכן. כן. שמתני לב לאלו שבחוץ. בהחלט יפה שאתה שומר על

הביטחון ועל הבטיחות בעסק שלך."

שפתיו רטטו לפני שהשיב, "כן, זה עוזר לעסק שלי כשאידיוטים

שיכורים וחרמנים רוצים לעשות כל מיני שטויות מחורבנות שיהפכו אותם לאידיוטים גדולים עוד יותר, אז רואים אותם וזה נפסק לפני שזה מתחיל."

דבריו נשמעו לי מרתקים ולכן הערתי, "נראה שאין לך הרבה כבוד ללקוחות שלך."

"עם הרוב אין לי שום בעיה. הם משלמים על המשקאות שלהם ומשלמים לבחורות על המופע שלהן. החבר'ה השיכורים החרמנים הם החארות."

אני מניחה שזה נכון.

"ברור, מלמלתי."

הוא לא אמר כלום, רק המשיך להסתכל בעיניי.

הרגשתי אי־נוחות ולא ידעתי איך להתחיל להגיד את כל מה שרציתי לומר.

לכן, לרוע המזל, החלטתי למשוך זמן.

"טוב, ג'ייק, אני לא יודעת אם יש לך יועצים לעניינים האלה, אני מניחה שכן כי המועדון שלך מעוצב בטוב טעם, אבל אני הייתי מחליפה איתם מילה בכל מקרה. הרקדנית האדמונית היא בחורה נאה מאוד, אבל בהתחשב בגון העור שלה, גוון שיער ערמוני כהה יותר יתאים לה הרבה יותר. שלא לדבר על כך שהיא יכולה להיות ברונטית מדליקה."

הוא חדל להביט בעיניי והחל לבהות בי. ההבדל דק, אבל הרגשתי בו חדר־משמעית.

"וגם, המשכתי כשלא הגיב, "כדאי שהבלונדית תעבור טיפול קרטין. השיער שלה מדהים, אבל יהיה לה קל הרבה יותר לטפל בו ביום־יום אחרי הטיפול ועם ה... אה... תנועה שלה, אני מאמינה שהיא תגלה שזה די רווחי מבחינת ה... עבודה שלה."

גם הפעם הוא לא אמר כלום, רק המשיך לבהות בי.

אני – מסיבה מערערת כלשהי – המשכתי לפטפט.

"הבחירה בנעלי סירה על פלטפורמה למלצריות ממש טובה. פלטפורמות מאריכות את הרגל באלגנטיות יפה, אבל הן גם נוחות מאוד. וגם סקסיות מאוד."

הוא פרץ בצחוק כשסיימתי את ההצהרה הטיפשית הזאת, צחוק עשיר ועמוק שהצטלצל באוויר הערב הקריר.

החלטתי להדק שוב שפתיים כדי להימנע מדיבור. כשהפסיק לצחוק אבל עדיין חיך, הביט שוב בעיניי ולחש, "לידי צדקה. מקסימה."

"סליחה?"

"כלום, בייב," הוא מלמל וקולו גבר כשאמר, "יש לך משהו להגיד?"

ובכן, הגענו לעצם העניין. איני יכולה לדחות עוד את הקץ, ומוטב גם שלא אעשה זאת כדי לא לעשות מעצמי צחוק.

"הבוקר התנהגתי לא יפה –"

"כן," הוא קטע אותי בקול רך. "הזכרת את השטויות האלה בטלפון, ג'וזי. שמעתי. הבנתי. אפשר להמשיך הלאה."

זה היה יפה מאוד מצדו.

הנהנתי ונשמתי עמוק.

ואז אמרתי, "אשמח אם תבוא מחר לארוחת ערב ב'בית לבנדר'."

ראשו נטה הצדה והוא שאל, "כן?"

"כן, אני חושבת..." היססתי לפני שהודיתי, "האמת היא שאני לא יודעת מה אני חושבת למעט העובדה שאתה צודק. אין ספק שסבתא רצתה מאוד שנכיר זה את זה ו... טוב, כדאי שנעשה את זה."

"כן," הוא חזר ואמר גם הפעם ברוך. "כדאי."

עכשיו הגיע החלק הקשה.

"אני, טוב... אני פשוט לא בטוחה באיזו דרך היא רצתה שנכיר זה את זה, וכנראה כדאי שנדון בזה. אבל אני... כלומר, אני מאמינה –"

"בייב," הוא קטע אותי שוב, עדיין ברכות ואפילו רבה יותר, "זה לא זה. את יפה, את פאקניג ממש יפה, ויש לך המון יתרונות, כולם ממש טובים. אבל את לא הקטע שלי."

זה בלבב אותי.

"הקטע שלך?"

"הטיפוס שלי," הוא הסביר. "אותי מדליק שיער גדול ו... הוא

היסס ושפתיו שוב רטטו לפני שהמשיך, "דברים אחרים גדולים, וממש לא מפריע לי שאישה חושפת הרבה עור. את באמת יפה. את פשוט לא הקטע שלי."

הבנתי את כוונתו. ואילו היו מוסרים לי את המידע הזה לפני שלוש שניות, בוודאי הייתי חשה הקלה גדולה. אבל עכשיו לא הרגשתי כך. הרגשתי כל מיני דברים, אבל אף לא אחד מהם היה הקלה. רחוק מכך. הם כללו את התחושה שהמוח שלי עולה באש ועורי שוב מעקצץ בכל מקום, כאילו מישהו מעביר זרמים חשמליים בכל חלקי גופי. רציתי לתלוש מעליי את עורי, וההרגשה היתה איומה כי לא היה לי מושג למה.

כדי להסוות את המתרחש בתוכי הפנית את ראשי הצדה והבטתי באספלט לירי.

אגב כך הרגשתי אותו זז, גופו מתקרב אליי והוא לוחש לי, "שיט, בייב, הפוגה ושוב, "איזה חרבון."

אחרי הדברים האלה הרגשתי את כף ידו הגדולה והחמימה עוטפת את צווארי מהצד, והרמתי אליו את עיניי.

הוא לחש ברוך, "חשבתי שגם אני לא אהיה הקטע שלך." אמרתי את האמת. "אתה לא." ואחר כך שיקרתי (או לפחות הרגשתי שאני משקרת, אם כי לא ידעתי באמת מה אני חושבת), "אני חושבת שטעית בהבנת התגובה שלי להצהרה שלך."

שפתיו שוב רטטו ואצבעותיו התהדקו סביב צווארי. "ומהי תגובתך להצהרה שלי?"

"אני לא מבינה מה סבתא רצתה בשבילנו."

"אולי היא רצתה שנהיה חברים?" הוא שאל, ועצם השאלה היה סוג של תשובה. "אולי היא רצתה לוודא שיש לך מישהו שאכפת לו ממך, שידאג לך, יקשיב לך, ישמור עלייך כשתצטרכי, שיזרוק זין לא רק כשתצטרכי עזרה אלא בכל מצב וזמן?"

זהו זה.

התשובה לשאלות שלי.

ועדיין לא הבנתי.

"כן," לחשתי. "היא היתה רוצה את זה בשבילי." עיניי נדרו אל

כתפו ולחשתי, "אבל זה לא הגיוני. היא יודעת שיש לי את הנרי." "בוס הוא תמיד בוס," הוא הכריז ורמז בכך לדברים שסבתא שיתפה אותו בהם, ולעובדה שהוא ידע בדיוק מיהו הנרי. הבטתי בו כשהמשיך לדבר. "ככה זה תמיד, ג'וזי. אולי אכפת לו אבל בשורה התחתונה, בסופו של דבר, לא משנה מה, וגם אם לא קורה כלום – הוא רק הבוס."

מובן שידעתי שהנרי הוא המעסיק שלי. היו זמנים שבהם הידיעה שזה הכול הכאיבה לי מאוד.

אבל אחרי למעלה משני עשורים ביחד היחסים שלנו התפתחו.

האומנם?

"הנרי – התחלתי להגיד.

"לא כאן," הוא קטע אותי. "אילו היה שם עלייך, ג'וזי, אין דרך בעולם – ולא אכפת לי איזה פאקינג תירוצים תמצאי בשבילי – שהוא לא היה יושב לידך בהלוויה בזמן שבכית מאחורי משקפי השמש ליד הארון של סבתא שלך."

והנה התשובה לשאלה הזאת.

הוא ראה שבכיתי בהלוויה.

ג'ייק עדיין לא סיים.

"והוא היה נשאר כאן איתך, אין מצב שהיית אוכלת אתמול ארוחת ערב לבד ואיזה דפוק אחד היה מנסה להתחיל איתך ומבאס לך את הנשמה. זו השורה התחתונה, בייב. תחשבי על זה." נעצתי מבט בעיניו וחשבתי על זה.

הנרי רצה לבוא, הודיע שהוא בא, אבל אני אמרתי לו שהוא חייב לצאת לצילומים. הוא חתם על חוזה. זה נקבע מראש. ולא זורקים לפח צילומים למגזין בלוקיישן מרוחק. זו הפקה שמעורבים בה עוד אנשים והיא כרוכה בלא מעט כסף.

וחוץ מזה, הנרי אף פעם לא עושה דברים כאלו. אפילו בפעם ההיא שצילמנו בגדי ים בשלג באלסקה והוא חלה בשפעת הוא לא ביטל, אלא רכס את המעיל העבה שלו והתייצב למשימה. היו לו מוניטין לא רק בזכות כישורו האדיר אלא גם בזכות מהימנותו, מזוג הנוח והעובדה שהוא נודע כמי שלא עושה מעצמו עניין.

אבל ג'ייק צדק. בשורה התחתונה, כשאמרתי לו לא לבוא איתי ולצאת לצילומים, זה מה שהוא עשה.

"ג'וזי, ג'ייק קרא ואני שבתו להתמקד בו. הוא שב ולחץ באצבעותיו על צווארי. "אכלת היום ארוחת ערב?"
 "אני לא רעבה."

"מותק, את חייבת לאכול."

לקח לי רגע לענות, כי רק ארבעה אנשים בחיי כינו אותי "מותק". אבי, כשהיה במצב רוח טוב או לחלופין כשעשה משהו נורא וניסה לתקן את המצב. סבתא. הנרי. ועכשיו ג'ייק.

והמותק של ג'ייק, כמו זה של סבתא והנרי, היה לי נעים.

התענגתי רגע על התחושה לפני שעניתי, "הלכתי היום לסופרמרקט. אני אוכל קצת גבינה ופירות כשאחזור הביתה."

"בסדר. ומחר בערב," הוא חייך חיוך רחב, "את מבטיחה לא להיעלם ואני אבוא. אבל שתדעי שאיתן יבוא איתי. אין מצב שאני נותן לאמבר עוד שעה במתנה לעשות שטויות עם החבר הדפוק שלה, ואני לא נותן לה עוד סְטֶפָה לבזבז על מסקרה."
 אלו לא היו חדשות טובות.

לא העובדה שהוא הסכים לבוא. ציפיתי לזה באופן מוזר שלא ממש הבנתי בעצמי.

לא. אלא מפני שאני לא אוהבת ילדים. בעיניי הם יצורים קולניים שמחפשים כל הזמן תשומת לב. הם בדרך כלל מפריעים, ובימינו הורים לא נזופים בילדים על גסות רוח כזו. והם שוכרים דברים. ושופכים דברים. ומייללים. הם מסרבים לאכול את מה שאפילו לא טעמו בטענה השגויה שהם לא אוהבים את זה, כשאין להם בכלל מושג אם הם אוהבים את זה או לא.

וכשהם אוכלים, פעמים רבות הם עושים זאת כפה פתוח וזה דוחה.

מוכן שלא שיתפתי את ג'ייק בכל זה.

"יש משהו שהוא או אתה לא אוהבים לאכול?" שאלתי במקום זאת.

"איתן עזר ללידי לבשל כל מיני דברים שם במטבח. היא לימדה אותו לאהוב כל דבר בכל צורה. ואני כבר למדתי את זה מזמן, ולכן מה שתכניי – אנחנו נאכל."

פקפקתי במה שהוא אמר, לפחות לגבי איתן.

"בסדר," אמרתי.

"נגיע בשש."

שש.

מוקדם מאוד.

נהדר.

טוב, אצטרך להסתדר עם זה, כי מן הסתם הבן שלו צריך לקום מוקדם לבית הספר למחרת או להכין שיעורים או לטפל בעכבר של הכיתה או משהו שבגללו הם לא יכולים להישאר עד שעה מאוחרת מחוץ לבית.

"בסדר," אמרתי.

"אוקיי," הוא מלמל וחיידך שוב.

ולא הוסיף דבר.

וגם אני לא.

כשהשתיקה התארכה ומגע ידו החמימה, שעדיין עטפה את צווארי, לא הפריע לי כלל ודווקא זה כן הפריע לי, שברתי את השתיקה.

"סיימנו?"

"ממש לא," הוא השיב. נשמתי עמוק והוא סיים, "אבל כרגע כן."

"טוב, אז... לילה טוב, ג'ייק."

"כן," הוא מלמל ואל מול עיניי המתרחבות הוא רכן ולחש אל

מצחי, "לילה טוב, ג'וזי."

הרגשתי את מגע שפתיו על מצחי וגם המגע הזה לא היה בלתי נעים. לגמרי לא. למען האמת, המגע היה כל כך לא בלתי נעים, שהעור שלי שוב עקצץ אבל בצורה אחרת.

הוא נסוג, לחץ שוב על צווארי, חיידך ופנה לדרכו.

התבוננתי בו עוד שנייה לפני שהכרחתי את עצמי להפסיק להביט בו מתנועע.

נכנסתי למכונית, התנעתי ונסעתי משם בלי להביט לאחור.

לילה טוב

למחרת בערב צלצל הפעמון ב־18:04 ואני מיהרתי אל הדלת. תחושת הציפייה שאפפה אותי כל היום גברה כששמעתי את הצלצול, וממש התקשיתי לנשום.

עצרתי מול דלת העץ המגולפת ומשום מה המחשבות ברחו לי. היישר אל מחוזות הטיפול בדלת. ואחרי ששבו והתפקסו, הן התמקדו בהחלטה שלי לצחצח את הדלת כפי שעשיתי פעמים רבות בעבר לבקשת סבתא, כפי שראיתי אותה עושה פעמים רבות. ואז הפניתי את תשומת לבי לבגדיי.

הלכתי על מראה קז'ואל, כי מדובר היה בארוחה משפחתית ביתית. ג'ינס משופשפים במקצועיות, בגזרת בוט־קאט. נעלי סירה עם פלטפורמה, צבועות לכה בגוון קרם עם פתח פִּי־טוֹאוּ. וסוודר קשמיר בגוון סמוק עם מפתח צוואר גבוה, גזור בקו ישר מכתף לכתף. הסריג נצמד לזרועותיי בחלקן העליון והסתיים בגזרת עטלף מתחת לקו המרפקים.

בחרתי באיפור מעודן, במראה רענן ונקי. את השיער אספתי לאחור בשני חלקים משני הצדדים, כך שנוצר מפל תלתלים שסידרתי במיומנות לפקעת שיניון נשית במיוחד על העורף.

התסרוקת הלמה יותר שמלת ערב, אבל אהבתי את הניגוד בין האלגנטיות שלה לבין בגדי הקז'ואל שלבשתי ולכן הלכתי עליה.

הבנתי שאני חושבת על הבגדים שלי בזמן שג'ייק ובנו עומדים בחוץ וממתינים שאפתח את הדלת. לכן הפסקתי לחשוב על בגדיי ופתחתי את הדלת.

וכשפתחתי אותה, קפאתי על מקומי.

ולא משום שג'ייק ספיר ניצב שם, מקרין את גבריותו התובענית כשלגופו סריג גולף כחול כהה, ג'ינס דהויים ומגפיים חומים (טוב, לא רק בגלל זה).

זה גם לא קרה מפני שבנו הצעיר, שעמד לפניו בסוויטשירט שהכריז אמונים לאיזו קבוצת ספורט ושיער שחור סתור, בהה בי במבט משונה ובפה פעור.

לא, הסיבה לכך היתה בתו של ג'ייק ספיר, שניצבה במרחק מה מאביה ועל פניה הבעה חמוצה והרבה יותר מדיי איפור. שיערה היה מנופח בסגנון שאפילו הרקדניות האקזוטיות של ג'ייק נמנעו ממנו, והיא לבשה חצאית סריג קצרה שהיה לי ברור כי כל תנועה גורמת לה לעלות למעלה במידה מדאיגה מאוד.

היא לא היתה אמורה להיות כאן.

יכולתי אולי להתמודד עם ילד אחד. אבל ילד ומתבגרת חמוצה, לבושה כאילו השאיפה המקצועית שלה בחיים היא לרקוד במועדון של אביה?

לא.

"היי, בייב," בירך אותי ג'ייק ועיניי זינקו אליו. "הייתי מתקשר, אבל כיוון שקרקעתי את אמבר בערך שתי דקות לפני שיצאנו מהבית, זה בין כה וכה לא היה עוזר. אז כמו שאת רואה אמבר כאן. אם אין לך מספיק אוכל גם בשבילה, אזמין פיצה או משהו."

הכרחתי את שפתיי לנוע כדי להבטיח לו, "יש לי מספיק אוכל."
 "נהדר," הוא אמר.

לא זזתי.

גם הם לא.

ואז קלטתי שאני עומדת בלי לזוז וזה לא מנומס ולכן הסבתי את מבטי אל אמבר.

"שלום אמבר. אני ג'וזפין. נעים להכיר אותך."
 היא קדחה בי בעיניה ופלטה, "שיהיה."
 "בייב," ירה ג'ייק אל בתו בטון מזהיר.
 מבטה העוין עבר אליו, חזר אליי והיא מלמלה, "לום."
 החלטתי לעזוב את זה והבטתי אל הילד.
 "שלום, איתן."

הוא בהה בי לשתי שניות ואז זינק באורח מוזר קדימה, הטיל את גופו לעברי, כרך את זרועותיו סביב מותניי ונצמד אליי.
 אף פעם לא קיבלתי חיבוק מילד. מעולם לא זכיתי למגע מידי ילד.
 לכן לא ידעתי מה לעשות, ועמדתי שם בידיים קצת מורמות ובהיתי בראשו הכהה בתקווה שאני לא נראית מזועזעת.
 דומה שלא היה לו אכפת שאני לא מחבקת אותו בחזרה. באותה מהירות שבה נצמד אליי גם שחרר אותי, ניתר לאחור ושב להביט בי.

"לידי דיברה עלייך תמיד," הוא הכריז.
 היה לי נעים, נעים מאוד לשמוע את הדברים, וכלבי התאוותי לומר לו דברים דומים בחזרה.
 אבל לא הספקתי להגיד כלום כי הוא המשיך לדבר.
 "את יפה הרבה יותר ממה שהיא אמרה וגם מכל התמונות שלך."
 זה לפחות היה נחמד.
 החלטתי שזה הזמן להחזיר מחמאה.
 "גם אתה די חתיך."
 הוא חייך חיוך רחב ושובה להפליא.
 "כן. אני יודע. אני דומה לאבא והוא החתיך הכי מדליק בעיר,"
 הוא הכריז.

הוא כנראה לא טעה.
 "לא, הוא לא," תרמה אמבר מצדה, נדחקה קדימה, תפסה את אחיה ויחד איתו חלפה על פניי. "מיקי מדליק הרבה יותר מאבא.
 וקוֹאֶרְט אולי אפילו יותר."

"לא, הם לא," השיב איתן בעודם נכנסים לבית.
 "כן, הם כן," היא החזירה. "וכולם יודעים שבוסטון סטון הוא
 הרווק הכי מבוקש במגדלנה."
 על זה הייתי חולקת. מר סטון אולי עשיר, אבל כסף זה לא
 הכול.

"בוסטון סטון אולי מפוצץ מכסף, אמבר, אבל הוא לא כל השאר.
 וחוץ מזה, קוראים לו מפגר," החזיר לה איתן.
 הייתי אולי משתמשת בשם תואר פוגעני פחות, אבל נראה שאיתן
 ואני בדעה אחת.

"ג'וזי," שמעתי מלמול קרוב אליי.
 נבהלתי והרמתי את עיני בדיוק בזמן כדי להבחין שג'ייק אכן היה
 קרוב. קרוב מאוד. קרוב מספיק כדי ללפות באצבעותיו את מותניי,
 לרכון אליי ולרפרף בשפתיו על לחיי.
 אוי.

שוב היה לו ריח נעים מאוד, ניחוח שתקף את כל חושיי בצורה
 נעימה.

הוא התרחק ממני ואני השתדלתי לאסוף את עצמי. עניין ממש לא
 פשוט לאור העובדה שבתאורת המבואה העמומה עיניו שוב החליפו
 צבע. עכשיו היה להן גוון דיו-כחול.

במאמץ ניתקתי את מחשבותיי מהשינויים המהירים בצבע עיניו
 ובירכתי אותו, "שלום, ג'ייק."
 הוא חייך חיוך רחב.

ובעזרת ידו שעל ירכי דחק אותי בעדינות אל תוך הבית לפני
 שאפשר לי לגשת לסגור את הדלת.
 כשהמשכתי לעמוד ולבהות בו הוא החווה בראשו אל תוך הבית,
 מסמן שמוטב כי ניכנס, ואני החלטתי להפסיק לעשות מעצמי אידיוטית
 ולהתחיל לזוז.

מיהרתי במסדרון לעבר המטבח.
 ברגע שנכנסתי למטבח סובב אליי איתן את עיניו וקרא, "איזה
 ריח!"

"אלוהים אדירים ג'וזי, הילד צודק," הסכים ג'ייק והתקרב אליי.

"לא הייתי רעב, אבל שאיפה אחת ועכשיו אני רעב מת." לא היה לי מושג למה, אבל בגלל ההערות שלהם היה לי פתאום חם מאוד. "יש ריח של בשר," הכריזה בטון מוזר אמבר ואני הבטתי לעברה.

"יש ריח של כל מיני דברים, אמבר, אבל לא בשר," השיב ג'ייק. היא התעלמה מאביה, הסתכלה עליי והכריזה, "אני צמחונית." "כן, היא החליטה הבוקר," העיר ג'ייק שעמד לצדי. "הריגת בעלי חיים לצורך מאכל של בני אדם זה מגעיל," היא הודיעה לאביה.

"מעניין מה ההגדרה להריגת בנות שהן קוץ בתחת," מלמל ג'ייק בטון שוודאי רק אני שמעתי, וכדי להתאפק לא לצחוק בלעתי חזק.

"וואו!" קרא איתן ומיהרתי להביט במה שהוא מביט: הוא עמד ליד המקרר הפתוח. הוא הסתובב באיטיות, הצביע לתוך המקרר ושאל בפליאה גלויה, "מה זה?"

הסתכלי במקרר ושוב באיתן. "זו פבלובה." "זה – מה?" הוא שאל.

"פבלובה. בסיס של מרנג, קצפת ותותים. זה הקינוח," עניתי והחזרתי את מבטי אל אמבר. "במסגרת הצמחונות שלך את אוכלת ביצים?"

"כן," השיב ג'ייק בשם בתו.

"לא," השיבה אמבר בשם עצמה, יחד איתו.

"חבל, כי המרנג עשוי מקצף ביצים," אמרתי לה.

"זה בין כה וכה לא משנה," היא אמרה. "אני לא אוכלת קינוח.

התחת שלי גם ככה שמן."

הסתכלתי על התחת שלה וראיתי שהיא טועה לגמרי.

לא התייחסתי לתפיסת הגוף המוטעית שלה אם כי היה לי חשק עז ומוזר לעשות זאת. שתקתי כי לא ידעתי מה לומר, אבל בעיקר כי איתן הוציאה מהמקרר משקה כחול שראיתי שם קודם ותהיתי מהו (ועכשיו כבר לא), ואמבר מיהרה להסב את תשומת לבה אל אחיה. "גמדר, תביא לי אחד כזה," היא תבעה.

"את רוצה – אז אל תקראי לי גמד, " הוא השיב לה.
היא עשתה לו פרצוף.

הוא עשה פרצוף חזרה.

"תוציא לי בירה חבוב, טוב? " קרא ג'ייק והתקדם אל תוך המטבח.

גם אני התקדמתי והכרזתי, "הארוחה כמעט מוכנה. נאכל בקרוב, כי לא רציתי לעכב אתכם למקרה שאתם צריכים למהר חזרה הביתה כדי לטפל בעכבר הכיתי, לעשות שיעורים או משהו."

"השיעורים שלהם באוטו בחוץ, ג'וזי, " אמר ג'ייק לגב שלי.

"ויש לנו אוגר בכיתה, לא עכבר. אבל אף פעם לא נותנים לי לשמור עליו, כי הרגתי את הקודם כשהיה תורי לקחת אותו הביתה לסוף שבוע, " שיתף איתן את הגב שלי במידע.

הסתובבתי לעברו וראיתי את האב והבן עם משקאות בידיהם ואת ראשה של הבת תחוב במקרר.

נראה שהם מרגישים כאן בנוח וידעתי שזה אכן כך, כי שהו במטבח הזה פעמים רבות.

ועדיין, זה היה מוזר.

ובאופן מוזר גם התקבל בברכה.

"אבא אמר שזמנו הגיע, " הסביר איתן, "ושזה לא משום שהפלת אתו על הראש."

מצמצתי.

"הוא כל הזמן התרוצץ. הוא לא נתן לי להחזיק אותו ובסוף הוא ניצח, " המשיך איתן והסביר.

לא אמרתי כלום.

"אל תדאגי, מותק. קנינו לכיתה אוגר חדש, " הבטיח לי ג'ייק.

לפני שהספקתי להגיב איתן מיהר אליי ושאל, "אני יכול לעזור במשהו?"

"טוב, אתה יכול, אבל הרוב כבר מוכן. אני רק צריכה למעוך את תפוחי האדמה לפירה, " אמרתי לו.

"אני מה זה יכול למעוך תפוחי אדמה. לידי לימדה אותי, " הוא הכריז.

גם אותי היא לימדה. והידיעה שלימדה גם אותו חיממה אותו עוד.

לא אמרתי להם.

"בסדר." ניגשתי לתנור. "בוא נסנן אותם ותיגש לעבודה."
 "אמבר, בייב, תערכי עוד מקום ליד השולחן." שמעתי את ג'ייק מורה לה בשקט בזמן שאיתן פסע בעקבותיי, בדרכי מהכיריים לכיור עם סיר תפוחי האדמה המבושלים.

וכך השתתפו כולם בהכנות האחרונות לארוחה.
 בזמן שפיקחתי על איתן, גיליתי שהוא מומחה במערכת תפוחי אדמה.

גיליתי גם שאמבר יודעת היכן מונח כל דבר וערכה מקום נוסף ליד שולחן המטבח שערכתי מראש (חשבתי שמן הראוי לאכול ארוחה משפחתית במטבח ואין מקום להפוך אותה לרשמית בחדר האוכל, ולכן תכננתי אותה בהתאם).

כשהתקרבתי לשולחן עם המנה העיקרית, הכול היה ערוך עליו. ג'ייק אפילו הניח ליד המקום שלי בראש השולחן את כוס היין שהתחלתי לשותות בזמן שהתקנתי את הארוחה, ואת הבקבוק הפתוח. "שיט, בייב, הכנת קציצת בשר?"

מבטי המבוהל הופנה אל ג'ייק. ראיתי אותו בוהה בכלי שאחזתי באוויר ולא הנחתי על השולחן.

החיוך על פניו עמד בסתירה לנימת קולו ובלבל אותי. "קציץ-בשר ברזמרין עם רוטב עגבניות, אמרתי לו. "זה... מריח... נהדר!" הכריז איתן ונעץ עיניים גדולות במנה. "קציץ-בשר ברזמרין עם רוטב עגבניות," ג'ייק חזר אחריי בצורה מוזרה ומבטו נע מהמנה אל פניי.

"אתה לא אוהב קציץ-בשר?" שאלתי והנחתי סוף-סוף את המנה על תחתית לכלים חמים.

"אני אוהב," הוא ענה. "אם כי, אני חייב להודות שאישה יפה שנועלת נעליים בחמש מאות דולר ולובשת סוודר שעולה מאתיים דולר ומגישה קציץ-בשר – זה דבר מפתיע בעליל. חשבתי שנצטרך לבלוע בקושי איזה קוק-אוֹ-וּן או משהו."

החלטתי לא לתקן אותו שהנעליים שלי עלו שש מאות דולר והסוודר ארבע מאות. רשמתי לי גם בראש, למקרה שיבואו שוב לארוחת ערב, לא להכין את הקוק-אווון שלי, עוף ביין מצוין שהיה אחת ממנות הדגל שלי, אבל ללא ספק לא יתקבל בברכה.

אך לא הספקתי לומר דבר כי הוא המשיך בדבריו.

"גם אם קציץ-בשר ברוזמרין עם רוטב עגבניות הוא מפתיע פחות, אני לא בטוח שאי פעם אכלתי קציץ-בשר עם רוזמרין בתוכו, אבל המראה והריח בהחלט עושים חשק."

השלכתי את כפפות התנור על משטח העבודה, התיישבתי ומלמלתי,

"טוב, אני מקווה שזה יספק אתכם."

"אני פשוט שמחה שיש הרבה ירקות ולחמניות," מלמלה אמבר

את תרומתה לשיחה.

ג'ייק נאנח.

"אפשר להתחיל?" שאל איתן.

"בבקשה," הזמנתי.

הם התחילו, ללא שהות.

אחרי שקערות הועברו בשתיקה (ובזריזות) מיד ליד וצלחות הועברו

אליי כדי שאגיש בהן מקציץ-הבשר, החלטתי שהגיעה העת לשיחה.

"ומה עושה הבן הבכור שלך הערב? אה... קונור," שאלתי את

ג'ייק.

ג'ייק הביט בי. "הוא עובד בעיר, ג'וזי. הוא עובד בסופרמרקט

'ווייפרר'. הוא במשמרת הערב."

"אה," מלמלתי.

לא היה מה להוסיף על כך ולכן המשכנו לאכול.

אחרי שמרחתי חמאה על הלחמנייה (שנקנתה, אגב, ב'ווייפרר',

הסופרמרקט היחיד בעיר שהחזיק את כל המוצרים הרגילים, אבל

תפקד יותר כמעדנייה עם קצבייה מעולה, מבחר ירקות אורגניים,

מבחר יוצא מהכלל של פירות ים, שפע של גבינות, ומאפייה מצוינת

שבה אפו לחמים, לחמניות וגם מאפים מעולים), שאלתי, "ובני כמה

כולם?"

"אני בן שמונה," השיב איתן מיד בפה מלא.

אמבר לא אמרה כלום ולכן ג'ייק אמר לי, "אמבר בת שש-עשרה. קונור בן שבע-עשרה, כמעט שמונה-עשרה. היא בכיתה י"א, הוא ביי"ב."

"אה," חזרתי ומלמלתי, מופתעת מגילו של קונור שנראה מבוגר יותר.

שוב שקענו בשתיקה והמשכנו לאכול.

"זה ממש טעים, בייב," אמר ג'ייק בסופו של דבר.

הבטתי בו וחייכתי, ושוב הרגשתי חמימות פושטת בי. "תודה."

הוא קרץ אליי ושב והתרכז בצלחתו.

אבל כשהוא קרץ אליי קרה לי משהו מוזר בבטן. הרגשתי כאילו היא צונחת ועשרות עקצוצים דוקרים את עורי. ושתי התחושות היו דווקא נעימות.

וזה היה מבלבל. אבל זה לא היה הזמן לנתח את הדברים, ולכן הסתכלתי על אמבר וראיתי שהיא בוחנת את קציץ-הבשר.

הרגשתי את שפתיי מתעקלות מעט כלפי מעלה.

היא לא היתה באמת צמחוניית, ולמרות ערמת הירקות ותפוחי האדמה על צלחתה ידעתי שהיא רוצה לטעום מקציץ-הבשר שאביה ואחיה זללו בהנאה.

לא ציינתי זאת. הרמתי את סלסלת הלחמניות והצעתי לה ממנה.

"תרצי עוד לחמנייה?"

היא הסתכלה עליי ועל צלחתה. "אני בסדר."

בחנתי אותה בעת שהנחתי את הסלסילה.

היא היתה נאה מאוד ולכן לא הופתעתי שיש לה חבר. מן הסתם יכלו להיות לה כמה חברים אילו רצתה בכך.

ואפילו רבים יותר, אילו לא נראתה כמו גרסה מתבגרת של יצאנית.

תוך כדי התבוננות בה הגעתי להחלטה. שיישמתי מיד.

"אמבר," קראתי והיא הסתכלה אליי. "אני לא יודעת אם סבתא

שלי סיפרה לך, אבל אני עובדת בתעשיית האופנה."

"כן, היא סיפרה," היא מלמלה ושבה להביט בצלחתה הכמעט

ריקה. נדמה שיכולותיה הסתכמו בסוגים שונים של מלמול: נהמות, לחישות ומלמולים.

וכיוון שהיה לה קול נעים מאוד, זה היה די חבל.

וגם לזה ידעתי שלא כדאי להיכנס עכשיו.

סדרי עדיפויות.

"אם כך אני מקווה שלא יפריע לך אם אשתף אותך באבחנה שלי

שאת יפה להפליא."

היא מיהרה לנעוץ בי מבט מופתע.

מה שהפתיע אותי. היא ודאי מסתכלת במראה.

מצד שני, בהתחשב באופן השימוש שלה בתמרוקים – אולי בעצם

לא.

המשכתי לדבר.

"אבל את משתמשת במוצרי איפור ביד כבדה. קו האייליינר שלך

עבה מאוד, ובעיפרון גבות משתמשים כדי למלא את מה שיש ולא

כדי לצייר משהו חדש."

האווירה בחדר השתנתה יחד עם הבעתה של אמבר. פניה נפלו

ואחר כך התעוותו.

אך אמם של הילדים לא הוזכרה כלל, ג'ייק – זה ברור – כבר לא

היה עם אף אחת מנשותיו, ומישהו היה חייב להגיד לה את הדברים.

זה היה חיוני.

אז המשכתי לדבר.

"ז'אן-מישל דושאמפ לימד אותי להתאפר," הכרזתי ופניה חדלו

להתעוות, עיניה התרחבו ופיה נפתח. "אם תרצי, אשמח להראות לך

כמה מהדברים שהוא לימד אותי. אין ספק שיש לך עין טובה בנוגע

לבחירת גוונים שהולמים אותך, את פשוט משתמשת ביותר מדיי

מהם."

"את מכירה את ז'אן-מישל דושאמפ?" היא לאטה.

"ברור," ענית.

היא מצמצה רגע במהירות לפני שענתה, "יש לי שני הספרים שלו.

האחד שבו איפר את כל דוגמניות העל האלה בצורה משוגעת, כמו

הבחורה ההיא שהוא איפר כך שתיראה כמו בוכת תינוק – או את

אָקְדִי שאותה איפר כמו שרלילה מהעתיד. וגם את הספר השני שבו הוא מתאר את כל הדברים המדהימים שעשה עם כל הכוכבות של הוליווד.

אני מכירה את הדוגמנית אקדי. היא לא רק יפהפייה, היא גם נחמדה מאוד. אני גם מכירה את הספרים שהיא הזכירה, כי הנרי צילם לאחד מהם.

"הנרי צילם את הספר עם הדוגמניות, אמרתי לה.

"או מיי גוד", היא לחשה. "איך לא ידעתי את זה? לידי סיפרה לנו

שאת עובדת אצל הנרי גניו. הייתי צריכה לדעת את זה."

משכתי בכתפיי. "אני לא יודעת איך לא ידעת, אם כי הספר התרכז יותר בחזון של ז'אן מישל מאשר בתצלומים של הנרי. הוא הרבה פעמים כזה. לפעמים התצלומים הם העיקר ולפעמים העיקר הוא מי שמופיע בתצלומים. ובמקרה השני, הוא לא אוהב להאפיל על כך. הוא כמובן קיבל קרדיט בספר, אבל כיוון שהוא רצה שהספר יהיה של ז'אן-מישל, אז אם אני זוכרת נכון, לפי החוזה איתו הקרדיט שלו הופיע בצורה צנועה."

"מדליק", היא עדיין לחשה.

הושטתי יד והצעתי, "אם את רוצה אני יכולה לצלם אותך, לשלוח את התצלום לז'אן-מישל ולבקש ממנו כמה עצות. הוא עושה את זה בשבילי לעתים קרובות. אני מצלמת ושולחת לו באימייל בגד שאני מתכוונת ללבוש ומסבירה לאיזה אירוע ואיפה, והוא שולח לי הוראות מפורטות למדוייק איך להתאפר. אני משוכנעת שישמח לעשות משהו כזה גם בשבילך."

עיניה היו עכשיו גדולות מאוד ונוצצות מאוד והיא המשיכה

ללחוש, "את פאקינג רצינית?"

"בטח, ענית."

"או מיי גוד, או מיי גוד", היא לאטה והסתכלה על אביה. "אבא,

אתה מה זה צריך לבטל את איסור השימוש בטלפון שלי. אני לגמרי

חייבת לספר לטיילור וטיילור על זה!"

גייק פתח את פיו אבל אני הספקתי לשאול לפניו, "טיילור

וטיילור?"

"החברים הכי טובים שלה," ענה איתן. "טיילור היא בת. וטיילור השני זה בן, והוא גיי."

"הוא רוצה להיות אומן איפור כמו ז'אן-מישל," הסבירה אמבר. "וטיילור רוצה להיות דוגמנית."

"את יכולה לספר להם מחר בבית הספר," קבע ג'ייק ואמבר מיהרה לשוב ולהביט באביה.

"אבא! 'בקשה! נו, באמת, אנחנו מדברים על ז'אן-מישל דושאמפ!" היא קראה. "הם חייבים לדעת עכשיו, כאילו."

"בייב, אילו היית מפסיקה עם כל השטויות שלך הם היו יודעים עכשיו, כאילו. אבל לא הפסקת עם השטויות שלך אז הם ידעו מחר, כאילו," הודיע ג'ייק וחתם, "מובן?"

"זה לגמרי לא פייר ולגמרי מוטרף," היא ענתה. "זה כאילו... כאילו... כאילו שג'ימי צ'ו נכנס לחדר והציע להתאים במיוחד בשבילי זוג נעליים ואתה לא תרשה לי לספר לחברים שלי על חלום שמתגשם."

במפתיע, נראה שיש מהמשותף גם לאמבר ולי. "מחר, אמבר," הכריז ג'ייק.

"אלוהים!" ירתה אמבר ונשמטה לאחור בכיסאה.

"אין ספק שיש כאן שיעור לא פשוט שצריך ללמוד," הערתי והרגשתי את כל העיניים מופנות אליי על אף שאני הבטתי רק באמבר. "אני לא יודעת באיזה... שטויות בדיוק הסתבכת, אבל ברור שזה מרגיז את אבא שלך. את יכולה כמובן לבחור להיות דרמה-קווין ולהרגיש שלא מבינים אותך נכון. אבל האמת היא שהדרך הקצרה ביותר להשיג את המטרה שלך היא להתנהג בהתאם לרצונות של אבא שלך. כך תבטיחי את החופש שלך ולא תרגישי כמו שאת מרגישה עכשיו. ותוכלי לשתף את החברים שלך כמו שאת רוצה."

"בטח. לעשות מה שאבא רוצה, אפילו שזה לגמרי לא הגיוני," היא ירקה.

"למה את מתכוונת?" שאלתי.

"הוא לא סובל את נואָה," היא ענתה.

"ומיהו נואה?" ביקשתי לדעת.

"החבר שלי, והוא הבחור הכי ישר," היא השיבה.
 "אני לא בטוחה שאני מבינה," הודיתי. "אבא שלך לא הגיוני כי הוא לא שותף לדעתך שנואה הזה הוא," עצרתי לרגע, "ישר?"
 "לא," היא אמרה. "הוא לא הגיוני כי נואה רוצה לקחת אותי לקונצרט בבוסטון ואבא לא מרשה לי לנסוע לקונצרט הזה, שכולם הולכים אליו. זה במדינה השכנה, זה לא כאילו שזה באיזה מקום רחוק כמו מיאמי או משהו. והוא כנראה גם לא אהב לשמוע כשאמרתי לו בדיוק מה אני חושבת על ההתנהגות הלא-הגיונית שלו."

"היא קיללה, והשתמשה במילת ה'פ'," הבהיר איתן, "איזה טריליארד פעמים."
 אלוהים אדירים.
 מילת ה'פ'?

היה ברור שמישהו צריך לקחת את הנערה הזאת בידים, וכיוון שהיא ישבה ליד השולחן של סבתא שלי – שלא היתה נוכחת כדי לבצע את המשימה – החלטתי שאני אעשה זאת.
 "ראשית," פתחתי, "ליידי צריכה להימנע מניבולי פה. זה מעיד על גסות. לניבולי פה יש שימוש לפעמים, אבל רק לעתים נדירות. שנית, הרעיון שנערה בת שש-עשרה תיסע עם החבר שלה לראות קונצרט במדינה אחרת הוא מגוחך בעליל."

היא בהתה כי, ממצמצת במהירות. ג'ייק גנח. אני המשכתי.
 "אמבר, אני משוכנעת שאין צורך להזכיר לך כי אביך הוא איש – התחלתי, אבל היא התנערה מתדהמתה וקטעה אותי.
 "לא, את לא צריכה להזכיר את זה," אמרה בקוצר רוח.
 "כפי שאמרתי," המשכתי בשלי כשהיא השתתקה, "אביך הוא איש, כלומר – פעם הוא היה איש צעיר, דומה לנואה שלך. את נערה צעירה יפה להפליא. אני משוכנעת שאביך לא עיוור לכך. אני מנחשת שאביך יודע הרבה יותר ממך על בחורים צעירים משום שהיה בעצמו כזה. אז אם הוא מסתייג מנואה הזה, אם תסתכלי על זה מזווית הראייה הזאת, הוא כנראה יודע על מה הוא מדבר."

שמעתי גניחה נוספת מכיוון ג'ייק, הפעם מובלעת ומשועשעת.

שמעתי גם צחקוק לגמרי לא מובלע מצד איתן, אבל המשכתי לדבר בזמן שאמבר נעצה בי עיניים רושפות.

"ובלי קשר, גם אם נואה הוא כליל השלמות, אם אבא שלך אוהב אותך אז מתפקידו להסתייג ממנו. היית צריכה להתרגז אם לא היה לו אכפת שאת מבלה עם נער כלשהו. העובדה שבכלל אכפת לו, אמבר, היא החשובה והיא אומרת הרבה, ורק משום כך מוטב שתקדישי רגע להקשיב לדבריו."

כשסיימתי, עיניה של אמבר כבר לא רשפו ושני הזכרים לבית ספיר כבר לא צחקו. האוויר בחדר היה כבר ידעתי למה.

משום שהם ידעו על אודותיי. על סבתא. על סבי ואבי. ואיך לאבא שלי לא היה אכפת ממני. בשום צורה. בשום צורה ואופן.

ניתקתי מההבנה המבהילה הזו כשאמבר החלה לדבר, בשקט. "זה מה שלידי היתה אומרת. היא לא היתה מנסחת את זה ככה, עם ביטויים כמו 'כליל השלמות', אבל זה בטח מה שהיא היתה אומרת." "כיוון שסבתא שלי היתה האדם החכם ביותר שהכרתי," אמרתי, "כדאי אולי שתקשיבי. עכשיו, את רוצה חתיכה מקציץ-הבשר?" שאלתי ולסיום הוספתי, "או שנואה צמחוני, ואת חוששת שאיך שהוא תיראי מושכת פחות בעיניו אם לא תהיי כמוהו?"

"שמעתי שזו דרך טובה לרדת במשקל," היא הסבירה. "זו לא," השבתי. "זו התנהגות שמאמצים אנשים שמאמינים כמה שמאחוריה. ואם האמונה שמנחה אותך היא שתרדי במשקל ככה, אז בלי קשר לכך שזו לא אמונה קבילה לצורך העניין, את ממש לא צריכה לרדת במשקל. יש לך גוף נהדר. אין לי מושג למה את מנסה לשנות אותו."

"זה מה שאני אמרתי," צייץ איתן. "אתה בן שמונה ואתה אחי," החזירה אמבר לאחיה וצמצמה מולו את עיניה.

"אז אני לא בת שמונה ולא אחיך, ואני עובדת כבר עשרים ושלוש

שנים בתחום האופנה העילית, " הזכרתי לה והיא שבה להסתכל עליי. "ותאמיני לי, יש לך גוף נהדר. כבר הזכרת פעמיים בתוך פחות משעה את עניין הירידה במשקל. תפסיקי עם זה. זה מגוחך. ואם מישוהו אומר לך אחרת, פשוט תגידי לו שזה מגוחך. " היא שוב מצמצה מולי.

איתן פרץ בצחוק.

"עכשיו, " המשכתי מבעד לצחוקו, "אחרי ארוחת הערב אני מצלמת אותך בשביל ז'אן-מישל או לא?"
 "לגמרי, " היא לחשה, הפעם לא בתדהמה. לא ידעתי למה היא לוחשת וגם לא היה לי אכפת.
 "מצוין. תצטרכי לשטוף פנים, " הוריתי לה. "הוא צריך לראות את המקור."

"מקובל, " היא הסכימה.

"טוב, " אמרתי וחזרתי להביט באחרים. "מישהו רוצה תוספת?" שאלתי.

"קציץ-בשר!" מיהר איתן להכריז בקול רם במיוחד משום מה. וגיליתי שכשעושה את זה ילד מצחיק וחמוד כמוהו, זה בכלל לא מעצבן.

"תן לי את הצלחת שלך, " הוריתי לו.

הוא נתן לי את הצלחת.

הנחתי בה קציץ-בשר.

חזרתי להתרכז בצלחת שלי, אבל אחרי כמה נגיסות של גזר הרגשתי משהו משונה והרמתי את עיניי.

והבטן שלי שוב צנחה כשראיתי את ג'ייק מביט בי. הבעת פניו היתה רכה, ובעיניו שנראו אפורות באור המטבח היה משהו שלא הצלחתי לפענח.

ולפני שהצלחתי לשים על זה את האצבע, שפתיו נמתחו בעצלות לחיוך הורס שזרע הרס בקצב נשימתי לפני שפנה אל בתו ואמר, "תעבירי את הלחמניות, בייב."

גיליתי שאני משתוקקת לדעת מה עומד מאחורי המבט הזה. על מה הוא חושב ויותר מכך – מה הוא מרגיש.

וגיליתי שזה מעורר בי כאב בלתי מובן, שלא אבין לעולם כי אני לעולם לא אשאל והוא מן הסתם לעולם לא יגלה לי. החלטתי שכדי להתגבר על הכאב אסיים את האוכל כדי שאוכל להגיש את הקינוח, גם אם קציץ־הבשר היה מוצלח (את המתכון שלו הורדתי מהאינטרנט מאחר שאף פעם לא הכנתי ארוחה למשפחה שכללה ילדים צעירים, וחשתי צורך להרחיב אופקים). כי הפבלובה שלי אלוהית.

זה קרה אחרי קציץ־הבשר ואחרי הפבלובה. הילדים ישבו ליד שולחן המטבח והכינו שיעורים ואני שטפתי כלים עם ג'ייק.

העובדה שג'ייק רוחץ כלים היתה מעניינת בעיניי. גיליתי גם שנחמד לרוחוץ איתו כלים. האמת שגם כשבישלתי להנרי הוא עזר לי עם הכלים, וגם זה מצא חן בעיניי.

"הארוחה היתה מעולה, בייב. הדבר הזה בסוף היה סוף הדרך," מלמל ג'ייק בזמן שייבש צלחת.

"שמחה שנהנית," ענית, מרגישה כך בדיוק – שמחה (מאוד). העברתי לו עוד צלחת לייבוש אחרי שהניח את היבשה בראש ערמה שיצר.

"אמרתי ללידי ואני אומר גם לך: נחוץ פה מדיח," הוא הכריז. "סבתא אמרה תמיד שיש לה שניים. הידיים שלה." "כן, זה מה שהיא אמרה תמיד," הוא השיב בשקט, ובקולו העמוק המשועשע שמעתי גם את העצבות. החלטתי לא להגיב, כי נימת קולו עוררה בי אותה תחושה – מינוס השעשוע.

"היום עבר עלייך בסדר?" הוא שאל.

לא.

"לא," השבתי.

"לא?" הוא שאל כמתבקש, ואני הגשתי לו צלחת נוספת והתבוננתי

בו.

"ביקרתי הבוקר אצל אלייזה וויבר."

"מי?"

"אלייזה וויבר, אשתו של ארנולד וויבר."

"עורך הדין?"

הנהנתי והוא כיווץ את גביניו.

"משהו לא בסדר בצוואה?"

הנדתי בראשי והתרכזתי בסכו"ם שבקרקעית הכיור. "בני הזוג וויבר הם ידידי המשפחה. אלייזה חולה." עצרתי ונזכרתי בה, במיטת בית החולים שמר וויבר הציב בחדר האוכל. "חולה אנושה."

"אלוהים, בייב, אני מצטער," הוא לחש.

"אני..." הבטתי בו והגשתי לו כמה מזלגות שטופים. "היה לא

נעים לראות אותה ככה. היא היתה אישה מלאת חיים." שוב הסתכלתי בכיור וחזרתי עוד כלי סכו"ם. "ומר וויבר אוהב אותה מאוד. אהב תמיד. הוא אף פעם לא הסתיר את אהבתו אליה, וזה תמיד היה מקסים בעיניי. הוא טובל."

"זה נורא, ג'וזי," מלמל ג'ייק.

"כן," הסכמתי והעברתי לו עוד סכו"ם בלי להביט לעברו. "דיברתי

עם מר וויבר. הוא יצא לחופשה ללא תשלום מהעבודה, אבל הוא שותף במשרד וזה מקשה עליו. שכנעתי אותו לאפשר לי לבוא לכמה שעות בבקרים כל זמן שאני במגדלנה. הוא אומר שלאשתו נמאס מחברת האחיות המטפלות, ורוב החברות שלה צריכות לעבוד במשך היום, וכל עוד אני כאן – אני לא צריכה לעבוד. אז אני אשאר איתה לכמה שעות בכל יום כדי שהוא יוכל לצאת לכמה שעות למשרד."

ג'ייק לא אמר דבר.

הוא גם לא לקח את הסכו"ם הנוסף מדיי, ולכן הסתכלתי עליו

וראיתי שהוא בוהה בי בלי לזוז.

"משהו לא בסדר?" שאלתי.

הוא טלטל קלות את ראשו, נטל את הסכו"ם ואמר, "זה יפה מצדך,

מתוקה."

משכתי בכתפיי וחזרתי להתמקד במי הסבון. "הם אהבו את סבתא."

"מסתבר שהם אוהבים גם אותך."

זה היה נכון ומשמח מבחינתי. מה שלא שימח אותי היה הסבל שהם חוו.

לא ענית.

"אז כמה זמן תישארי במגדלנה?" הוא שאל.

"אני לא יודעת," ענית.

ובאמת לא ידעתי.

לא התקשרתי אפילו לבית מכירות פומביות אחד. לא התקשרתי לסוכן נדל"ן. לא התחלתי למיין את החפצים של סבתא.

מה שעשיתי באותו יום אחרי שהחלטתי על התפריט, ערכתי את הקניות וביקרתי את בני הזוג וויבר, היה ללבוש את החולצה הכי פחות יפה שלי, לנעול את מגפי הגומי של סבתא ולצאת לעבוד בגינת הירק כדי להכין אותה לתנומת החורף. לא ידעתי מי טיפל בגינה – וניכר שהיא טופלה בקיץ – כי סבתא כבר לא יכלה באמת לצאת לעבוד בגינה, ועל כן היו בה הרבה פחות שתילים משהיו כשהיא עצמה עבדה בה.

ציינתי לי גם בראש שאני צריכה לקפוץ לקניון לקנות בגדים הולמים יותר למטלות כאלו.

ואז הייתי מוטרדת מהמחשבה הזו שלא היה בה כל היגיון.

לא התכוונתי לעסוק בגננות בעתיד.

אז לשם מה לקנות לכך בגדים?

"למה את נוטה?" ג'ייק שאל בזמן ששלפתי את הפקק מהכיס כדי לרוקנו ולמלאו מחדש במים להשריית הסירים.

"אני צריכה להיות ברומא," אמרתי לו.

"מתי?"

מתי, באמת?

הנרי טס לשם היום, אז הכי טוב היה לו יכולתי להיות שם מחר.

אבל זה בלתי אפשרי.

ובאורח מוזר, עצם המחשבה על אריזה ועל עלייה לעוד מטוס, על להיות כלואה בו שעות ובתום הטיסה להגיע לעוד מלון, גם אם

הוא בלב כל מה שנהדר ברומא – כל זה לא נראה לי מושך במיוחד.
 "אני צריכה להיות בפריז", המשכתי, מדברת אל עצמי ולא שמה
 לב שאין היגיון בדבריי.

"מה? שאל ג'ייק.

"או, אני חושבת שאולי כדאי שאצטרף אל הנרי בסידני."

המשימה בסידני תתחיל רק בעוד חודש.

אלא שגם אם אני מתה על סידני, לא חשבתי עליה.

הלכה והתגבשה בי המחשבה כי מוטב שאצטרף אליו כשיחזור
 ללוס אנג'לס, להפסקה בין עבודות.

וההפסקה הזאת תגיע בעוד שלושה חודשים.

"ג'וזי... מה?"

הסתובבתי אליו והבטתי בעיניו.

"בוסטון סטון בא הנה אתמול", אמרתי.

הנוכחות שלו הפיצה שוב אותו חום שחשתי בעבר, עיניו
 הצטמצמו והוא לחש בטון משונה (ומעט מבהיל) ומבשר רעות, "מה
 הוא עשה?"

"הוא רוצה לקנות את 'בית לבנדר', " סיפרתי.

"כן", שמעתי את איתן קורא מהשולחן. "הוא רוצה, אבל לידי

אמרה לו ללכת להטביע את עצמו בים."

"זה לא מה שהיא אמרה", סתרה אותו אמבר בהתנשאות של אחות

גדולה. "היא אמרה לו: על גופתי המתה."

שוב הרגשתי את הבטן שלי מתחילה להתכווץ, האוויר שוב נעשה

כבד, ועיניו של איתן התלכסנו אל אחותו.

"יואו אמבר, יש לך את זה ביותר מטומטמת?" הוא התעצבן עליה

אבל קולו נרעד.

הוא לא היה צריך לומר לה שהיא מטומטמת. היא הביטה בי ופניה

החווירו.

"אני מצטערת, ג'וזי, היא לחשה ברכות.

נהדר.

עכשיו הילדים קוראים לי ג'וזי.

"זה בסדר", אמרתי בנוקשות וחזרתי אל הסירים.

פתחתי את הברז כדי למלא את סיר תפוחי האדמה במים, אבל ידו של ג'ייק הושטה מיד אחריי והוא סגר את הברז. שוב הסתכלתי עליו.

"מה אמרת לסטון?" הוא שאל.

"אמרתי לו שאני לא מוכנה לדרון בזה איתו כיוון שהופיע בלי הודעה מראש, חמישה ימים אחרי שאיברתי את סבתא שלי." "ותהיי מוכנה לדבר איתו על זה?" הוא שאל ואני טלטלתי את ראשי.

"לא."

הפתעתי את עצמי בדבריי, כי עד אותו רגע ממש לא קיבלתי את ההחלטה.

אבל בהחלט התכוונתי לכך.

"אז את לא מוכרת את הבית?" שאל ג'ייק.

"ברור שלא," ענה איתן בשמי ואני הסתכלתי אליו מעבר לכתפי. "לידי אמרה שהבן אדם היחיד שאוהב את 'בית לבנדר' יותר ממנה זו ג'וזי, שלעולם לא תוציא אותו מידי המשפחה." כששמעתי את זה הנחתי יד רטובה על שולי הכיור, נשמתי עמוק ורוקנתי את הראש מכל מחשבה.

"בייב?" שמעתי את ג'ייק קורא אבל לא הגבתי. אחר כך הרגשתי יד חמה על צד צווארי, והחזה של ג'ייק נכנס לשרה הראייה שלי. שמעתי אותו שואל, "ג'וזי? את בסדר?"

לכסנתי אליו את עיניי. "הבן אדם היחיד שאוהב את 'בית לבנדר' יותר מסבתא זו אני, ואני לעולם לא אוציא אותו מידי המשפחה," לחשתי. "אז כן, בתשובה לשאלתך, אני בוחרת לא למכור את הבית."

וגם זו היתה החלטה שקיבלתי באותו רגע.

ועוד הבטחה שתכננתי לקיים.

רק לא היה לי מושג איך.

או למה.

'בית לבנדר' לא התאים לחיי. לא יכולתי להשאיר בית גדול כזה ללא טיפול בזמן שאני משוטטת ברחבי הגלובוס.

וגם לא הייתי מסוגלת לוותר עליו.
לעולם.

לעולם לא.

כשאמות, הוא יצא כמוכן "מידי המשפחה" בשל העובדה שאין לי ילדים, ובגילי גם לא יהיו לי לעולם.

אבל עד אז הבית יישאר בידי המשפחה.

"יש!" קרא איתן ואני התנערתי, מתמקדת שוב במבטו הבוחן של ג'ייק המביט בי מלמעלה למטה וכידו שעל צווארי. "ידעתי," המשיך איתן. "זה אומר שנוכל להמשיך לבוא הנה, אלא שעכשיו ג'וזי תבשל לנו."

"בטח," השיבה אמבר בהתלהבות פחותה, אם כי למידת ההתלהבות של איתן קשה בכל מקרה להשתוות.

"בייב," אמר ג'ייק ואני, שכבר הבטתי בו, רק הנהנתי לאותת שאני מקשיבה. "את בסדר?" הוא שאל בשקט.

"לא," אמרתי משום מה.

הוא בחן אותי.

ואז אמר בטון שקט מאוד הפעם, "נדבר. מחר. בלי הילדים."

ושוב הנהנתי בהסכמה, מסיבות לא ברורות לי.

ידו לחצה את צווארי. "לכי תמזגי לך עוד יין ותירגעי. אני אסיים עם הסירים."

"אני יכולה לסיים עם הסירים."

"בייב." עוד לחיצה, הפעם עמוקה יותר, ראשו נרכן קרוב לשלי וקולו העמיק והרציץ. "מה אמרתי?"

זה הפתיע אותי. זה היה שתלטני שלא לצורך, ברוח דיקטטורית. מפתיעה עוד יותר היתה העובדה שהנהנתי בהסכמה, זותי מעמדתי לפניו ליד הכיור ועשיתי בדיוק כפי שהורה לי בשתלטנות בלתי הולמת.

וכך ביליתי את רבע השעה הבאה בלגימת יין ליד שולחן המטבח, לפני שכולנו עברנו לחדר המגורים כדי לצפות בטלוויזיה. לא כולל גיחה להביא את הטלפון הנייד שלי כדי לבדוק במחשבון את שיעורי הבית של איתן בתרגילי כפל (אני חסרת תקנה במתמטיקה).

היתה לו טעות בתרגיל אחד מבין שלושים תרגילים.
 כלומר, הוא חכם נוסף להיותו משעשע וחמוד למדי.
 וחשבתי שזו האמת לאמיתה גם כשביקשתי ממנו לחזור ולחשב
 שוב את התרגיל השגוי, והוא מנה על אצבעותיו ושפתיו נעו בעת
 שחישב את התוצאה.
 הרגשתי כך כי הגעתי למסקנה שגם זה מקסים.

זה קרה בסוף הערב. עמדנו בחוץ, קרוב לטנדר של ג'ייק ואני דיברתי
 אל אמבר.

"אודיע לאבא שלך כשז'אן-מישל יחזור אליי," אמרתי לה, כי
 צילמתי אותה אחרי שהיא רחצה את פניה בתרחיץ הפנים שלי. את
 המייל אשלח לו רק למחרת היום, כי הוא בנוי יורק והשעה מאוחרת,
 ולשלוח עכשיו יהיה לא מנומס.

"בסדר," היא מלמלה.

"היה נעים להכיר אותך," הוספתי.

"כן", היא רטנה, הרימה יד בנפנוף גמלוני ופנתה אל הטנדר.
 היא בקושי התקדמה כשאיתן זינק קדימה וחיבק שוב את
 מותניי.

הפעם הנחתי יד על כתפו ולחצתי אותה בטרם הרפה את
 אחיזתו.

"היה מדליק להכיר אותך והאוכל היה סוף הדרך!" הוא הכריז.
 "אני שמחה שמצא חן בעיניך ושמחתי להכיר גם אותך," עניתי.
 הוא חייך אליי חיוך רחב, נופף בידו בתנועה רחבה ומיהר אל
 הטנדר.

ג'ייק מיהר לתפוס את מקומו ואמר, "היה ערב מוצלח.
 אכן כך, ולכולנו כנראה.

הנהנתי.

"מחר, תשע בבוקר. תפגשי אותי ב'צריף'."

בהיתי בו, מזועזעת.

כי 'הצריף' היה... צריף. הוא היה ממוקם על המזח, ואף ששמעתי

על המקום וידעתי שסבתא ביקרה בו מפעם לפעם, ראיתי אותו והוא היה, איך לומר... נודאי.

"הצריף?" שאלתי והוא חייך.

"הצריף, סטייל", הוא קבע וזה היה מוזר, כי לא יכולתי להעלות

ברדעתי מדוע הוסיף את המילה 'סטייל'. "תשע". הוא סגר.

"אה, אני... אולי אני יכולה להכין לך ארוחת בוקר?" הצעתי.

"את יכולה, אבל אם את תכיני לא תהיה לי אפשרות לכבד אותך

בחביתות פירות הים שלהם, חביתות טובות כל כך שמתעלפים מהן.

ואני רוצה שתתרכזי בלספר לי את כל השטויות שמתרוצצות לך

בראש מאחורי העיניים הכחולות היפות שלך, ולא שתתמקדי בהכנת

ארוחת בוקר."

עיניים כחולות יפות?

הוא מתכוון לעיניים שלי?

הבטן שלי שוב התהפכה רק מהמחשבה.

"אז תשע. 'הצריף'. " הוא הורה.

נאנחתי לפני שהסכמתי. "בסדר."

הוא שיגר לעברי עוד חיוך, רכן ורפרף שוב בשפתיו על לחיי,

התרחק כמה סנטימטרים ולחש, "תודה על ערב טוב."

"אין בעד מה."

גם בתאורת החוץ הקלושה של 'בית לבנדר' ראיתי את עיניו

נדלקות בשעשוע לפני שהניד בראשו, פסע לעבר הטנדר ואמר, "ביי

בינתיים, בייב."

"אה... אהם... ביי בינתיים," קראתי.

התבוננתי בו מתיישב בטנדר.

איתן נופף לי מהמושב האחורי ואני נופפתי לו בחזרה.

התחלתי לחזור אל הבית רק כשהטנדר החל לנהום על שביל

החציץ.

רק כשנכנסתי למטבח לכבות את האורות, אחרי שסגרתי ונעלתי

את דלת הכניסה, זה הכה בי.

ההרגשה המוזרה שעמדה בבית.

מוזרה במובן של ריקנות מוזרה.

מעולם לא הרגשתי כאן ככה. התחושה היתה הפוכה תמיד, גם כשרק סבתא ואני היינו בבית.

הבית פעם.

חי.

עכשיו שרר בו שקט.

בדידות.

”ואולי זו רק ההרגשה שלך, מתוקה.”

המילים יצאו מפי. ולא רק העובדה שאמרתי אותן בקול, גם המילים עצמן היו מבהילות ומטרידות. עד כדי כך שמיד מחקתי אותן מהראש ומיהרתי אל מתג החשמל. אבל שיניתי כיוון באמצע הדרך, ובמקום אל המתג ניגשתי אל בקבוק היין הפקוק ומזגתי לעצמי את מה שנותר בו. ועם הכוס בידי כיביתי את האורות. ופניתי אל חדר האור.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן